

ONS ZUIDEN PANORAMA

25 FEBRUARI 1937 — No. 8

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE STILLE GETUIGE

ZIE IN DIT NUMMER: FARAO'S WORDEN WEER BEGRAVEN

De deegmengmachines, waarin het meel en het water zonder bijvoeging van zout of wat dan ook gemengd worden. Links is de Jacobs ladder met de bakken, waarin het deeg naar boven wordt gebracht om dan door de walsen der machine geplet en gesneden te worden tot matzes.

☆ MATZES ☆

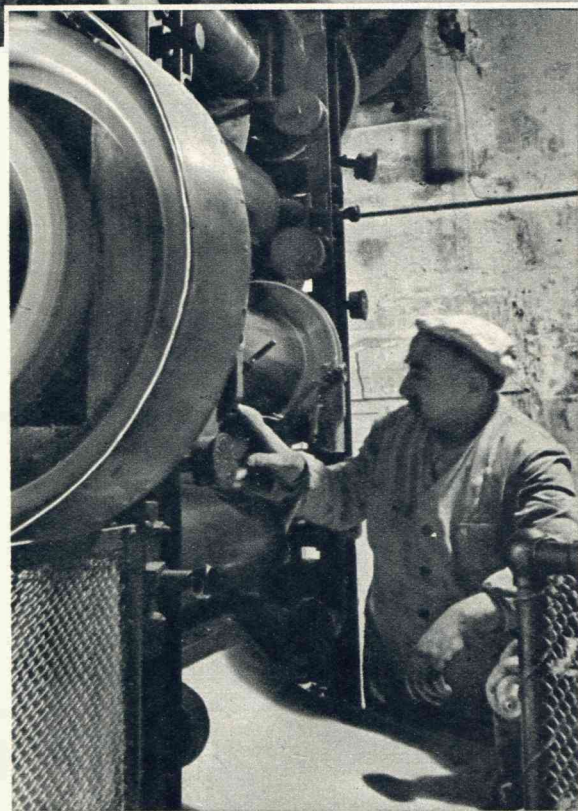
De ontwikkelingsgang van het Joodsche Paaschbrood

En deze dag zij u ter herinnering en gij zult hem vieren tot een feest ter eere des Eeuwigen; bij uwe nageslachten zult gij hem als eene instelling voor eeuwig vieren. Zeven dagen zult gij ongezuurde brooden eten; maar tegen den eersten dag zult gij zuurdeeg wegruimen

uit uwe huizen." Dit 14e en 15e vers uit het tiende Kapittel van het Bijbelboek Exodus, de Uittocht, zijn het, die na drieduizend jaren nog steeds den leidraad vormen voor het vieren van het Pesach-(Pascha-Paasch)feest bij de Joden.

Het is het feest der bevrijding. Na langdurige slavernij in Egypte konden door Gods hulp onder de energieke leiding van Mozes de Joden uit Egypte, dat hen na eeuwen van vriendelijke gastvrijheid tot slavernij gebracht had, wegtrekken. Tijd en gelegenheid om mondkost mede te nemen op den langen weg naar het onzekere was er niet. Dus bakte men koeken, die geen tijd hadden te deesemen, en at deze. En de herinnering aan dezen uittocht is levendig gebleven en het gebod

De uitgestoken en geprikte matzes komen tusschen de walsen vandaan op den loopenden band, die in den oven verdwijnt, waaruit zij slechts na enkele seconden verblijft aan de andere zijde gebakken en gekleurd te voorschijn komen.

Een deel van de machine, waarin het deeg langs walsen zoo lang geplet wordt, dat de matzes daaruit door een andere wals gesneden kunnen worden, en langs een loopenden band in den oven verdwijnen.

uit Exodus, dat meermalen herhaald is, wordt nog nageleefd.

Maar de tijden veranderen en daarmee eveneens de techniek van de matzebereiding. Men zou zelfs met eenigen grond van waarheid kunnen beweren, dat het eten van de matzes, zooals die tegenwoordig bereid zijn, heelemaal geen symbool van ontbering of behelpen is, maar eerder het tegendeel het geval is. Maar niet altijd is dat zoo geweest.

Want de perfecte wijze, waarop thans de matzes machinaal bereid worden, is geheel iets anders dan zooals dat voor jaren nog met de hand geschiedde. Dank zij de bereidwilligheid van de firma A. I. de Haan en Co. te Amsterdam waren wij in de gelegenheid het bedrijf van matzebakken en wat daarmee annex is te zien.

Voorop zij gesteld, dat het eten van matzes door

De matzes worden, na op den loopenden band afgekoeld te zijn, opgestapeld, om daarna naar de expeditie en pakruimte gebracht te worden.

de Joden gedurende het Paaschfeest een ritueel gebruik is en dat daardoor de matzes moeten voldoen aan de eischen door den ritus gesteld.

Het opperrabbinaat houdt dan ook door het aanstellen van opzichters toezicht, dat niets geschiedt of gebeuren kan, dat de matzes voor het gebruik ongeoorloofd zou kunnen doen worden. Dit toezicht begint reeds bij het malen van 't meel, bestemd voor de matzebakkerijen. Voordat tot het malen wordt overgegaan, moet de molen grondig gereinigd worden, terwijl de eerste 100 balen bloem niet voor de matzes mogen dienen. De tarwe mag niet gewaschen worden, maar wordt droog gereinigd en gemalen. Dan wordt het meel gebuild en is de bloem gereed voor de matzebakkerij.

Zou de tarwe nat zijn geworden, dan zou toch allicht een begin van wellen kunnen plaats hebben en dat mag in geen geval. Vandaar dus deze voorzorgsmaatregelen.

In de matzebakkerij wordt het meel met water, dat reeds den vorigen dag is afgetapt, gemengd tot deeg, om te verdwijnen in bakken, zooals men die wel bij baggermachines ziet.

Boven valt het deeg in een bak, waar het nu door verschillende walsen zeer dun wordt uitgeplet, in ronden vorm wordt gestoken, geprikt en op een loopenden band, in den vorm van nog niet gebakken matzes, terecht komt. Deze loopende band verdwijnt in een eenige meters langen oven, waaruit aan den anderen kant de gebakken matzes verschijnen, die echter nog eerst een ritje op een langen loopenden band maken om afgekoeld te worden, alvorens zij wor-

den opgepakt en per lift naar boven gaan, om in de bekende ronde kartonnen dozen te worden verpakt.

Deze kartonnen dozen zagen wij in dit bedrijf met machines van eigen vinding, waarop octrooi is genomen, vervaardigen. Ook de beschreven machine, die tevens de matzes plet en vorm geeft, is een eigen vinding van den heer de Haan.

Vroeger werden de matzes met de hand uitgerold en met den schister in een door houtvuur gestookten oven gebracht, waaruit zij na eenige seconden weer moesten worden verwijderd. Daartoe behoorde groote handigheid, maar niettemin was het aantal gebroken matzes groot.

Breken komt nu nog slechts sporadisch voor. De Hollandsche matzes zijn ook elders in de wereld zeer gezocht. De firma verzendt ze zelfs naar Oost-, West- en Engelsch-Indië en zeer veel naar België.

Was vroeger het matzebakken 'n bedrijf, dat alleen in een aantal maanden voorafgaande aan het Paaschfeest plaats had, tegenwoordig wordt het geheele jaar door gewerkt aan de z.g. crackers en onthijt-matzes, die ook bij anderen dan Joden tot de lekkernijen gerekend worden en fraai verpakt in den delicatessenhandel verkrijgbaar zijn.

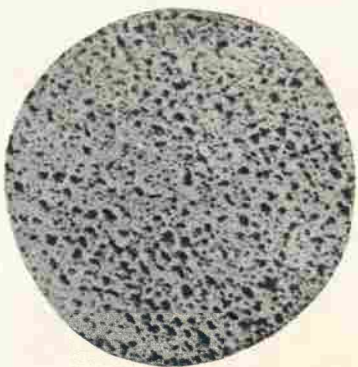
Niet overal worden de matzes rond gemaakt. In Polen en enkele andere landen wordt de voorkeur gegeven aan vierkante matzes,

maar dit is eenvoudig een landelijk of plaatselijk gebruik.

Wanneer men over een paar weken weer de wagens met de hooge kartonnen dozen met matzes door de straten ziet rijden, dan weet men nu hoe dit wondere brood, met zoo'n grootsche en interessante geschiedenis, gemaakt wordt.

D. S. v. Z.

De stapels matzes staan gereed om verzonden te worden. Elke doos is voorzien van een sluit-etiquet, waardoor het rabbinaat het gebruik met het Paaschfeest voor geoorloofd heeft verklaard.

Het verpakken der crackers.

William Atcock:

DE BRUG TUSSCHEN TWE E WERELDEN

Het valt moeilijk zich een nog grooter verschil in maatschappelijke positie in te denken dan dat tusschen 'n straatzangeres en een millionair. Zij behooren tot twee verschillende werelden, die zich wentelen om hun eigen as en waarvan de mensen elkander even vreemd zijn als tegenvoeters.

Twee van zulke mensen waren Mary Arlington en Ted Jeffries. Zij hadden elk hun eigen geschiedenis.

Beginnen we met die van Mary Arlington. Zij was kort maar rampzalig. Acht jaar geleden had zij een prachtige stem en noemde men haar in New York een opkomende ster aan het firmament van de vocale kunst. Nog vóór zij echter de eerste vruchten had geplukt van haar volhardende studie en toewijding, maakte een ernstige keelziekte een einde aan haar veelbelovende carrière. Zij verdween naar de tingeltangels en vandaar naar de straathoeken van Boston — toen zij nog slechts te kiezen had tusschen den hongerdood, een huwelijk met een man, aan wien zij een hekel had en de gunst van het straatpubliek.

Zij was toen nauwelijks vierentwintig jaar en zeker niet onknop. Het zou haar niet moeilijk gevallen zijn een goed huwelijk te doen, maar dat verkoos zij niet. Wat dat betreft was zij nog ouderwetsche ideeën toegedaan: het berekenend verstand had er niets en het hart alles mee te maken. En haar hart was tot nu toe voor geen enkelen man in vuur geraakt.

Een laatste slag trof haar, toen zij haar vader verloor. Hij stierf in den vreemde, onbekend met de tegenslagen, waaronder zij gebukt was gegaan. Zes jaar tevoren was hij naar Australië gegaan in de hoop er een fortuin te winnen, doch hij had slechts den dood gevonden. Een officieel bericht van een vreemden consul meldde haar, dat hij ergens onder de kust van Nieuw-Zuid-Wales het slachtoffer was geworden van een haai en vanaf dat oogenblik had zij niets meer te verliezen aan de wereld. Zelfs geen tranen naar het scheen, want zij had reeds zóóveel gehuild, dat zelfs de bitterste kou haar oogen niet meer vochtig kon maken.

Dat was de geschiedenis van Mary Arlington, die avond aan avond op de straathoeken van Boston haar ietwat sentimenteele liedjes zong.

De levensloop van Ted Jeffries was lang zoo somber niet. Weliswaar had hij ook tegenslagen gekend, maar hij was ze te boven gekomen. Evenals zooveel anderen hadden ook hem die enorme, nieuw ontdekte fortuinen onder de zuidkust van Australië naar dit land gelokt. Haaienbuis, tot nu toe een betrekkelijk waardeloos handelsartikel, werd plotseling enorm veel gevraagd voor de vervaardiging van dametassen en allerlei andere luxe-voorwerpen. Zóó groot was de vraag, dat de markt zelfs tot negentig dollar per vierkanten meter betaalde.

Het aanbod was echter gering. Er waren weliswaar haaien genoeg onder de Australische kusten, maar het ontbrak aan mannen met ervaring en doorzicht, die de vangst tot een behoorlijk gefundeerd grootbedrijf wisten te ontwikkelen. Het was een gelukkig moment voor hen, die van aanpakken wisten. Ted Jeffries wist ervan: hij maakte zich de ervaring van anderen ten nutte en vond mannen, die zich financieel voor zijn plannen interesseerden. Acht jaar later had hij evenveel geld, als genoeg van de haaien en keerde hij als millionair naar New York terug.

Ted Jeffries was pas drieëndertig jaar, toen hij zijn villa in Hyde Park betrok. Maar hij voelde zich niet gelukkig. Er ontbrak hem iets: een vrouw, of misschien iets anders. Hij wist zelf niet wat. Maar in ieder geval voelde hij zich niet op zijn bestemming en soms kon hij hevig verlangen naar het harde

leven in Pindimar, waar hij die eerste jaren tot bezwijken toe gewerkt en geworsteld had.

Dat gemis aan iets of iemand, die zijn heele leven zou vervullen, maakte hem melancholiek. Hij voelde zich in zijn villa even eenzaam als Mary Arlington op haar dakkamertje en óók even hongerig. Zij waren twee eenzamen in twee verschillende werelden, die echter geen enkel aanrakingspunt hadden...

Het was Abel Scott, die onwetend een brug sloeg tusschen die twee werelden. Abel Scott was radio-reporter en dag en nacht erop uit, om met iets origineels voor de microfoon te komen. Op een dag viel het hem in, de straatzangers van een paar groote steden voor de microfoon te brengen, doch niet in de studio, maar in hun eigen omgeving — op het gure podium van de straat. Hij trok met de microfoon de stad door en ving alles op, wat hem voor de voeten kwam.

Op een kouden Octoberavond zat Ted Jeffries zich te vervelen met een boek, toen hij eensklaps muziek in huis hoorde. In zijn eigen vertrekken had hij geen radio willen hebben, maar voor het personeel had hij wel een toestel laten aanleggen.

Het was een heesche stem, die hij onduidelijk hoorde zingen — een alt zonder de minste bekoring. Ted Jeffries luisterde. Zijn gezicht stond eerst wat verstoord. Doch eensklaps drukte het verrassing uit. Hij bukte zich wat, om beter te kunnen hooren. Woorden kon hij niet verstaan, maar die interesseerden hem niet. Het was de melodie, die hem getroffen had. Het was een heel eigenaardige melodie, die men niet gauw vergat, als men haar eenmaal gehoord had.

Bijna onhoorbaar floot hij het wijsje mee. Dat zelfde liedje had hij eens een man in Pindimar hooren zingen, aan de kust van Nieuw-Zuid-Wales. Denzelfden man, die hem later uit een vreeselijk gevaar had gered en die zijn moedige daad met zijn eigen leven had bekocht. Het angstzweet parelde op zijn voorhoofd bij die herinnering...

Eensklaps sprong hij op. Het lied was uit. Hij ging naar beneden en trad de keuken binnen. „Wat is dat voor een liedje?” vroeg hij den butler.

„Ik weet het niet, meneer; het wordt gezongen door een straatzangeres. Ik geloof dat men het uitzendt vanuit Boston.”

„Zoo...” zei Ted Jeffries. Op het punt de keuken te verlaten keerde hij zich om. „Informeer eens naar dat liedje, Jack. Ik zou het nóg eens willen hooren.”

Toen hij weer met zijn boek zat, moest hij glimlachen om zijn dwazen inval. Maar zijn nieuwsgierigheid, of wat het mocht zijn, was wel zóó groot, dat hij er niet aan dacht Jack een tegenorder te geven.

Op een guren avond in November stond Mary Arlington op den straathoek, waar men haar bij het uitgaan van het theater altijd vinden kon, en zong een liedje. Het was een sentimenteel Hugenotenliedje, door de eerste Fransche voortrekkers naar Canada overgebracht, vanwaar het zich een eeuw geleden over half Amerika had verspreid. Zij hield ervan, omdat zij het haar vader en moeder had hooren zingen en later had zij er in de New-Yorksche cabarets zelfs veel succes mee geoogst.

Er waren weinig mensen op straat. Het regende en zij dreigde in haar dunnen mantel doornat te worden. Toch zong zij — een dag niet zingen betekende een heelen dag honger. Dicht in haar nabijheid was een man blijven staan, wiens gezicht bijna geheel verborgen ging in den kraag van zijn regenjas. Onbeweeglijk bleef hij staan, half van haar afgewend en haar tot het einde toe aanhoorend.

Toen het lied uit was, trad hij op haar toe. „Zing dat nog eens,” verzocht hij kort. Zij hoorde twee groote zilverstukken in haar mandje vallen, dat aan haar voeten stond. Haar hart klopte warm van

vreemde. Doch vóór zij haar mond opnieuw had opengedaan, begon de regen met stralen neer te kletsen. Zij huiverde van kou en sloeg het dunne bontje wat dichter om haar hals. Ted Jeffries zag haar huiveren en keek de straat in.

„Daarginds is een lunchroom,” zei hij vriendelijk. „Kom mee, dan kunt u iets warm drinken.”

Het aanbod was verleidelijk. Zij aarzde slechts een oogenblik en volgde hem gewillig. Zijn vriendelijke stem boezemde haar vertrouwen in en een minuut later zat zij aan een tafeltje tegenover hem. Zij keken elkaar aan en glimlachten. Het was net, of zij elkander allang kenden. Ted Jeffries vond iets bekends in dat bleke gelaat — een herinnering aan iemand, die hij niet zoo spoedig thuis wist te brengen. Verbeelding, dacht hij...

Hij roerde den bouillon, dien Mary besteld had. „Dank u wel,” zei ze. Die stem klonk heesch, maar niet onbeschaafd.

„Dertig jaar, geen onaardig gezicht,” stelde hij wat verstrooid vast. Hij bedacht hoe belachelijk het eigenlijk was, dat hij hier met een straatzangeres aan één tafeltje zat. Het was een dwaasheid geweest hierheen te komen, om dat vreemde liedje nog eens te hooren. Een hoogst zonderlinge gril, waaraan hij drie weken weerstand had geboden. Maar vannacht, toen hij niet in slaap kon komen en die melodie hem bleef treiteren... enfin, hij was hier nu eenmaal.

„Om u dat liedje te hooren zingen ben ik heelemaal van New York gekomen,” zei hij eensklaps met een glimlach.

Mary keek hem aan met een blik, waarin evenveel verbazing als ongeloof lag. „Dat meent u toch zeker niet?” bracht zij eindelijk uit.

„Zeker, het is de waarheid. Ik hoorde het u door de microfoon zingen. Het wekte een sterke herinnering op aan een man, die mijn leven eens redde. En ik denk, dat ik het daarom zoo graag nog eens wilde hooren. Vindt u het niet vreemd?”

„Zonderling,” beaamde Mary. „Voor mij is het óók een vreemde gedachte, dat er iemand naar me komt luisteren. De meeste mensen loopen haastig voorbij. Enfin, u interesseerde alleen het liedje en niet mijn stem. Mijn stem ben ik al jaren kwijt. Vroeger...”

„Vroeger...?” moedigde Ted Jeffries haar aan, toen zij den zin met een zucht afbrak.

„Toen had ik er veel verwachtingen van. Niet alleen ik, maar ook anderen. Een keeloperatie maakte daar een eind aan. Ik ben nog wel eens opgetreden hier en daar, maar toch niet lang. Als je stem niet deugt, hebben de mensen gauw genoeg van je, al zijn je liedjes nog zoo aardig.”

„Dat geloof ik,” zei Ted Jeffries ernstig. „En moet u nu op deze manier in uw onderhoud voorzien? Hebt u niemand die voor u zorgt?”

„Niemand. Mijn vader stierf vijf jaar geleden. Als hij gespaard was gebleven, zou mijn leven hoogst waarschijnlijk een anderen weg hebben genomen.”

Er viel niet het minste zelfbeklag te beluisteren in die woorden, maar toch troffen ze Ted Jeffries.

Eensklaps begon zij zacht te lachen. „Dus het is dat oude liedje, waaraan ik uw belangstelling dank,” zei ze half spottend, half ernstig. „Grappig is dat. Wat zei u ervan — een man, die uw leven redde?”

„En daarbij zijn eigen leven verloor,” vulde Ted Jeffries aan. „Het was in Pindimar — vijf jaar geleden. Weet u waar Pindimar ligt? Aan de kust van Nieuw-Zuid-Wales. Het is de bakermat geworden van de „haaienindustrie”, als ik het zoo mag noemen. Tom Arlington, heette hij. Die man, bedoel ik...”

Mary's gelaat, waarop onder den invloed van de weldadige warmte een bloos was gekomen, werd eensklaps doodelijk bleek.

„U zegt?” fluisterde zij ademloos.

„Tom Arlington heette die man,” herhaalde Ted Jeffries verwonderd. Hij zag eensklaps twee tranen in de oogen van het meisje. Wat betekende dat?

„Vertelt u mij er eens van,” fluisterde Mary. „Tom Arlington was mijn vader. Hij werd het slachtoffer van een haai. Vijf jaar geleden onder de kust van Nieuw-Zuid-Wales. Ik weet er anders niets van; de consul, die het gemeentebestuur inlichtte, vermeldde geen bijzonderheden. Den brief heb ik bewaard.”

Ted Jeffries zat haar aan te staren, of hij een spookbeeld zag. Met een zucht kwam hij eensklaps tot zichzelf.

„Ik wist het niet,” zei hij schor, de hand nemend, die bevend naast den bouillonkop lag. „Bij den hemel, ik wist niet dat hij een dochter had. Je moet me gelooven. Als ik het geweten had, zou je van me gehoord hebben...”

„Vertel me,” zei Mary met een ingehouden snik.

Ted Jeffries had nog altijd haar hand vast. En terwijl hij vertelde, drukte hij die nog vaster. „Ik viel over boord van de „Demon”, die gereed lag om uit te varen voor de haaienvangst. Ik was de baas van de zaak en Tom Arlington was stuurman van de schuit. Wij waren omgeven door haaien en vóór iemand me een lijn had kunnen toewerpen, hadden die duivels me in de gaten. Tom — je vader bedoel ik — zag het gevaar. Er was één haai dicht bij me, maar vóór hij naar me kon happen was je vader overboord gesprongen en had hij allebei zijn duimen in de oogen van het ondiep gedrukt. Dat is de éénige kans op levensbehoud, begrijp je? Maar voor het monster vluchtte, beet het nog toe — en we hebben je vader niet meer teruggezien...”

Hij zweeg. Mary zat roerloos en met gesloten oogen. Zij vroeg niets — waartoe kon het dienen zichzelf met bijzonderheden te martelen? Zij dacht alleen aan haar vader en was zich niet eens bewust, dat de hand, waarin de hare lag, licht beefde. En Ted Jeffries zat tegenover haar en staarde naar haar verkommerd gelaat. Toen keek hij naar haar hand en zei tot zichzelf, dat hij die niet meer los moest laten. Het had alles zóó moeten zijn — dat lied en die ontmoeting — en hij werd warm bij de gedachte, dat hij thans iemand in zijn leven had, die waard was er het middelpunt van te zijn. Als zij wilde...

Ted Jeffries stond op, maar die hand hield hij vast. „Ik dank den hemel, dat ik u ontmoet heb,” zei hij zachtjes. „Ik geloof, dat ik lange jaren op dit oogenblik gewacht heb — wilt u met me meegaan?”

Er waren niet meer woorden nodig. Mary keek op en over haar bedroefd gelaat gleed een zweem van een glimlach. „Als u het wilt,” zei ze. Zoo gingen ze heen, van de eene naar de andere wereld — de brug over, die een oud, sentimenteel liedje tusschen die twee geheel verschillende werelden geslagen had.

Sofia, de eenige echte stad in een land van enkel dorpen

In 1880 nog een onbeteekenend stadje, is Sofia op heden een bloeiend landscentrum met ongeveer een kwart miljoen inwoners: eigenlijk de eenige stad, dien naam waardig, in een land, waar verder enkel dorpen zijn. Toch dateert de oorsprong van de hoofdstad van Bulgarije van bijna twintig eeuwen her: de Romeinsche keizer Trajanus was haar stichter. Het scheelde zelfs niet veel of Sofia zou Constantinopel zijn geworden, want Constantijn dacht er langen tijd ernstig over, aan de oevers van de Isker zijn zetel te vestigen.

Een belangrijk verkeerscentrum is Sofia in ieder geval. Immers, de Oriënt-Express rijdt er iederen dag voorbij, en op de vliegroutes telt ook Sofia mee, dat precies een dagreis van Parijs ligt, waarvan het sommige allures begint aan te nemen. Wanneer men 's morgens vroeg op Le Bourget, het vliegveld bij Parijs, in een vliegtuig stapt, is men, met tussenlandingen te Straatsburg, Neurenberg, Praag, Weenen, Boedapest en Belgrado tegen het einde van den dag in Sofia, de zesde Europeesche stad.

Alexander II van Rusland was de voornaamste bewerker van Bulgarije's bevrijding van het Turksche juk. Zijn nagedachtenis wordt in de hoofdstad dan ook geëerd door een fraai monument, op onze foto in den rechterbenedenhoek zichtbaar. Om dit standbeeld op het Alexanderplein en rond de daarachter gelegen Bulgaarsche Nationale Kerk, de kathedraal van Alexander Nevsky, concentreert zich een zeer belangrijk deel van het openbare nationale leven van Bulgarije. Hier liggen de voornaamste regeringsgebouwen. Zoo ziet men op de foto, tegenover het Alexander II-monument, rechts beneden, omgeven door de ronde zwarte schaduw, de z.g. Sobranjé, het Parlementsgebouw. Daartegenover, nog juist even zichtbaar, in den donkeren cirkel het Ministerie van Buitenlandsche Zaken. Het middelpunt van de foto vormt, omgeven door een plein van grootsche afmetingen, de boven reeds genoemde kathedraal. Zij is daar opgericht, evenals het ruitermonument, in dankbaarheid voor de hulp door Rusland in den oorlog van Bulgarije tegen Turkije in 1877 aan Bulgarije verleend. Ofschoon deze kerk pas na den oorlog werd gebouwd, en Bulgarije gedurende den wereldbrand Rusland tot zijn tegenstanders rekende, kreeg de kathedraal toch den naam van dengene, ter wiens dankbare nagedachtenis ze werd opgericht: Alexander den Bevrijder (Zar Osvoboditel.)

Biedt Sofia op gewone dagen een vrij modernen aanblik, op marktdagen geeft de van alle dorpen der omgeving toegestroomde landelijke bevolking aan de straten een zonderling en ongetwijfeld schilderachtig aspect. Dan verdringen zich op de trottoirs van den Dragoman-boulevard de breedgerokte Bulgaarsche vrouwen in haar fraai en kleurig geborduurde jassen en bontbestikte hoofdtooisels, naast de Turken met tulband en fez, die men hier nog veelvuldig ziet dragen. Langzamerhand echter geraken ook hier, zooals overal elders, met het veldwinnen der moderne beschaving, de nationale costumes uit de mode, en de tijd lijkt niet ver meer, of men zal ze alleen nog in de verafgelegen boerdorpen of in de musea kunnen bewonderen.

De bevolking van de Bulgaarsche hoofdstad begint zich langzamerhand vrij te maken van een zekere zwaar-moedigheid, welke het ernstige, tot melancholie geneigde boerenras — en vier op de vijf Bulgaren zijn boer — eigen is. Veel draagt hiertoe bij de mogelijkheid tot het verwerven van hoogere ontwikkeling, en de naar verhouding veelvuldige aanrakingspunten, ook op geestelijk gebied, met het buitenland. De levensstandaard is er over het algemeen zeer bescheiden gebleven, niet alleen wegens de slechte economische toestanden, maar vooral, omdat de Bulgaren over het algemeen van nature weinig behoefte gevoelen aan luxe en comfort. De bevolking zoekt op Zon- en feestdagen haar vermaak liefst in de natuur buiten de stad, in de bergen der omgeving. Sofia zelf is met het voortdurend toenemend toeristen-verkeer een meer en meer bezocht reis-centrum geworden, van waaruit het zeer interessante, aan folklore en natuurschoon rijke bergland in uitstapjes naar verschillende richtingen wordt bezocht.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

'n Vreedzaam tafereeltje bij 'n schapenstation. De paarden staan droomerig te wachten op hun berijders.

AUSTRALISCHE WOL

SCHAPEN, SCHAPEN . . .
ZOOVER 'T OOG REIKT!

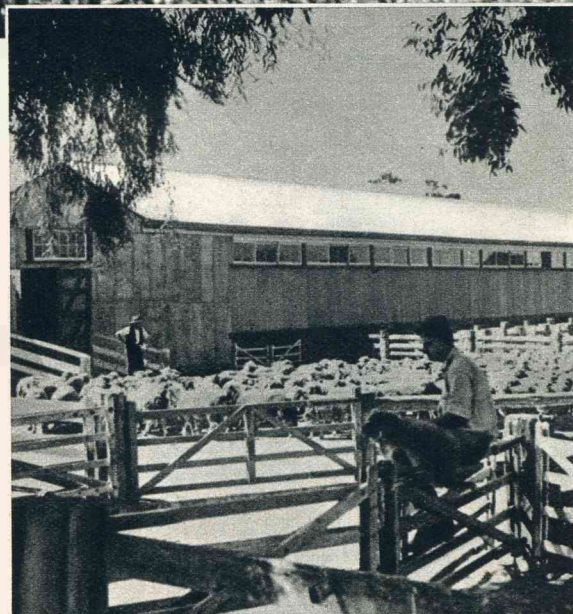
Ieder jaar tijdens den korten, vorstvrijen Australischen winter wordt in Sydney de groote schapententoonstelling gehouden, die voor Australië van meer betekenis is dan de Utrechtsche Jaarbeurs voor Nederland of de Leipziger Messe voor Duitschland. Tijdens die dagen zijn de hotels van Sydney overbevolkt, hoewel het er onbehaaglijk is en koud, want de zalen en vertrekken worden niet verwarmd.

Kamerkachels of centrale verwarming kent men in Australië niet. Het land bezit een rijken voorraad steenkolen — maar die wordt alleen gebruikt in de fabrieken. Het bezit hout in overvloed, hout dat niets kost en waarvan iedereen kan nemen zoo veel als hij maar wil — maar niemand neemt het!

In „Australia” en „Carlton”, de duurste en meest luxueuze hotels van Sydney, zitten de gasten tijdens de tentoonstellingsdagen in hun dikke pelsjassen te rillen, terwijl de dames geregeld hun roode neuzen poederen. De heeren houden de hoofden bedekt, hetgeen trouwens de gewoonte is in Australië. Zij zetten hun hoed alleen af in de kerk en bij 't naar bed gaan.

Daarbij treft men in de zalen van 't „Australia”-hotel meer millionairs bijeen in die dagen, dan er in Parijs en Berlijn te zamen wonen.

Het zijn de schapenkoningen van Australië, de „squatters” (afgeleid van 't Engelsche to squat = neerhurken), de grootgrondbezitters, menschen die zoo ongeveer op tien-duizend na weten, dat zij tweehonderdduizend schapen, honderd-

Zij wachten geduldig op hun beurt om geschoren te worden!

duizend stuks vee en twintigduizend paarden bezitten.

Of wol-opkooopers, die gansche staten in Europa van wol voorzien, tegen 'n vaste, veilige provisie, met een maandelijksch inkomen van 'n tienduizend gulden!

Alleen aan wol exporteerden deze squatters en opkooopers in de jaren voor de wereldcrisis jaarlijks tot 'n waarde van meer dan honderd miljoen gulden! Om nog te zwijgen van bevroren schapenvleesch, runderen etc!

Sinds de landbouw in het Zuid-Westen en Zuid-Oosten van Australië door irrigatie, landbouwvoorlichting en rationeele productiewijze meer en meer tot bloei is gekomen, zijn de schapenkoningen, de „squatters”, na een heftigen belangenstrijd met de kleine boeren, de selectors of cockatoo-farmers, van de malsche weilanden teruggedrongen naar het droge midden van Australië, welks onafzienbare vlakten thans bevolkt worden door kudden schapen zoover het oog reikt.

De Australische zomer is onbarmhartig droog en heet.

De uitgestrekte weidelanden, die tijdens de regenperiode bedekt zijn met hoog, malsch gras en vochtige moerassen, verdorren en verbranden geheel, de grond wordt kaal en mul en straalt de onbarmhartige hitte terug, zodat mensch noch dier op deze verschroeide vlakten kan leven.

Zomers, waarin de helft van het vee door dorst en hitte omkomt, zijn geen zeldzaamheid in Australië.

Een merinoschaap, de beste wol-producent van Australië! Voor 'n stamboek-merinobok betaalt men soms vierduizend guineas!

Een kudde schapen aan de oevers van een meer.

Hoog op hun paarden gezeten drijven de trappers de kudden bijeen.

De bereiden schaapherders, die met 't toezicht op de kudden zijn belast, kunnen nauwelijks het leven houden. Iederen dag opnieuw worden zij misleid door luchtspiegelingen, door de gevreesde „fata morgana's", denken zij een koel, met water gevuld meer te vinden om hun schroeienden dorst te laven, hun loome lijf te verkwikken. Talloze ontdekkingsreizigers, die voor deze luchtspiegelingen niet gewaarschuwd waren, vonden op die manier den dood.

Bijzonder berucht zijn de „gloedwinden", die alle onbedekte lichaamsdeelen, voornamelijk het gezicht, op 'n gruwzame manier pijnigen. De schapen vinden nergens voedsel, de mensch is tegen deze barre hitte niet opgewassen en men poogt dan de dieren zooveel mogelijk bij elkander te drijven en naar 't dichtstbijzijnde squatters-station te brengen om ze per trein naar de kust te vervoeren.

Doch vaak komt die hulp bij gebrek aan voldoende manschappen te laat en komen de dieren bij duizenden om.

Het is een jammerlijk en triest gezicht als men een schaap ziet, dat roerloos op de slappe pooten staat, den kop klaaglijk geheven, terwijl over de matte, moeë oogen een vlies trekt....

Nog een andere, gevaarlijke vijand bedreigt voortdurend 't leven der schapen, namelijk de dingo's, de wilde honden, die de schapen des nachts naar de keel springen en wurgen. Alle pogingen om deze dieren uit te roeien zijn op niets uitgelopen. Men staat er even machteloos tegenover als tegenover die andere Australische plaag: de konijnen.

Het eenige wat men heeft kunnen doen is de uitgestrekte weidevelden omgeven met een hekwerk, waarvan de draden of palen zóó dicht bij elkaar staan, dat de dingo's er niet doorheen kunnen en zóó hoog zijn, dat deze wilde honden er niet overheen kunnen springen.

Op ieder „schapenstation" worden eenige trappers aangewezen, die met het doden der dingo's, die zich binnen de omheining bevinden, belast zijn, terwijl zij voor iederen gedooden dingo een premie ontvangen!

Deze „schapenstations" liggen over geheel Midden-Australië verspreid. De schapen worden in de weiden gedreven en blijven verder geheel aan zich zelf overgelaten. Zij hebben geen onderdak, evenmin worden zij ooit gevoed. Daar de vlakten maar schaars begroeid zijn, verspreiden zij zich spoedig en verzamelen zij zich alleen van tijd tot tijd bij de moerassen of waterbronnen. Maar lang houden zij 't daar niet uit, omdat het gras daar reeds spoedig geheel is afgegraasd.

Op de grootste schapenweiden zijn op afstanden van twintig, vijftig en honderd kilometer „schapenstations" gebouwd, waar 'n opzichter met enkele trappers woont. 't Hoofdstation ligt meestal in het midden. Het bevat een „heerenhuis" op palen, verder verschillende gebouwen en stallen.

De trappers rijden meestal te paard en vertoeven vaak wekenlang dag en nacht in de open lucht. Hun arbeid is 't zwaarst tijdens de droge perioden, als de kudden geregeld bijgedreven moeten worden om ze naar de bronnen te leiden, en tijdens den „scheertijd".

Tijdens den scheertijd ziet men 't best hoe hard er in Australië wordt gewerkt. De scheerders komen in groote troepen, met eigen koks en eigen keukens, op de verschillende stations aan, waar hun stallen worden toegewezen, plaats biedend voor zesendertig scheerders ieder.

Het scheren geschiedt machinaal. Alles is perfect georganiseerd; de schapen worden voor den scheerder gereed gehouden en na het scheren direct weggevoerd. De wol wordt naar de pakruimte gebracht en daar in de typische wolbalen geperst en opgestapeld, zonder gereinigd te worden.

Vandaaruit brengen vrachtauto's de balen naar 't dichtstbijzijnde spoorwegstation, waarna ze verscheept worden naar alle streken der aarde, want de

De herdershonden houden de kudden zooveel mogelijk in groepjes bijeen.

fijne, zachte Australische wol is zeer gezocht op de wereldmarkt.

Een klein gedeelte slechts van deze wol wordt in Australië zelf verwerkt. Verreweg 't grootste gedeelte wordt op de wolbeurzen in de kuststeden verhandeld. De opbrengsten ervan variëren sterk, vooral een gunstige of ongunstige zomer is van doorslaggevenden invloed.

Is de zomer gunstig geweest, dan viert men zoowel de squatters als de trappers feest. Is hij ongunstig geweest... dan wachten zij daarmede tot in den winter, tijdens de groote schapentoonstelling te Sydney!

Op 'n schapenstation. De dieren zijn tusschen omheiningen bijgedreven naar ouderdom, soort of gewicht. Een moeilijk en slopend werk onder de Australische zon.

*Wat we deze Lente en
Zomer zullen dragen*

staat in

Zomerpracht 1937

(zoojuist verschenen)

Het meest volledige Hollandsche modeboek.

Inderdaad! U vindt in Zomerpracht voorbeelden van avondjaponnen, gekleede japonnen, huisjaponnen; vest-, sport-, tuniek-, raglan-, morgen- en kimonojaponnen, deux-pièces, casques, complets, mantels, swagger-, sport-, tailleur-, reis-, regen-, schoot- en avondmantels, mantelcostuums, capes, blouses, rokken, bakvischjaponnen en -mantels, meisjesjurken en -mantels, schortjes, jongenspakjes, enz., enz., tezamen

335 modellen (108 kindermodellen)

het grootste aantal ooit in een Hollandsch modeboek verschenen.

„Zomerpracht” bevat verder nog diverse voorbeelden van jabots en kraagjes, welke U makkelijk zelf kunt maken. Van de vele lezenswaardige artikelen zal één wel in 't bijzonder Uw aandacht hebben. Dit is getiteld:

„Van Panora-patroon tot japon.”

Het loodst U door alle moeilijkheden heen, welke U mogelijk mocht hebben bij het zelfmaken van kleding. Een handleiding, welke U ruimschoots den aanschaffingsprijs van het modeboek terugbetaalt. Tenslotte zijn **van alle modellen knippatronen verkrijgbaar**

in alle gebruikelijke maten à 20, 35 en 50 cent. Binnen 24 uur nadat Uw bestelling binnen is, ontvangt U het knippatroon thuis.

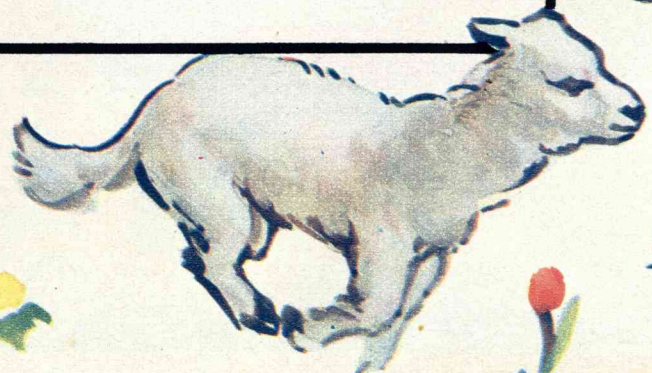
U ziet, aan alles is gedacht! Een fraai verzorgd album met een schat van Weensche, Parijsche en Berlijnsche modellen, aangepast aan den Hollandschen smaak en met artikelen van uiterst deskundige Hollandsche medewerksters, terwijl U tegen geringe vergoeding Uw keuze kunt maken uit een verzameling van ruim 1200 knippatronen, welke te Uwer beschikking staat. Bestelt onmiddellijk de nieuwe „Zomerpracht”. De prijs bedraagt 60 cent.

Doet U
mee met het
feest van de lente?
Bestelt dan
de nieuwe
Zomerpracht!

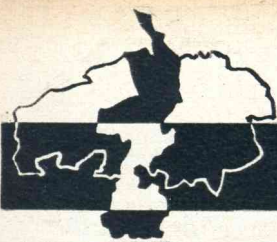
PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem - Postgiro 293631

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (uitsluitend à 5 en 6 cent).

monday

ONS ZUIDEN

LIMBURG IN BEELD - MAASTRICHT, STATIONSSTRAAT 20, TEL. 5851
BRAB. ILLUSTRATIE - DEN BOSCH, STATIONSWEG 27, TEL. 1215

DE GAS-MAN IN DE ELECTRICITEITSSTAD

(EINDHOVEN)

Na een pauze van meer dan elf jaar vond thans weer de processie van het heilige tapijt naar Mekka plaats. Bij de laatste processie, welke deels per spoorweg, deels per schip en deels te voet geschiedde, werden de bederaartgangers door vijandelijke Arabieren lastig gevallen. Egypte verbrak de diplomatieke betrekkingen met de Hedjaz en de jaarlijkse bedevaarten naar de stad van Mohammed bleven in 't vervolg achterwege. Thans hebben beide landen een nieuw verdrag gesloten, waarin de veiligheid der Mekka-gangers voldoende gewaarborgd schijnt te zijn. In tegenwoordigheid des konings en der regering werd het tapijt gedurende een dag onder het gejubel der bevolking door de straten van Kairo gedragen en vervolgens per trein naar Suez gebracht, vanwaar het per schip en te voet naar Mekka gevoerd zal worden. Hier vindt de wijding plaats door er het graf van den profeet eenigen tijd mee te bedekken.

De bloed-python uit Malakka in den dierentuin te Londen is in hongerstaking gegaan. Sinds z'n aankomst in het reptielenhuis vorig jaar Juni heeft hij geweigerd te eten, ofschoon hij geen winterslaap doet en gewoonlijk eens per maand moet eten. Een bewaker tracht hem met 'n doode rat in verleiding te brengen.

GEMENGD NIEUWS

Een bontjas, welke oorspronkelijk £ 1000.— gekost heeft, wordt nu voor £ 300.— te koop aangeboden. De bontjas werd vóór den oorlog vervaardigd voor een Russischen groottrorstr en is nog nooit gedragen.

Koning Leopold bracht een bezoek aan de Borinage, het Belgisch mijngebied, dat van de crisis zwaar te lijden heeft. Op onze foto ziet men Z. M. in gesprek met het hoofd van de schoenmakersschool te Wasmes, welke met sluiting bedreigd wordt.

Het Heilig-Hartmonument omgeven door hoge wachters.

Vreemde gasten in Valkenswaard.

Winterboomen in Valkenswaard

*Maar de
Lente is
komende...*

Valkenswaard schijnt wel 't oord der hoge boomen. Wij kieken die kale winterboomen in wintersche sfeer. Hoog en donker rezen ze tegen de grijze luchten, met hun spichtige takken, droef en stil in hun winterleed en -kleed. Ze stonden er zoo naakt en kaal, zoo treurig om te zien. Maar 't zal niet zoo heel lang meer duren of de eerste knoppen zwellen aan de smalle takken, om dan, later, open te springen tot groene spruiten, verkondigend, dat de lente weer in 't land is gekomen, de lieflijke, lachende, waar wij allen' reeds op hopen en zoozeer verlangend naar zijn!

Hoog rijzen ze aan de grijze luchten.

Links : Nog een wintersche sfeer.

Rechts : Boomen rond het raadhuis.

MYSTERIES EN RAADSELS

„Hierben ik weer!”

**Afschrift van een brief,
gedateerd 10 Juli 1917,
van Charles G. S...., Esq.,
aan lord Halifax.**

„Waarde lord Halifax,

Ik zend u hierbij mijn eenvoudig, onopgesmukt verhaal, ingevolge uw vriendelijk verzoek. In vertrouwen mag ik wel zeggen, dat het huis.... te Deal was, maar ik zou liever niet hebben, dat mijn naam en die van 't huis genoemd werden, ingeval u ooit publiciteit aan 't verhaal zoudt willen geven. De eenige verhalen over geestverschijningen, die mij iets waard lijken, zijn die, waarin ervaringen uit de eerste hand worden meegedeeld. Alle andere zijn zoo opgesierd, dat men naar de kern van waarheid slechts gissen kan.

Het bewuste huis is een oud huis, uit den tijd

van koning George, in Deal. Het is omtrent 1740 gebouwd en Nelson heeft vele zijner brieven aan lady Hamilton vandaar verzonden; „Dierbaar Huize....” noemde hij het. Mijn gastheer en ik waren samen uit varen geweest, en toen wij van zee terugkwamen vonden wij onverwachts het huis vol bloedverwanten, die bleven logeeren. Er werd voor mij een bed gereedgemaakt op een kleedkamer. Bij een vorig bezoek had ik gehoord, dat het daar in huis spookte, en dat alle dochters de gedaante hadden zien rondweven van iemand, die zij haar overgrootmoeder noemden. De bedienden waren zoo geschrokken door hetgeen zij gezien hadden, dat zij hun ontslag hadden genomen. Ik was dit vergeten. Ik was kerngezond na mijn tocht door het Kanaal, en wij hadden over niets spookachtigs gesproken, voor ik naar bed ging.

Midden in den nacht werd ik wakker met het gevoel, dat er iets griezeligs in mijn buurt was. Plotseling verscheen er aan den kant van mijn bed de schim van een ouden man of vrouw, van schrikwekkend voorkomen, die zich over mij heen boog. Dat ik klaar wakker was valt niet te betwijfelen. Ik werd plotseling geheel verstijfd, ik kon geen hand of geen voet bewegen.

Den volgenden morgen vertelde ik onder vier oogen aan mijn gastheer, wat er gebeurd was. Hij zei, dat hij er zich in 't geheel niet over verwonderde, want alle huisgenooten, behalve hijzelf, hadden vroeg of laat iets van dien aard gezien.

Er gingen twintig jaren voorbij en ik was het geval bijna vergeten. Ik was meermalen weer daar in huis geweest en ik had niets gezien. Toen werd ik op zekeren dag weer uitgenoodigd, en vond ik mijn gastheer alleen thuis. Wij speelden samen biljart en gingen nogal laat naar bed. Ik had last van kiespijn en kon absoluut niet slapen, toen ik in bed lag. De kamer was in een ander gedeelte van het huis dan de kleedkamer, waar ik bij mijn eerste bezoek in geslapen had.

Plotseling kreeg ik het ontzettend koud, hoewel het begin zomer was. Het was mij letterlijk, of ik bevroor, van mijn voeten af naar boven, en hoewel ik meer kleeren aantrok, nam de kou snel toe, tot ik begon te denken, dat m'n hart niet meer werkte en dat dit de dood was.

Opeens scheen er een stem (lichamelijk onhoorbaar) herhaaldelijk tegen mij te zeggen: „Hier ben ik weer! Hier ben ik weer, na twintig jaren.” Opnieuw werd ik mij bewust (een nauwkeurige herhaling van hetgeen ik twintig jaar tevoren gevoeld had) dat er iets ongeziens in de kamer was. Ik beheerschte me en zei bij mezelf: „Dezen keer zal ik me goedhouden en voorgoed zien te bewijzen, of mijn vroegere ervaring een hallucinatie geweest is, en of er werkelijk zooiets als spoken bestaat. Ik ben beslist klaar wakker en ik weet maar al te goed, dat ik een razende kiespijn heb.”

Weer sprak het wezen tegen me, in den geest: „Kijk rond. Kijk rond.”

Ik had nu dat onverklaarbare gevoel van ontzetting, dat volgens alle verslagen van zulke openbaringen bij dergelijke gelegenheden ontstaat. Toen ik mij omdraaide, zag ik in den hoek van de kamer tegenover mij een eigenaardige lichtkolom, spiraalsgewijs draaiend als een wervelwind van stof op een winderigen dag. Het was wit, en terwijl ik keek kwam het langzaam dichterbij me.

„Hier ben ik weer!” bleef het ding herhalen.

Ik strekte mijn handen uit naar de lucifers naast mijn bed. Terwijl het ding geleidelijk al dichterbij me kwam, begon het snel een menschelijken vorm aan te nemen. Voor mijn oogen en onder mijn bereik nam het diezelfde gestalte aan, die ik twintig jaar tevoren gezien had. Hieraan viel hoegenaamd niet te twijfelen, en daar ik de grens van mijn uithoudingsvermogen bereikt had, riep ik uit: „Wie is dat?” Toen ik geen antwoord kreeg, streek ik snel een lucifer aan en stak een kaars op.

Den volgenden morgen vertelde ik mijn gastheer, wat mij overkomen was. Hij luisterde met groote belangstelling, en vertelde twee griezelige gebeurtenissen, die beide in zijn huis waren voorgevallen, in de drie weken vóór mijn komst.

Den eersten keer was hij in zijn kleedkamer, toen een bediende hem kwam zeggen, dat een zijner vrienden er was om hem te spreken. Hij liep snel de trap af, en toen hij zich op 't bordes omdraaide naar de volgende trap, zag hij de gedaante van een man naar boven snellen. Mijn vriend kon zoo gauw niet stilstaan — hij stak de handen op om 'n botsing te voorkomen, en ging recht door de gedaante heen.

Het tweede geval was dit: op een avond kwam een zee-officier bij hem om te biljarten, en hij bracht zijn hond mee. Die ging onder 't biljart liggen. Plotseling sprong de hond op en begon hij woedend te blaffen naar iets onzichtbaars in den hoek. Hij ging door met blaffen, tot zijn heele bek schuimde en z'n haar overeind stond. Zij trachtten vruchteloos, hem tot kalmte te brengen. Telkens schoot 't dier wild onder het biljart uit naar den hoek, en trok zich dan weer terug. Noch mijn vriend, noch de officier, die hem bezocht, werd iets gewaar.

Terwijl het ding geleidelijk al dichterbij me kwam, begon het snel 'n menschelijken vorm aan te nemen. Voor mijn oogen en onder mijn bereik nam het diezelfde gestalte aan, die ik twintig jaar tevoren gezien had.

De vrouw in 't wit

Zooals blijkt uit een brief, gedateerd 27 December 1897, was het volgende verhaal lord Halifax toegezonden door lord Portman, wiens landgoed in Bryanston, bij Blandford, lag.

Den 25en Juli 1837 verdronken drie mannen, Allen, Elforde en Ball geheeten, die bezig waren geweest, het onkruid uit 't rivierveld Stour te wieden, in een diep gat bij de baai van Bryanston. Ik was toen predikant dier gemeente, dus was het mijn treurige plicht, het bericht van de droeve gebeurtenis over te brengen aan de weduwe van John Allen, die in het huisje bij 't Oude Park woonde. Toen ik haar vertelde, wat er gebeurd was, riep zij haar zuster, die bij haar was, aanstonds toe: „Nu, zuster, dan is 't vast de geest van dien armen John geweest, dien Polly gezien heeft.”

Later vroeg ik, wat zij met dien uitroep bedoeld had, en zij vertelde mij, dat 's middags om ongeveer vier uur, of iets later (voorzooover ik na kon gaan juist op den tijd, dat haar man verdronken was) haar tweede dochtertje, Polly, een kind van drie jaar, in den tuin voor het huis had gespeeld. Opeens kwam zij naar binnen loopen en riep zij haar moeder toe, of zij eens „kwam kijken naar die lange vrouw in 't wit, die aan den overkant den heuvel afkwam”.

De moeder zei tegen het kind, dat ze bazelde — wie had er daar in de buurt, op een werkdag, ooit een vrouw in 't wit gezien? Het kind hield echter vol, dat zij de gedaante gezien had en voegde er bij: „Ik heb haar door het hek van Bache en den heuvel af zien komen. Ze was heel erg groot, veel grooter dan u, moeder.” Nu placht John Allen, als hij van zijn ronden als boschwachter terugkeerde, door dat hek en langs het pad den heuvel af te komen, waarop het kind de gedaante zag of meende te zien.

Om het kind tevreden te stellen gingen mrs. Allen en haar zuster naar buiten om te kijken, of er iemand was, maar hoewel zij naar alle kanten keken en ruim een kwartier bleven uitzien, zagen zij niemand. Toen gingen zij het huis weer in en dachten niet meer aan het geval, tot ik kwam, kort daarna, om hun het bericht van Allen's dood te brengen. De moeder vertelde me nog, dat ze schertsend tegen het meisje gezegd had: „Nu, Polly, dan was 't zeker mijn geest”; maar zij had stellig geen enkel voorgevoel van naderend onheil, en bezorgd voor het leven van haar man was zij ook niet, althans niet erger, dan zij altijd was met het oog op zijn beroep en op het feit, dat hij drie jaar vroeger bijna in hetzelfde gat verdronken was.

Het kind werd daarna scherp ondervraagd over hetgeen zij gezien had, maar bleef koppig bij haar verhaal. Ik voor mij geloof, dat zij geen menschelijk wezen had gezien, maar een verschijning van haar vader. Zelfs als men de mogelijkheid aanneemt van een waanvoorstelling of gezichtsbedrog, blijft het een vraag, hoe die indruk op den kindergeest ontstond precies op het moment, dat haar vader verdronk. Wel beweerde het kind,

een vrouw gezien te hebben, maar dat doet er niets toe, want waarschijnlijk zou iedere verschijning van dien aard voor een kinderoog op een vrouw lijken. Opgemerkt dient echter te worden, dat zij een „heel erg groote” vrouw gezien meende te hebben, en dat haar vader ongeveer twee meter lang was.

Ik moet nog melding maken van een zonderlinge omstandigheid, die al of niet met deze verschijning kan samenhangen. Een maand of zes zeven vóór hij verdronk kwam John Allen op zekerem avond in een buitengewoon neerslachtige stemming thuis uit Blandford. Zoodra hij binnen was ging hij zitten en schreide hij bitter, meer dan een uur lang. Toen zijn vrouw hem vroeg, wat er was, antwoordde hij, dat hij iets had gezien, waardoor hij wist, dat hij er niet lang meer zou zijn. Wát hij dan gezien had heeft hij zijn vrouw nooit willen vertellen, maar na dien avond leed hij nu en dan aan zwaarmoedigheid.

Ik meen alles vermeld te hebben, wat nauw met die verschijning samenhangt, en ik kan instaan voor de nauwkeurigheid van mijn verhaal.

De spookhut

Verhaald door mr. Charles Dundas, uit Indië, in de bibliotheek van Hickleton, Dinsdag 21 December 1920.

Een vriend van me in Indië, een zekere Troward, was in 1871 op weg naar een nieuwen post te Hoshiarpur in de Punjab. Laat in den avond bereikten hij en zijn vrouw hun bestemming. De posthut, waarin de reizigers onderdak plachten te vinden, was niet vrij, dus moesten zij den nacht doorbrengen in een andere bungalow, die inderhaast voor hen in gereedheid was gebracht. Zij pakten hun veldbedden uit en zetten ze in een der kamers op, gebruikten iets, en stonden op het punt zich ter ruste te leggen, toen de bedienden, die met hen mee reisden, binnenkwamen en zeiden, dat de bungalow hun niet beviel, en dat zij er niet wilden overnachten. Zij gaven mr. Troward en de meensahib den raad, óók niet in de bungalow te blijven slapen, want 't was daar heelemaal niet pluis. Mr. en mrs. Troward, die zeer vermoed waren, gaven den bedienden ten antwoord, dat zij niet van logies wenschten te veranderen en maar liever bleven waar zij waren.

Zij gingen naar bed, en midden in den nacht werd mr. Troward gewekt door een luiden knal, gevolgd door verschrikte kreten van zijn vrouw.

Hij vroeg haar, wat er was, en ze zei, dat er een man in een grijs pak naast haar bed was gekomen en er zich overheen had gebogen, waarbij hij zei: „Blijf stil liggen, ik zal je niets doen.” Toen had hij over het bed, over haar heen, een revolver of geweer afgeschoten.

's Morgens kwamen de Trowards te weten, dat een zekere mr. de Courcy, vroeger burgerlijk ambtenaar te Hoshiarpur, zich midden in den nacht in die hut had doodgeschoten. Vlak vóór hij het deed had hij zich over het bed heen gebogen en tegen zijn vrouw gezegd: „Ik zal je niets doen.”

Hij lacht!

Vasenol - Wond- en Kinderpoeder
- Wond- en Babycrème

de voortreffelijke preparaten voor de zuigelingverzorging worden elken dag gebruikt.

LES PARFUMS
COTY

A SUMA
L'ORIGAN
LA ROSE JACQUEMINOT
LE JASMIN DE CORSE
CHYPRE
L'AIMANT
Émeraude
LE MUGUET
PARIS
L'OR

*Dans une
Nouvelle Présentation*

2000 gulden!

Iedere lezer, die op 1 Febr. j.l. in onze registers stond ingeschreven, komt in aanmerking. Werd U echter na dien datum abonné, hebt dan nog even geduld.

Panorama gaat door met de regelmatige verdeling van geldprijzen en den volgenden keer hebt U ook een kans.

Vandaag over drie weken hebben wij wederom een aangename verrassing voor onzen getrouwen lezerskring, want op dien dag publiceeren wij de namen der Panorama-abonné's, die werden bedacht met een geldprijs!

In totaal wordt ook dezen keer 'n bedrag van tweeduizend gld. voor de verdeling beschikbaar gesteld!

DE CHARGE DER

LICHTE BRIGADE

Met geveldde lansen snelt het 27ste regiment door de vallei des doods en hoewel de afstand slechts twee mijl bedroeg, bereikten slechts 'n paar honderd man de vreeselijke finish.

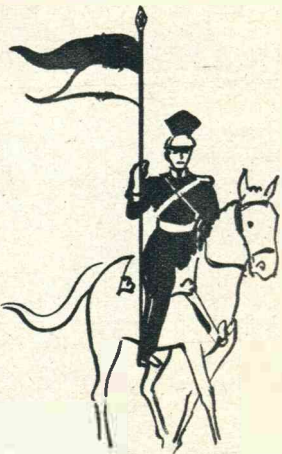

Zoo doodde Errol Flynn, als majoor Vickers, Surat Khan ... Links: Elsa (Olivia de Havilland), die de twistappel tusschen de beide broeders was.

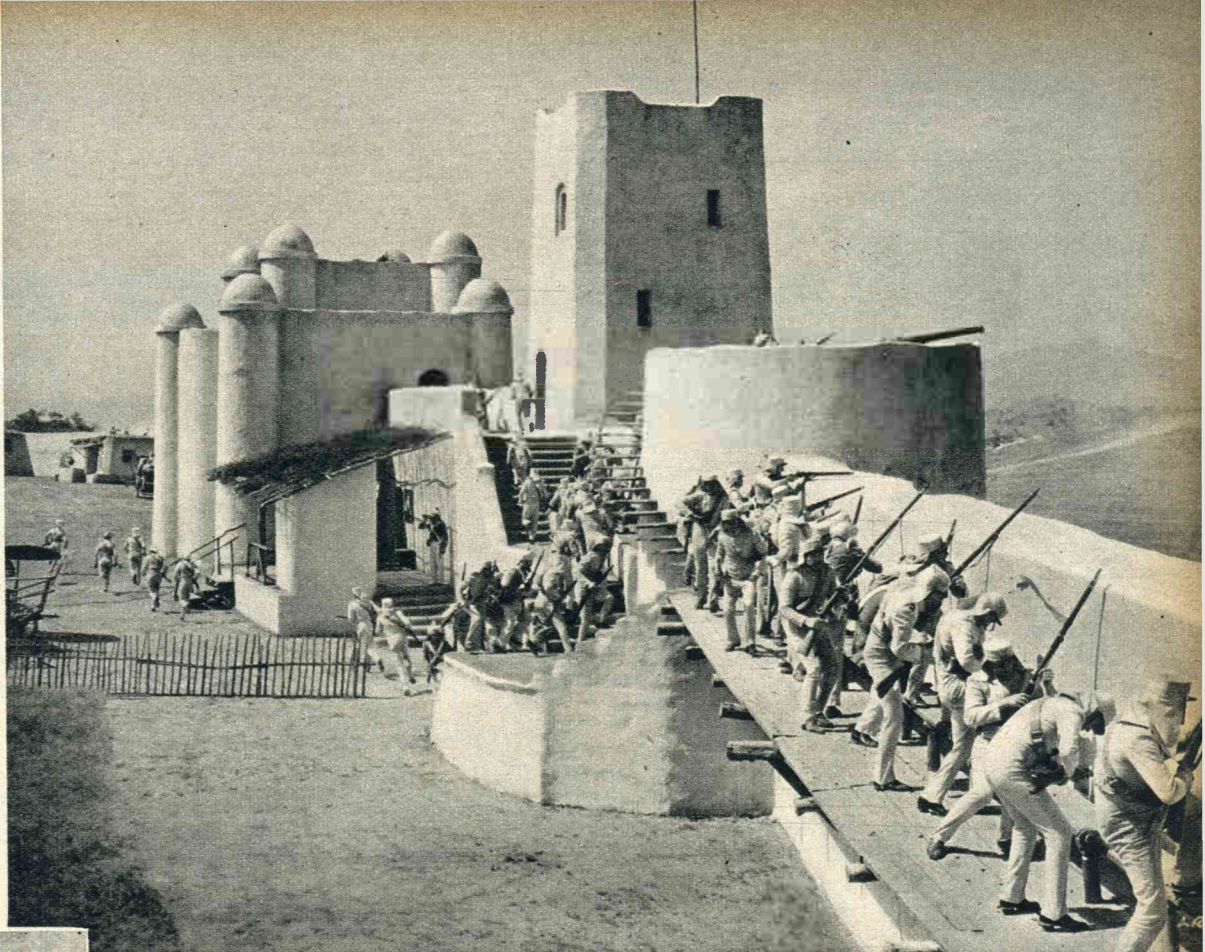

Errol Flynn (dezelfde die in 1928 op de Olympiade te Amsterdam Engeland als bokser vertegenwoordigde) speelt in deze

voortreffelijke **WARNER-BROS**-film met Olivia de Havilland, de talentvolle actrice o.a. uit: Een Midzomernachtsdroom en Captain Blood, de hoofdrol. We gelooven, dat men na het zien van deze film noch hen, noch de film zelf ooit vergeeten zal, want o.i. is hierin wel het hoogste bereikt wat men tot nog toe op filmgebied bereiken kan.

Het was omstreeks 't midden van de vorige eeuw, dat tijdens den Russisch-Turkschen-Engelschen oorlog, het 27ste regiment lancers te Balaclava, door een verkeerd overgebrachte order van een stafofficier, blindelings op een zwaar met kanonnen bewapende stelling inreed en den dood tegemoet ging. Slechts 200 van de

De trouwelooze Surat Khan bestormt het bijna verlaten fort te Chukoti. Alhoewel hij vrijen aftocht aan vrouwen, kinderen en manschappen beloofde, richtte hij onder hen na den uittocht een waar bloedbad aan. Dit feit schijnt ook historisch vast te staan.

Nauwelijks had een gedeelte van de vluchtelingen te Chukoti zich ingescheept of van het strand af werden ze allen neergeschoten.

600 man keerden terug om van die verschrikkelijke vuurhel uit die vallei des doods iets na te vertellen. Lord Tennyson, de hofdichter van wijlen koningin Victoria van Engeland, wijdde aan deze onbekende helden het gedicht: „The charge of the Light Brigade” en maakte hen daardoor „onsterfelijk”. Deze film is op dat gedicht geïnspireerd en is zelfs nog verder gegaan dan dat poëem, daar zij den „blunder” van den stafofficier in zekeren zin idealiseert en er een alleszins acceptabele reden voor aangeeft. Hier is het een straf geworden voor een bloedbad, dat door een trouweloozen sultan onder de vrouwen, kinderen en leden van het 27ste regiment werd aangericht. Tot geen

enkelen prijs wilden de lancers van het 27ste zich de kans laten ontnemen, den misdadigen sultan voor zijn vreeselijk misdrijf te tuchtigen, al was in werkelijkheid het bedoelde bloedbad ook drie jaar later dan dien gedenkwaardigen uitval in Balaclava.

Wat de regisseur Michael Curtiz er echter van gemaakt heeft, grenst werkelijk aan het ongeloofelijke. Niet alleen is de film op zichzelf een buitengewoon boeiend en voortreffelijk gebouwd verhaal, maar daarbij zitten er vooral in den climax 'n vaart en 'n meeslepende kracht, welke bijna adembenemend zijn. Honderden kurassiers in gestreken draf en met gevelde lansen rijden de dood en verderf uitspuwende vuurmonden tegemoet om slechts met een handjevol het doel te bereiken, dat zij zich gesteld hadden. Het is angstaanjagend en grootsch tegelijk en wars van alle banale sensatie, waardoor het geheel een waardige hulde aan de oorspronkelijke helden van de lichte brigade is geworden.

PYGMALION

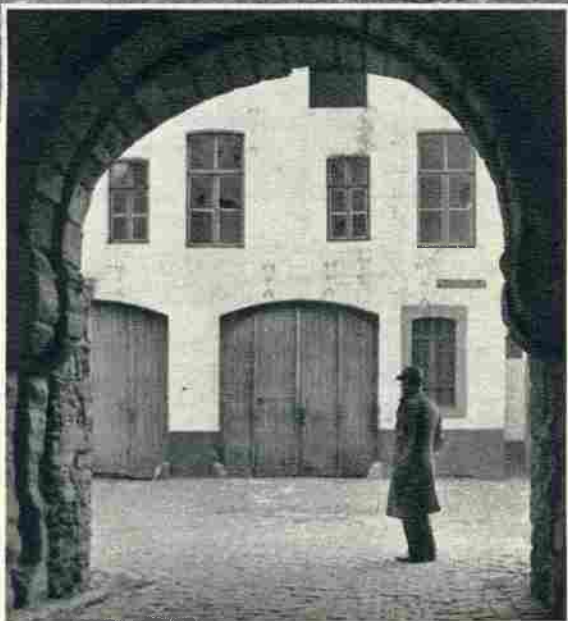
Men moet bewondering hebben voor den moed, welken de Nederlandsche filmfabrikanten aan den dag leggen, om zich ondanks de débâcles niet te laten afschrikken Nederlandsche sprekende films te maken. Thans heeft Filmex-Cinetone het bekende toneelstuk van G. B. Shaw,

Pygmalion, verfilmd en de regie ervan aan Dr. Ludwig Berger opgedragen. De film is eigenlijk een bewerking van het oorspronkelijke toneelstuk, doch met behoud van het hoofd-thema. Dat is, naar men weet, een weddenschap tusschen een kolonel en een professor, waarbij laatstgenoemde beweert van een ordinaar bloemenmeisje binnen drie maanden een beschaafd sprekende dame te kunnen maken. De drie voornaamste hoofdrollen zijn toevertrouwd aan Eduard Verkade, Johan de

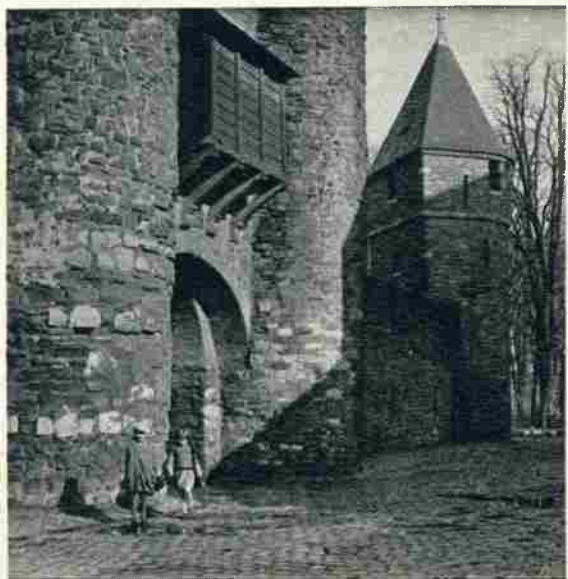
Meester en Lily Bouwmeester en gezien deze en nog andere artisten van naam is er, mede door 't dankbare onderwerp, alle reden te veronderstellen, dat deze film een der weinige geslaagde Hollandsche producten is. Wij plaatsen eenige opnamen uit deze film. V.l.n.r. Elisa Doeltuttel (Pygmalion), het bloemenmeisje (Lily Bouwmeester); kolonel Pickering (Eduard Verkade) en prof. Higgins (Johan de Meester) en tenslotte nog een foto van Elisa na haar „grondige” correctie.

Vanuit het Plansoentje ziet men zóó de situatie.

Het Pesthuis als ongewenscht sluitstuk der Helipoort.

De jeugd bij de oude poort.

VAN HELPOORT EN PESTHUIS

te Maastricht

De titel schijnt wel een dreigende zin uit een litanie, waaraan men het devote: „Verlos ons, Heer”, maar heeft toe te voegen!

Maar zoo erg is 't nu toch ook weer niet. Bovendien willen de Maastrichtenaars, althans een groot deel van hen, alléén maar worden verlost van 't Pesthuis en niet van de Helipoort.

Op die Helipoort zijn zij bepaald gecharmeerd, omdat het geenszins de poort is van de werkelijke hel, maar van de goede stad Maastricht, die waarlijk niets van een hel weg heeft, zooals ze daar ligt aan de snel stroomende Maas, die met fraaie Romeinsche bruggen is gesierd, zooals ze daar leeft rond Vrijthof en Staat. En omdat de meeste menschen in Maastricht zoo veel houden van hun Helipoort, dulden zij geen obstakels, die hun het zicht ontnemen op dit merkwaardige, uit de der-

De Helipoort ook hier weer door het Pesthuis bedekt.

tiende eeuw stammende, monumentale bouwwerk. Zij wenschen dus uitsluitend verlost te worden van het Pesthuis; de Helipoort moet weer vrij komen te staan en wel zóó, dat men haar van alle kanten bekijken kan.

Er worden ook andere stemmen vernomen, die betoogen, dat het Pesthuis toch zijn historische waarde heeft en dat zij het daarom noode zullen missen. Het hoorde steeds bij Maastricht, het moet er bij blijven behoorren...

Hun overweging is meer historisch dan aesthetisch, meer op geschiedkundige dan op schoonheidsgronden gebaseerd.

Als wij 't wel hebben zijn die stemmen echter in de minderheid, zoodat wellicht mag worden aangenomen, dat het Pesthuis zal verdwijnen ten behoeve van de Helipoort.

Wij, voor ons, staan aan de zijde van het gemeente-

Fraai doorkijkje van de Helpoort.

bestuur, dat het Pesthuis wil doen sloopen en dit niet alleen om het schoonere en vrijere zicht, maar ook om utiliteitsredenen, ter verkrijging van een ruineren en beteren verkeersweg.

De gemeente kan nu o.i. twee goede vliegen slaan in één klap, zooals dat heet. Ze maakt Maastricht schooner en tegelijk aangenamer toegankelijk.

De fotograaf van „Ous Zuiden” richtte zijn lens op de genoemde objecten en belichtte zodoende op duidelijke wijze de situatie, ter plaatse.

Het is goed te zien welk een sta-in-den-weg het Pesthuis voor het verkeer moet genoemd worden, hoe het, naar meerdere zijden, leelijk het zicht ontnemt op die prachtige, oude poort. Voorts ziet men op de foto den verwaarloosden toestand, waarin het Pesthuis thans verkeert. Alles bij elkaar genomen lijkt het ons dan ook vrij zeker, dat het Pesthuis zal verdwijnen, waardoor weg en zicht er beter worden.

De achterzijde van het Pesthuis, waargenomen vanuit de poort „Waarachtig”. — Een toren der Helpoort kijkt nog even uit boven het dak.

We plaatsen hier de kieken van onzen eigen fotograaf, die ongetwijfeld met belangstelling zullen worden gezien.

Wellicht, dat nu de lezeres of lezer aan de hand der foto's ook een eigen meening over dit, gelukkig niet al te zwaarwichtige, probleem kan vormen. H.

Het verwaarloosde uiterlijk van het Pesthuis.

Helpoort en Pesthuis over de Zuid-Willemsvaart gezien.

Zon in de Helpoort.

Duldt geen smet op Uw schoonheid!

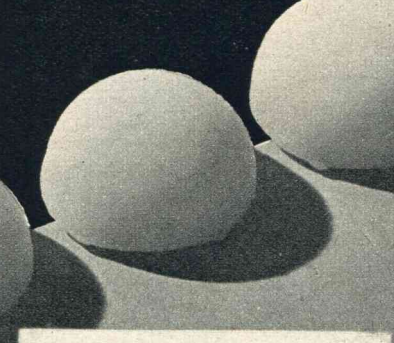
Zorg voor een sterk en blinkend wit gebit. Laat PASTOL U daarbij helpen. Pastol is Nederlands veiligste tandmiddel krast niet en verwijdt het gevaarlijke tandsteen door oplossing . . . de veiligste manier!

**Doos 10 en 20 cts.
Tube 20 en 35 cts.**

Nederlandsch Fabrikaat

MINTA Keps

Verkade's „Minta Keps“ zijn heerlijk frisch in den mond. Ook bij thee smaken zij bijzonder goed. Probeert U ze eens! Prijs 2 ons voor 25 cent. In luxedoosjes 40 cent. Vraagt U uw winkelier ook eens naar de verschillende andere soorten Verkade's „Keps“!

VERKADE

HET STANDBEELD IN GUAYAQUIL

Aan den mond van de Rio Daule ligt Guayaquil, een der levendigste havensteden van de republiek Ecuador. De inwoners van het stadje zijn vlijtige menschen, die zich bezighouden met den handel in koffie, cacao, rubber en elpenbeen en die verder nog aan den kost komen door uit den bast van 'n speciale boomsoort mooie, breede, eigele stroohoeden te vlechten, welke een beschutting zijn tegen de heete stralen van de Zuid-Amerikaansche zon.

Guayaquil heeft echter ook een beroemden landsman, den dichter Olmeda, wiens triomfgezang „Canto a Bolivar“ elke jongen en meisje op school leert en ook weer even spoedig vergeet, omdat dit gedicht, dat betrekking heeft op de bevrijding van Zuid-Amerika, hoe goed ook gemeend, toch zeer langdradig en vervelend is.

In het jaar 1897 bereidde men er zich op voor den dichter Olmeda ter eere van zijn vijftigsten sterfdag te huldigen, door voor hem namens beroemde medeburgers, dichters en politici van 't land een standbeeld in Guayaquil op te richten.

In het jaar 1897 kende men nog geen crisis. De koffie- en cacaohandel wierpen groote winsten af en de prijzen voor de eigele stroohoeden waren buitensporig hoog. Men zal zich dus niet verwonderen, dat bij het stadsbestuur van Guayaquil de gedachte opkwam, het standbeeld van den grooten dichter in Europa te laten vervaardigen, waar de meest beroemde beeldhouwers woonden. Na vele beraadslagingen werden drie afgevaardigden gekozen, welke zich met een opdracht op weg naar Parijs begaven, om daar aan een bekend kunstenaar de uitvoering van het werk op te dragen. Het moest een meer dan levensgroot in steen uitgehouwen standbeeld van den grooten dichter Olmeda zijn.

De drie heeren arriveerden na een rustige zeereis in Parijs en begaven zich direct naar een der bekendste en beroemdste beeldhouwers van dien tijd. Zij werden allervriendelijkst ontvangen en bespraken de uitvoering hunner opdracht. Zij lieten hiervan schetsen maken, alsook monsters van het materiaal voorleggen en toen zij het allen eens waren en het standbeeld in hun verbeelding reeds vaste vormen had aangegenomen, vroeg de verstandigste der drie:

„En wat bedraagt de prijs van dat alles?“

De kunstenaar toonde zich door deze vraag van de zijde van het stadsbestuur zeer beleedigd en noemde na een tergend lang zwijgen den prijs van honderd-duizend francs.

De drie burgers van Guayaquil verbleekten, keken elkaar bezorgd aan, en toen ze van hun verbazing waren bekomen, constateerden zij, dat hun volmacht zulk een bedrag in de verste verte niet benaderde. De kunstenaar sloeg zijn schetsboek dicht, wierp zijn teekenstift verachtelijk op zijn bureau en verklaarde toen koel en beslist, dat hij niet in staat was een waardig standbeeld onder dezen prijs te maken. Hij sprak op smadelijken toon over gipsen

Lord Byron.

borstbeelden en fabriekswaar, zoodat de drie heeren uit Ecuador van verlegenheid niet wisten hoe ze kijken moesten. Hun situatie was tegenover den kunstenaar bijzonder pijnlijk, vooral daar zij voor hun vertrek geweldig gebluft hadden.

Zoo stonden ze eenigen tijd zwijgend en met gehogen hoofden, diep in gedachten verzonken, totdat de oogen van een hunner naar omhoog gingen en op 'n groot marmeren beeld bleven rusten, dat een grooten hoek van het atelier innam. „Wat kost dat beeld?“ klonk het van de lippen van den bezorgden afgevaardigde, die tevens ook de burgemeester was.

Met een medelijdenden glimlach noemde de beeldhouwer een prijs, die toevallig tamelijk goed overeenkwam met hetgeen zij mochten besteden.

„Dat is echter niet Olmeda!“ voegde hij er aan toe.

Doch met een afwerende handbeweging werd dat bezwaar opzij geschoven. Na een korte beraadslaging besloten de drie afgezanten van Guayaquil het beeld te nemen.

Vier weken later kwamen zij weer in hun geboortestad terug en voerden een groote kist met zich mee.

Op een heerlijk herfstdag werd het standbeeld in aanwezigheid van vele duizenden burgers uit Guayaquil onthuld. Men reciteerde het „Canto a Bolivar“. De burgemeester hield een lange redevoering.

Een der oudste inwoners vertelde iets van Olmeda, den dichter, dien hij nog gekend had en wiens gemarmerde aanblik hem nu nog tranen ontklokte. De inwoners voelden met meer trots de groote betekenis welke hun stad, voor den handel in koffie, cacao en het maken van eigele stroohoeden, had.

Zoo staat heden ten dage nog op de markt te Guayaquil aan den mond van de rivier de Rio Daule in den staat Ecuador een standbeeld van den grooten Engelschen dichter, lord Byron, met het opschrift:

„I. I. Olmeda 1775—1847.“

Het is hetzelfde beeld, dat de drie afgevaardigden in Parijs van een beeldhouwer hadden gekocht, wyl de prijs er van beter met hun portemonnaie overeenkwam.

..... IK GEBRUIK UITSLUITEND LUX TOILET ZEEP OM DE ONOVERTROFFEN KWALITEIT DIE HAAR STEMPELT TOT EEN ONGEËVENAARD SCHOONHEIDSMIDDEL; HET OVERVLOEDIGE SCHUIM, DAT DE HUID TERSTOND OPFLEURT EN HET VERFRISSENDE, OPWEKKENDE PARFUM.

MEVR. S. v. H. te NIJMEGEN

Deze gunstige opinie over Lux Toilet Zeep bewijst opnieuw hoe schitterend wij geslaagd zijn, toen wij kosten noch moeite spaarden om een zeep te maken die het gelaat fris en jeugdig houdt en beschermt tegen de gevaren van een vermoeide, vroegtijdig verouderde huid. En... de prijs van Lux Toilet Zeep is binnen ieders bereik! Doe als bovenstaande verbruikster! Laat Lux Toilet Zeep U helpen om de bekoorlijke charme van een jeugdig frisse teint te behouden.

LUX TOILET ZEEP

De 2e Zesdaagsche te Rotterdam. De jeugdige Limburger Willy Vroomen heeft een oogenblik rust.

Crossley, de bekende Amerikaanse renner, tijdens de neutralisatie op de jongenstridune, waar hij zijn jeugdige vereerders op een nummertje mondharmonica vergast.

Links: Piet en Jan v. Kempen, de favorieten van het Rotterdamse publiek, aan den start.

SPORT

van de week

De Belgische voetbalploeg, welke Zondag te Brussel Frankrijk met 3-1 klopte en waarschijnlijk in dezelfde samenstelling tegen Holland zal uitkomen.

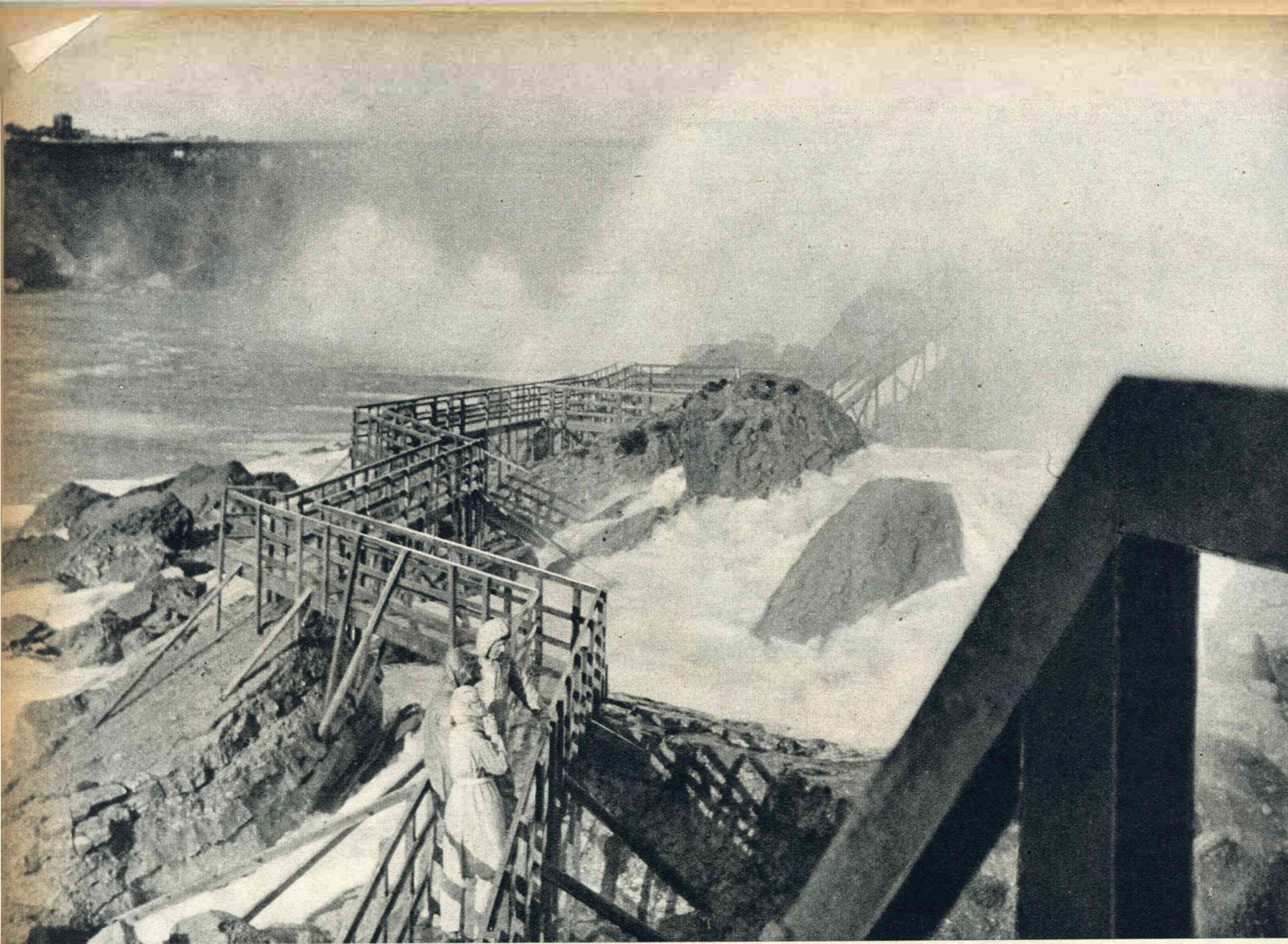

Willem II kampioen der Zuidelijke 2e klasse B. Zondag speelden de kampioenen tegen Tegelen gelijk (1-1). De supporters huldigden hun club voor de match tegen Tegelen.

Spelmoment uit den wedstrijd Willem II—Tegelen te Tilburg. De verdediging der gasten was uitstekend op dreef.

Het kampioenselftal van Willem II, dat zal trachten de plaats in de 1e klasse te heroveren.

Bij den Niagarawaterval. Langs bruggen en trappen kan men tot aan den voet der vullen komen. Hoewel speciaal erop gekleed keert men tot op de huid toe nat er van terug! Hoe leelijk doet dit bouwsel aan bij deze omgeving!

EEN DORADO VOOR JONGGEHUWDE

Een bezoek aan de .Niagarawatervallen staat op het programma van iedere Amerikaanse huwelijksreis

Talooze geslachten van Indianen hebben, gezeten rond 't rosse kampvuur, geluisterd naar hun sprookzangers, die in de berijmde mythen en legenden verhaalden over den „Donder der Wateren”, het fantastische natuurwonder van den Niagarawaterval, gelegen in het hart van een ondoordringbaar gebied. Eerbied klom in hun stem en de toehoorders huiverden voor de godheid der bulderende, rookende watermassa's.

Sinds de Fransman Cartier in het jaar 1535 de eerste gedrukte beschrijving ervan gaf en zijn landgenoot Champlain in 1603 de eerste kaart van 't terrein der Niagarawatervallen 't licht deed zien, trokken geregeld stoute ontdekkingsreizigers erheen. Fransche zendelingen drongen in de zeventiende eeuw deze wildernissen binnen en keerden terug met beschrijvingen ervan, die eenieder deden verbazen. De groote onderzoeksreiziger La Salle was de eerste, die zich door 't bovenste deel der Niagarawatervallen heen sloeg en 't eerste schip bouwde, dat ooit de daarboven gelegen meren bevoer.

Een onafgebroken stroom van geleerden, van toeristen, van zakenlieden, van ingenieurs, van waaghalzen, van gelukzoekers, van

Van duizenden kilometers afstand komen de Amerikaanse jonggehuwden de watervallen bezichtigen. Het is 'n oude traditie en men kan er zich overigens in de vele amusementsgelegenheden dag en nacht vermaken.

fotografen, van teekenaars, van filmreporters, van journalisten, van dagjesmensen golfde sindsdien langs de gigantische watervallen voorbij, om het wereldwonder met eigen oogen te aanschouwen, om het te beschrijven in hooggestemde woorden, om het vast te leggen in beeld, om de kracht ervan en de exploitatiemogelijkheden te berekenen in lange reeksen van nuchtere cijfers en formules.

Een onbekend handelaar in huiden, Chabert Joncaire, was de eerste die de kracht van het water ontdekte. In 1757 groef hij een kleine greppel even boven 't gedeelte van den Amerikaanschen waterval en bracht met 't water, dat 'n verval had van zes voet, 'n houtzaagmolen in beweging om op die manier timmerhout te verkrijgen voor 't bouwen van schepen, die de huiden over 't bovenmeer vervoerden. Een eeuw later ongeveer, in 1852, werden de eerste moderne methoden ter opwekking van energie aan de Niagara toegepast. Men groef het „Hydraulie Canal” en maakte voor het eerst gebruik van de elektrische kracht van den waterval. In 1877 verees een korenmolen langs dit kanaal, met een arbeidsvermogen van 900 pk., in 1881 bouwde men waterraderen van 2000 pk.,

In 't Niagaramuseum staat de geweldige, holle e jonggehuwden hun naamkaartje prikken. Overige zich naast den eik door prinses Doraldina voor toekomst laten voorspellen. Deze voorspellingen be lijkt niets dan liefs en goeds!

thans onttrekt de Lockport & Ontario Power Company honderdduizenden paardekrachten aan de Niagarawatervallen!

In plaats van den „Donder der Watervallen”, zooals de oude Indiaansche sprookzangers de Niagara bezongen, omschreef men 't fantastische natuurwonder als „de zes miljoen paardekracht, die in toemelooze vaart over een afgrond stort van honderdvijfen-

zestig voet diepte.”

De vrees voor de onbekende, bulderende godheid had plaats gemaakt voor de nuchtere utiliteitsberekeningen van ingenieurs en zakenlieden, in plaats van de overweldigende natuurpracht zag men de overweldigende paardekracht!

Doch ook op andere wijze nam men de exploitatie van de majestueuze watervallen ter hand: de exploitatie ervan als schouwspel, als kijkspel voor den stroom der duizenden en honderdduizenden bezoekers.

Spoorlijnen werden doorgetrokken tot aan den voet van den val, tramlijnen, breede wegen voor auto's, motors en fietsen. Een stad, Niagara Falls gedoopt, rees uit den grond en groeide uit in een koortsachtig tempo. Men sloeg bruggen, hieuw trappen uit in de rotsen, men legde platforms, bouwde uitzichttorens, badhuizen, hotels, restaurants, nachteafé's tot vlak tegen de donderende

watermassa's werpers vo

Thans w twee millio georganisee en van reel mogelijk n regemante laten filme duizenderle

Velen, v „zakendoer Canadeesch een brug wandelen. M leeren, ma

Aan de C rust, een men voelt: aandoet teg kaansche zi hield men o naar de Ca aan hier en de waterva

Natuurlijk „geschie draaistroom wonderbaar halzen, die

In 't Niagaramuseum staat de geweldige, holle eik, waarin de jonggehuwden hun naamkaartje prikken. Overigens kunnen zij zich naast den eik door prinses Doralдина voor vijf cent hun toekomst laten voorspellen. Deze voorspellingen bevatten natuurlijk niets dan liefs en goeds!

In het museum staan ook de tonnen, waarmee de waaghalsen zich naar beneden lieten storten, opgesteld. Natuurlijk met foto's erbij en de namen. Het zijn Bobby Leach, Annie Taylor, Mrs. Wagnfurer en Jean Lussier. De laatste alleen is nog maar in leven. De anderen zijn een natuurlijken dood gestorven!

Jean Lussier, de held der Niagara, is de eenige nog in leven zijnde waaghals, die zich van den val naar beneden liet storten. Hij volbracht dezen tocht in den gummikogel, dien men op onze foto ziet. Lussier is thans altijd in 't Niagaramuseum bij dezen kogel te vinden, waar hij foto's en beschrijvingen van z'n waagstuk verkoopt.

thans onttrekt de Lockport & Ontario Power Company honderdduizenden paardekraften aan de Niagarawatervallen!

In plaats van den „Donder der Watervallen”, zooals de oude Indiaansche sprookzangers de Niagara bezongen, omschreef men 't fantastische natuurwonder als „de zes miljoen paardekraft, die in toemelooze vaart over een afgrond stort van honderdvijfentwintig voet.”

De onbekende, bulderende godheid maakt voor de nuchtere utiliteits- van ingenieurs en zakenlieden, in de overweldigende natuurpracht zag eldigende paardekraft!

Een andere wijze nam men de exploitatie stuize watervallen ter hand: de aan als schouwspel, als kijkspel voor er duizenden en honderdduizenden

werden doorgetrokken tot aan den val, tramlijnen, breede wegen voor en fietsen. Een stad, Niagara Falls uit den grond en groeide uit in een tempo. Men sloeg bruggen, hieuw de rotsen, men legde platforms, cottoren, badhuizen, hotels, restauratie tot vlak tegen de donderende

watermassa's aan, die des avonds met groote schijnwerpers verlicht werden in allerlei kleuren.

Thans wordt de waterval jaarlijks door meer dan twee miljoen bezoekers bezocht! Alles is er perfect georganiseerd. Men ziet de watervallen van links en van rechts, men vaart met een bootje er zoo dicht mogelijk naar toe, men kan er, beschut door een regenniel, achterom wandelen, men kan er zich laten filmen en fotografeeren, terwijl souvenirs in duizenderlei vorm te verkrijgen zijn!

Velen, wien deze Amerikaanse manier van „zakendoen” te har is geworden, vluchten naar de Canadeesche zijde van den waterval, waar men over een brug met prachtige vergezichten kan heenwandelen. Natuurlijk moet men zijn pas laten controleren, maar dat gaat nogal gemakkelijk.

Aan de Canadeesche zijde heerscht 'n betrekkelijke rust, een vriendelijker en meer geordende sfeer, men voelt: 't is een stukje Engeland, dat weldadig aandoet tegenover het geroezemoes aan de Amerikaanse zijde. Vóór het opheffen van de prohibitie hield men op Zon- en feestdagen een waren uittocht naar de Canadeesche zijde, waar men zich vrijelijk aan bier en wijn te goed kon doen. Het gezicht op de watervallen nam men toen op den koop toe!

Natuurlijk heeft de beroemde waterval ook z'n „geschiedenissen” van menschen, die in de woeste draaistroom verongelukten of op heldhaftige, wonderbaarlijke manier werden gered. Van waaghalsen, die in tonnen of gummiballen zich door den stroom naar beneden lieten storten, daarbij verongelukten of er — wonder boven wonder — heelhuids van af kwamen en nadien munt sloegen uit hun avontuur door 't verkoopen van foto's en souvenirs en door lange relaxen in de couranten.

Maar ook andere, be- minnelijker verhalen doen de ronde langs de boorden van den bruisenden waterval, want hij staat op het programma van alle

huwelijksreizen, hij is het dorado van alle Amerikaanse jonggehuwden.

Zij zijn er graag geziene gasten! Men heeft aparte hotels met aparte badgegelegenheden voor hen opgericht. Zij zijn van alle bezoekers het meest belust op souvenirs en zonder uitzondering brengen zij een bezoek aan den reusachtigen, hollen eik, die in 't Niagaramuseum staat opgesteld en op wiens stam zij hun naamkaartje bevestigen. Tienduizenden kaartjes van jonggehuwden zijn daar reeds vastgeprikt, vele ervan vergeeld en omgekruld door 't lange hangen, met namen erop, die niemand kent, maar eenieder leest.

Des avonds, als de jonggehuwden na moeizame tochten door de omgeving onder geleide van Indiaansche gidsen — alle gidsen beroemen zich op Indiaansche afkomst! — terugkeeren naar hun hotels, kunnen zij zich tot diep in den nacht vermaken in dancings, cabarets, bioscopen en al de kermisattracties, die bij de watervallen zijn opgesteld.

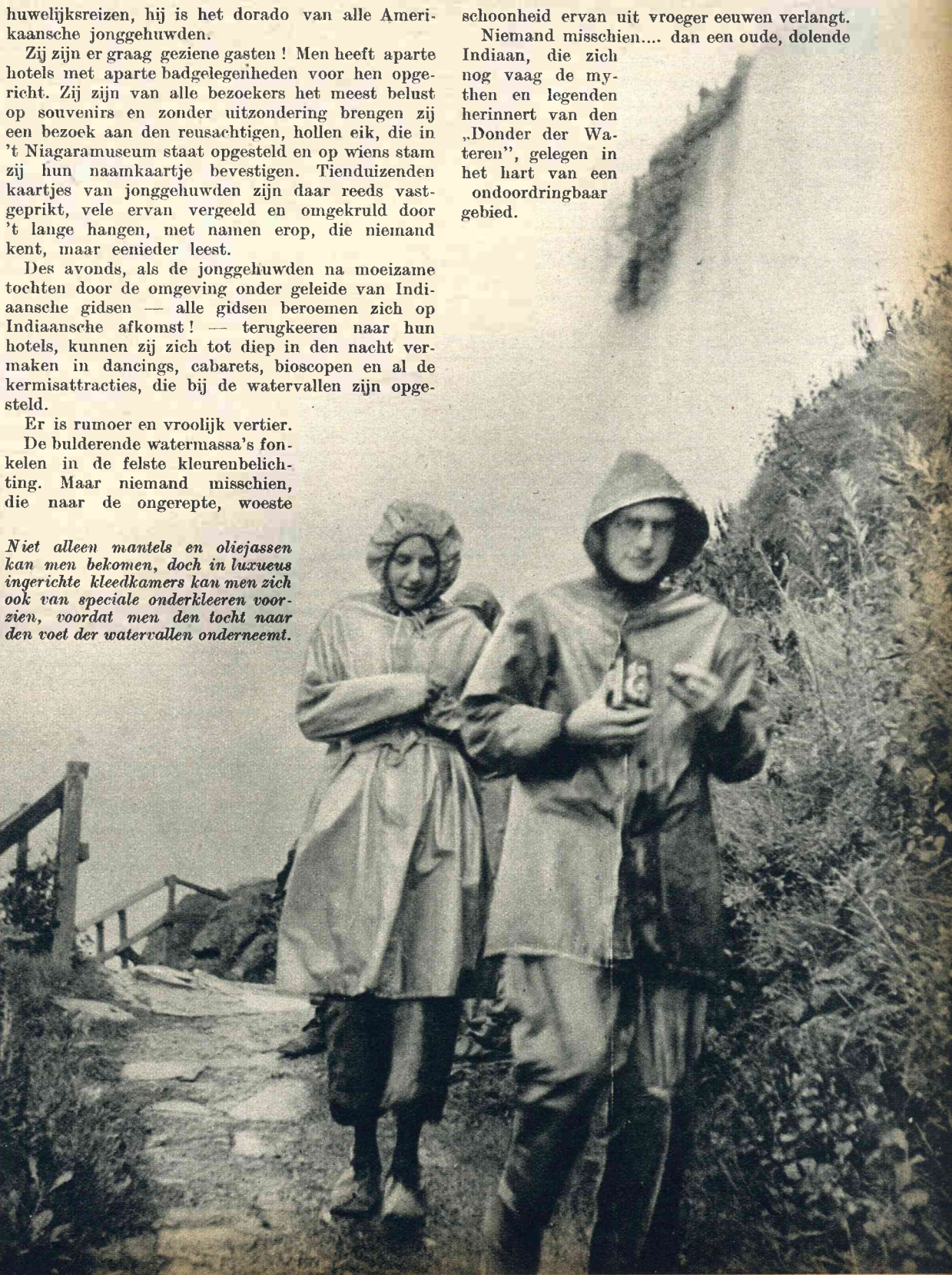
Er is rumoer en vroolijk vertier.

De bulderende watermassa's fonkelen in de felste kleurenbelichting. Maar niemand misschien, die naar de ongerepte, woeste

Niet alleen mantels en oliejasen kan men bekomen, doch in luxueus ingerichte kledkamers kan men zich ook van speciale onderkleeren voorzien, voordat men den tocht naar den voet der watervallen onderneemt.

De „beroemde kunstschilder” mr. Herley is er op uit steeds voldoende voorraad te hebben. Hij schildert vijftien watervallen per dag en kan tijdens het drukke seizoen z'n klanten niet eens allemaal bedienen!

GOUDBLOND MEISJE

door A. L. Provost en L. Black

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Wayne Gorham begon weer ruimer adem te halen. Hij erkende voor zichzelf, dat de moord op Berkenwoud hem licht onaangenaamheden had kunnen bezorgen. Parsons had zich bijvoorbeeld, als hij niet zoo plotseling aan zijn eind was gekomen, kunnen wreken, door met zijn laatsten adem zijn medeplichtige te verraden. En toen die waardelooze koperaandeelen in de nalatenschap van juffrouw Endicott gevonden werden, had men allicht onplezierige nasporingen kunnen beginnen. Maar Parsons was voorgoed uit de voeten; zijn plotselinge dood had sterfbed-openbaringen onmogelijk gemaakt. En wat die papieren betreft — 't kwam zoo vaak voor, dat schijnbaar verstandige menschen dolle speculaties waagden, en verband met Wayne Gorham was er niet aan te ontdekken. Hij had uitermate opgepast, en 't was doodmakkelijk geweest, doordat juffrouw Endicott er geen benul van had, hoe zulke zaken gewoonlijk behandeld werden.

Eén ding had hij heel goed opgemerkt. Bij al die opspraak over Jack Moreland was er niet 't minste gewag gemaakt van een mevrouw Moreland. Zijn moeilijkheden en ziekte hadden geen verzoening teweeggebracht. En toch had Gloria zeer zeker onder den naam Mrs. John Moreland gelogeed! Dat zij geen bedriegster was, begreep Gorham wel, hoe cynisch hij anders ook was.

Op een ochtend, toen hij op zijn kantoor kwam, vond hij een brief met het handschrift van Frances Payne. Er zat een blaadje papier in met twee korte regeltjes:

„Een kleinigheidje, misschien interessant voor je — gevonden in de kamers van G.S., F. P.”

Bijgesloten was een verkreukelde envelop, leeg, met een getypt adres: „Mrs. John Moreland, Grandliden Apartments”. In den linkerbovenhoek stond de naam John Carver, advocaat-notaris, en een adres te Chicago.

Gorham zat er met een geniepig lachje naar te kijken, maar het lachje ging over in een trek van ergernis.

„Had ik dit papiertje maar gehad, toen die ouwe juffrouw vermoord werd,” peinsde hij koelbloedig, „dan had ik die jongedame leelijk laten dokken, om mijn mond te houden. En als ze eenmaal af had geschoven, was er geen eind meer aan gekomen.”

Zijn geweten zei hem niemendal; hij betreurde een verloren kans, verder niets. Peinzend zat hij op zijn bureau te trammelen. Toen greep hij naar de telefoon en belde de Ritz, en vroeg naar juffrouw Staunton.

De kamenier van juffrouw Staunton kwam antwoorden. Mademoiselle was niet thuis. Nee, zij kwam vandaag niet meer. Zij was weg — buiten — aan zee. Nee, mademoiselle had geen adres achtergelaten.

Madame Payne? Gorham betrapte iets scherps in de vrouwenstem. Madame Payne was niet meer bij mademoiselle. Al weken niet meer. Toen nadrukkelijk gevraagd werd naar den datum van haar vertrek, gaf zij dien. Het was de dag waarop Jack Moreland zich bij de politie was komen aangeven, in de meening, dat Parsons door zijn handen den dood had gevonden.

Gorham zat een poos stil na te denken. Vijf weken geleden. Hij begon weer op het bureau te trammelen.

Eigenaardig, dat die meid niet wist — of niet zeggen wou — waar Gloria Staunton was. De vraag had haar merkbaar in verlegenheid gebracht. Buiten — aan zee — vreemd geval.

Nee, toch niet zoo érg vreemd. Hij greep andermaal naar de telefoon.

„Hallo, Norton.” Norton was een makelaar in vaste goederen, dien hij vrij goed kende. „Zou jij me ook kunnen zeggen, wie Berkenwoud gekocht heeft — 't buitengoed van Endicott, aan de Straat? Ik weet iemand, die er oog op heeft.”

„Berkenwoud? Ja, wacht eens.... Een zekere Carver uit Chicago, geloof ik. Strooman natuurlijk, maar ik weet niet voor wien.”

Gorham brak de verbinding af. Carver, uit Chi-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Gloria Staunton, secretaresse van de rijke mejuffrouw Harriet Endicott, bemerkt, dat deze geregeld effecten verkoopt zonder het geld weer te plaatsen, alleen om aan de verlangens van haar verkwistenden neef Jack Moreland te kunnen voldoen. Frances Payne, een jonge weduwe, die voor haar huwelijk regelmatig juffrouw Endicott op haar landgoed Berkenwoud bezocht, ontmoet een zekeren Wayne Gorham, van beroep makelaar. Deze Gorham wil voor zaken Jack Moreland spreken, en verzoekt Frances Payne hem met de familie in kennis te brengen. Jack doet Gloria een huwelijksaanzoek, doch zij slaat dit af en zegt dat ze niet van hem houdt en ook geen echtgenoot zou willen hebben, die niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Mejuffrouw Endicott heeft hen in den tuin opgemerkt en ontslaat haar secretaresse wegens haar al te vriendschappelijke houding jegens haar neef. Jack vertelt tot groote verbazing en schrik van zijn tante, dat hij bij een garage als monteur in dienst is getreden. Gloria's oom is gestorven. In zijn testament laat hij haar al zijn bezittingen na, op voorwaarde dat ze binnen een maand trouwt. Nog slechts twee dagen resten haar, en hoewel ze Jack Moreland niet lief heeft, vraagt ze hem, met haar te trouwen, teneinde de erfenis in handen te krijgen. Ze wil hem daarna nooit weer zien. Jack stemt toe; ze trouwen daarop in een naburigen staat. Juffrouw Endicott's vermogen slinkt hoe langer hoe meer — ze neemt het besluit Gorham te raadplegen. Hierdoor raakt ze in de macht van een tweetal geraffineerde oplichters. Gloria neemt Frances Payne in haar dienst. Jack heeft z'n betrekking in de garage opgezegd. Hij werkt nu bij een automobiel-fabriek ergens in het midden-Westen. Parsons, die oneenigheid met Gorham gekregen heeft, gaat naar Berkenwoud, om daar z'n slag te slaan. Hij vermoordt juffrouw Endicott. Jack, die middernacht thuiskomt, gaat den dader ijlings met z'n auto achterna. Gloria is met haar eigen wagen naar Berkenwoud gegaan. Onderweg ziet ze twee verongelukte auto's. Een daarvan is Jack's wagen. Hij is zwaar gewond. Op het politie-bureau vertelt hij Parsons vermoord te hebben. Hij wordt echter op grond van zelfverdediging vrijgesproken. Gloria heeft Frances Payne ontslagen. Deze is naar mevrouw Dickerson gegaan en vertelt dat Jack en Gloria in het geheim getrouwd zijn. Jack is ter verpleging bij Dickerson opgenomen. Gloria schrijft hem herhaaldelijk, doch haar brieven worden door Frances onderschept. Jack is wederom hersteld. Gloria heeft Berkenwoud gekocht behalve een enkel gebouwtje dat Jack's eigendom blijft en dat hij als werkplaats gebruikt. Nu kunt u verder lezen.

cago! Hij borg de kreukelige envelop met zorg in zijn portefeuille.

Het was al bijna licht, toen Gloria in slaap viel, maar toen sliep zij zoo vast, dat Sara, uren later, ongemerkt binnen kon komen. Een flinke poos daarna deed Gloria haar oogen open, en zag zij Sara naast haar bed zitten. Er sloeg ergens een klok tien. Zij schrok, keek schuldbevangen.

„Sara! Ik ben afschuwelijk lui, hè?”

„Wat doet 't er toe?” Er was een rimpeltje tusschen Sara's rechte wenkbrauwen. „Maar ik heb er wel over gedacht, je te wekken. Er was iemand voor je aan de telefoon.”

„Cécile? Anders weet geen mensch, dat ik hier ben — ik heb haar alleen 't telefoonnummer gegeven.”

„Nee,” zei Sara kortaf, „'t was een man — ik geloof dat creatuur Gorham. Echt onaangenaam mensch, vind ik. Hij had gehoord, dat je op Berkenwoud was, zei hij, en hij wou je spreken over iets belangrijks.”

„O!” Gloria voelde die koude vrees, die altijd over haar kwam, als zij Gorham ontmoette. „Wat heb je gezegd?”

„Dat hij waarschijnlijk verkeerd verbonden was,” zei Sara grinnig. „En toen heb ik afgebeld. Zou je kamenier 't hem gezegd hebben, Gloria?”

„Ik weet niet,” zei Gloria bedrukt. „Ik denk 't niet. Ik zou Cécile alles toevertrouwen. Maar we staan voor een feit: hij weet, dat ik op Berkenwoud ben — of hij vermoedt 't. Ik had hier niet moeten komen!”

Zij stak geërgerd haar handen uit.

„O, ik ben 't zoo zat!” viel zij uit. „Ik wálg van dat verstoppertje spelen en oppassen en doen-alsóf! 't Is gemeen en laag en hatelijk. Als ik het nog eens over kon doen....”

Zij zweeg — haar lippen verknepen, wat zij dan doen zou.

„Nu, dan speel je géén verstoppertje meer. Je hoeft je nergens voor te schamen.”

„Nu móét ik 't wel stilhouden.” Gloria's stem klonk kalm en moe; de glans van wilde opstandigheid was opeens uit haar oogen geweken. „'t Is nu mijn geheim niet meer, maar 't zijne.... van Jack. Toen hij nog om me gaf, zou hij 't dolgraag bekend gemaakt hebben. Maar dat is nu uit. Ik weet best, dat ik niet anders verdien, Sara; ik ben blind en egoïstisch en baatzuchtig geweest, maar ik kan 't gewoon niet hébben, dat ik.... zijn vrouw ben, die hij niet erkent.”

Er haperde iets in Gloria's keel. Sara zat heel stil. Alleen legde zij haar warme hand over die van Gloria.

Een oogenblik later keek Gloria weer op. Zij was zoo kalm, dat Sara er bang van werd.

„Neem me niet kwalijk, dat ik me zoo liet gaan, ik zal 't niet meer doen.”

Ik wil 't niet meer doen. En ik meen 't eigenlijk ook niet, want ik heb al besloten, wat ik doen zal. Gorham weet 't. Dat lijkt me nu wel zeker. En ik zie hem er niet voor aan, dat hij geen misbruik zal maken van die kennis. Frances Payne weet 't ook — en die haat me. 't Zal niet lang meer duren, of er worden leelijke praatjes uitgestrooid, en dan wil ik hier niet meer zijn, liefst niet meer in 't land, maar zeker hier niet meer in de buurt. Ik zal 't Jack laten weten. Spreken hoef ik hem niet.... dat.... dat wil ik niet. Ik zal hem schrijven, en straks bel ik Cécile op, dat ze mijn koffers pakt. Ik wil van niemand afscheid nemen. Morgenochtend vertrekken we.”

Weer die schorheid, die verder spreken belette. Sara kuste haar vriendin en verliet haar. Het was nu geen tijd om te redeneeren.

Halverwege de hal bleef Sara staan. Toen deed zij de naaste deur open en trok haar achter zich dicht. In dit kamertje had zij haar kantoor gehad vroeger, en Gloria ook, en er was een telefoon, met de noodige boeken er bij. Eén daarvan bladerde Sara snel door.

Toen vroeg zij verbinding met Garrett en Hudson.

Sara Dalton was een zeer kalme en beheerschte dame, maar nu kon zij geen oogenblik stilzitten, zoolang zij wachten moest.

De stem aan het andere einde van den draad was niet die van Jack Moreland. Meneer Moreland was uit. Hij kon ieder oogenblik terugkomen, maar 't kon ook laat in den middag worden. Sara hield een uitroep van teleurstelling in.

„Als meneer thuiskomt,” drong zij aan, „wilt u dan vragen, of hij onmiddellijk naar Berkenwoud komt? Onmiddellijk: Zegt u maar, dat 't iets hoogst belangrijks is.”

Met een zucht van ongeduld legde Sara den ontvanger neer.

„Als hij er nu maar is, voor ze weg is, en als ik hem eerst maar even alleen kan spreken! Zij moet hem te woord staan. Ik geloof nooit, dat hij niet meer van haar houdt.”

Kalm verliet zij het kamertje weer. Toen Gloria beneden kwam, had Sara haar ontbijt klaargezet op een tafeltje bij een zonnig raam.

Het was bijna twaalf uur, toen Jack terugkwam aan de zaak, met den grooten, schitterenden wagen, dien hij was wezen demonstreeren. Hij had den verkoop afgesloten: de provisie zou weer een mooi steentje bijdragen tot de fondsen van het Groote Idee, de onderneming, die hij begonnen was terwille van Gloria en die hij doorzette, om haar makkelijker te kunnen vergeten.

Terwijl hij stopte kwam er een man, die op het trottoir had geslenterd, naar hem toe en gaf een knikje.

„Hallo, Murphy.”

„Hallo, Jack.”

Murphy was een rustige man met een onopvallend grijs pak en onopvallend donkerblond haar, maar

TIENDE
VERVOLG

de zachtzinnigheid van zijn blauwe oogen was bedrieglijk, en onder het grijze jasje droeg hij, zooals Jack heel goed wist, een glimmend schildje, dat de macht der wet verbeeldde en den plicht van Jim Murphy, haar te handhaven. Jack had tamelijk van nabij kennis gemaakt met den rechercheur in de bange dagen na den moord op zijn tante.

„Hoe gaat 't tegenwoordig? Of is dat ambtsgeheim?”

„Kan er mee door,” zei Murphy. „Zin om even op 31 aan te lopen?”

„O ja, zeker. Direct?”

„Ja, graag. De chef heeft een afspraakje gemaakt voor twaalf uur, en hij dacht, dat je daar wel graag bij zou zijn. Kom maar op kamer 529, vijfde verdieping. Ik ga maar vast.”

Jack begreep 't niet, maar 't had geen zin, Murphy vragen te stellen. Wat Murphy kwijt wou zijn, vertelde hij vanzelf wel, en méér vertelde hij nooit.

„Merci. Ik kom,” zei hij, en Murphy knikte en wandelde weg. Jack wenkte een jongen man, die aan de deur van het magazijn stond.

„Neem je dien wagen even over, Tommy? En zeg tegen meneer Morton, dat hij verkocht is, maar ik moet nu weg — 't zal wel een uurtje duren, denk ik.”

Hij ging denzelfden kant op als Murphy, en riep een paar seconden later een taxi aan. 't Was eigenlijk zonde van 't geld, maar hij moest zich reppen.

Nummer 31 was een druk kantoor-gebouw in een drukke straat, en de deur van kamer 529 leidde een kantoor binnen, dat er volkomen onschuldig uitzag. Murphy was er al, toen Jack kwam, en samen gingen zij een aangrenzende kamer in.

Daar zaten nog twee rechercheurs, en aan een tafel zat een jongeman met een uitdrukkingloos gezicht, met een cahier voor zich, en een koptelefoon aan, als een juffrouw in een telefoon-centrale.

Ook deze man knikte, met onbewogen gezicht, en Murphy gaf ook Jack een koptelefoon. Jack deed die om. Hij kreeg er het onaangename gevoel door, dat hij een anders zaken afluisterde. Toen kwam er een stem. Hij fronste. Even later ging zijn hand omhoog, als om het luistervink-apparaat van zijn ooren te rukken, maar de hand zakte weer. Hij zat doodstil, met strenge oogen en verstrakte kaken. Nu en dan keek de jongeman met 't uitdrukkinglooze gezicht hem snel even aan.

Intusschen stond bij Garrett en Hudson 'n mede-employé tegen Tommy te mopperen.

„Is dat een manier van weglopen? Had hij niet even binnen kunnen komen? Er is een boodschap voor hem — iets van belang — hij moest direct ergens komen — je zou haast zeggen, dat er brand was!”

„Hoef je mij niet voor uit te foeteren!” protesteerde Tommy. „Ik wist niet, dat ze hem hebben moesten.”

„Enfin, hij moet zelf maar weten. Ik heb mijn best gedaan. Als hij niet komt, moeten ze maar tot morgenochtend wachten. Ik weet hem niet te wonen.”

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Dus je wou dubbel spel spelen, hè?” Er was niets meer over van Wayne Gorham's gemoedelijkheid. Hij schreeuwde of raasde niet — was hij niet gewend — maar hij zat op zijn gemak achterover in zijn stoel en keek met koude, half verachtelijke oogen

scherp naar de knappe vrouw tegenover hem.

Mevrouw Payne was lichtgeraakt. Zij keek hem hooghartig aan. „U hebt misschien nooit geleerd,” zei ze bijtend, „dat welopgevoede mensen zich zoo niet uitdrukken.”

„Maar ze pakken wel dertienduizend dollar aan om huisgenooten af te loeren, hè? Dat hoort zeker wél bij een beschaafde opvoeding!”

De steek was beantwoord met een slag, die veel dieper wond maakte. 't Eerste oogenblik scheen de vrouw tegenover hem nauwelijks adem te halen. Zoo dorst hij tegen haar te spreken, de opkomeling, die maandenlang in haar gareel had gelopen, trotsch, als hij met haar gezien werd, lappig op invitaties bij haar kennissen! Maar bang was zij ook. Zij was op zijn voorwaarden ingegaan. Trots verhiel zij haar hoofd.

„Als dit de belangrijkste zaken zijn, waar u me voor spreken wou, kunnen we het onderhoud beter als geëindigd beschouwen, meneer Gorham. Ik heb u gegeven, wat u vroeg: inlichtingen over de relaties van juffrouw Staunton met een anderen man. Ik heb er nooit voor ingestaan, dat ze iets met u te maken zou willen hebben.”

Haar dure tasch — een cadeau van Gloria — lag op tafel. Zij greep er naar, maar Gorham's stem klonk haar scherp toe.

„Ik zou maar niet heengaan. De deur is trouwens op slot. Ik word niet graag gestoord, ziet u.”

„'t Toppunt!” Zij wist haast geen raad meer. Zij ging achterover zitten, koud van vrees. Wat was dat cynische schepsel van plan? Ze was gek geweest, dat ze zich zoo in zijn macht had gewaagd. Haar lippen vertrokken zich minachtend, maar beefden even.

„Ik zal duidelijke taal spreken.” Gorham boog zich voorover, zonder glimlach. „Je hebt op je genomen, die juffrouw Staunton in 't oog te houden en me op de hoogte te brengen van alles, wat je over haar en Moreland ontdekte. Je had dertienduizend achthonderd dollar schuld bij me, en die zou ik doorhalen, als je er werk voor leverde. Hoe heb je dat gedaan?”

Hij haalde de envelop te voorschijn, die zij hem gestuurd had, en gooide die op zijn bureau.

„Vandaag krijg ik dit van je — een leeg envelop, geadresseerd aan Mrs. John Moreland, Granliden Apartments. Had je in de kamers van juffrouw Staunton in de Ritz gevonden, zei je — maar je dacht niet dat ik wist, of hersens genoeg had om uit te vinden, dat je al vijf weken uit de Ritz weg bent. En aan de manier van praten van die Fransche meid te oordeelen zou ik zeggen, dat je met ruzie weg bent gegaan. Je hebt dus vijf weken vóór je gehouden, wat je gevonden had. Met eigen bedoelingen natuurlijk. Als ik 't eerder geweten had, met dat kabaal toen.... Enfin, klagen helpt niemendal.”

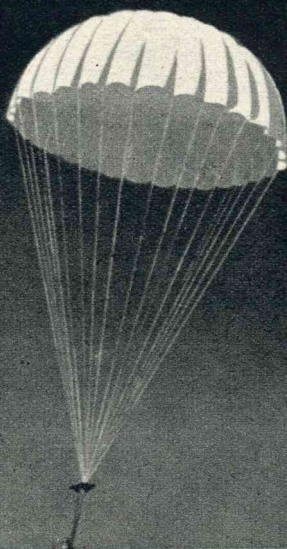
Geërgerd zweeg hij. Frances Payne keek hem met ontstelde oogen aan.

„Je had er chantage mee willen plegen!” stiet zij uit.

„Begin je nu pas te bedenken, wat ik wou? In ieder geval heb je niet gewerkt voor je geld. Maar ik geef 't nog niet op, en nu zul je wel zoo goed zijn te doen, wat ik je zeg. Ik ga die juffrouw vanmiddag spreken. Ik weet namelijk, waar ze zit, en dat weet jij niet. Als jij nu maar zorgt, dat Moreland de eerste paar weken niet bij haar in de buurt komt. Daarna zullen we verder zien.”

Ze zei niets, keek naar den vloer.

De prijs van Chlorodont
is GEDAALD!

Niet meer 60, maar slechts 45; niet meer 35, doch slechts 25 cent is nu de prijs van Chlorodont Tandpasta. Goedkoop kan echte kwaliteitstandpasta nooit worden. Ondanks deze radicale prijsverlaging bezit Chlorodont onveranderd dezelfde goede kwaliteit! Voor witte tanden en frisschen adem, voor een gezonden mond: Chlorodont! Allereigen verkrijgbaar tegen de verlaagde prijzen van 25 cent per tube, groote tube 45 cent.

TANDPASTA
Chlorodont
Per tube ³⁵25 en ⁶⁰45 cent
DOOSJES 20 EN 35 CENT

**GRIJS wil geen
mensch graag zijn,
hetzij man of vrouw!**

Grijze haren worden met succes
bestreden door

ENTRUPAL Haarwater
(tweevoudige werking), dat
niet alleen het grijze haar de
natuurlijke kleur teruggeeft,
doch ook weldadig op hoofd-
huid en haren inwerkt. Ook roos
verdwijnt binnen korten tijd.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Prijs Fl. 3.10
per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde
Apotheken, Rozengracht 29, Roelof-Hartstraat
74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wyffembach-
straat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13.
Rotterdam: Passage-Apotheek P. Graafland.
Utrecht: Firma H. Misset, Vredenburg 30; Firma
Beyer, Biltstraat 57. Den Haag: Apotheek en
Dragisterij „de Koedoe”, Frederik Hendriklaan
166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr.
H. Nanning, K. Poten 7. Haarlem: Centraal
Apotheek J. W. Florijn, Groote Houtstraat 78

Wat een aardig meisje — jammer, dat die leelijke roode en onverzorgde handen haar geheele verschijning bederven. Het is toch enkel maar nalatigheid...

Goed, dat ik dat gehoord heb — die twee moesten maar eens mijn huishouding kennen. En nalatigheid — ik heb nu eenmaal geen tijd, den geheelen dag aan mijn uiterlijk te besteden!

Hebt u niet een afdoend middel tegen roode en ruwe handen?

Ja zeker: Kaloderma-gelée! Het maakt de huid zacht en glad en — de handen worden niet vettig.

's Avonds voor het naar bed gaan de handen wasschen en goed afdrogen. Dan meteen wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseren.

Wonderlijk, wat voor zachte en verzorgde handen dat meisje heeft! Als je niet beter wist, zou je stellig gelooven, dat zij nooit haar handen uit de mouwen behoeft te steken.

Roode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter
verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

Vervolg op pag. 26

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 19 Februari 1937

Amico,

Gij weet 't natuurlijk ook al — ge zult de wateren van Ulvenhout tot in den Bels al lang hebben bevaren mee oewen fotograaf — dat wij hier ferm ondergespoeld zijn! Want 't zou al heel komiek zijn motten lopen, als er hier of daar en leverans in onze contreien van Brabant iets schoons te portretteren is, dat gij er dan nie de smakelijkste brokskes uit zou pikken mee oew kiekkastje!

En... hoe rampzalig 't ook is voor veul menschen, schón is deuz' overstrooming, amico!

Alleen de stilte al, die ons dorpke omhuift, ze is van teere schoonheid, van diepen zin in deus stille tij voor Paschen.

De stilte spiegelt van 't blanke water der stille meren, lijk wieroek door 'nen pas verlaten tempel.

Den dag, den witten, den zilveren voorjaarsdag lijk platgevallen op eerde!

En in den avond....!

Dan is ons dorpke van zwarten kristal. Zwart kristal, beslepen mee duzenden sterren; zwarten kristal mee 'nen huiver van tooverschoon manelicht, dat over de zwarte glanzings heeft....!

Ik weet 't wel — Trui heeft 't me al honderd keeren mee heur oogen verweten — ik wéét 't wel, amico, da'k jammeren moest om m'n verlies!

Verlies, ja!

Want rooi maar groentes, voor oew klantjes, uit 't sop....!

Ja, ik wéét 't genogt, genogt — maar als ik vroeger mee m'n Truike stiekum vree (ochèrm, we waren nog zo'n snotjong!) dan wist ik óók, da'k van

We hebben 't reeds eerder opgemerkt: Dré is niet alleen een goede land- en tuinbouwer, hij is ook een dichter! Hij is, zooals ie zelf schrijft, verliefd op al wat schoon is, ook al heeft hij er, materieel gesproken, een strop aan. Daar heb je nu het hoge water. Een last is het voor de meesten, maar 't is, eerlijk gezegd, ook dikwijls een lust voor 't oog, ten minste als 't geen Amerikaansche afmetingen aan gaat nemen! Lulstert, hoe d'n Dré aan 't dichten is over het hoge water, over de blank-staande lander in Brabant, rond Ulvenhout, waarvan wij den vorigen keer de beelden gaven: „En... hoe rampzalig 't ook is voor veul menschen, schón is deuz' overstrooming, amico! De stilte spiegelt van 't blanke water der stille „meren“, lijk wieroek door 'nen pas verlaten tempel. En in den avond is ons dorpke van zwarten kristal, beslepen mee duzenden sterren.“ We zien het voor onze oogen: die stille blankheid bij dag; dien tooverachtigen weerschijs, bij avond, der sterren in het donkere water. Ja, d'n Dré is een dichter en geen doodgewone!

En als ik gisterenavond uit m'n dakraam hing en den sterbeblonden vloed zag staan, daar over ons dorpke, dan heb ik teugen m'n eigen gevezeld: „Hoe is 't mogelijk, dat dáár, waar nou de sterren bloeien, over 'n maand de madelievekes d'r stralenkranskes in millioenen tellen zullen openvouwen?“

En negen slagen uit ons maan-zilveren kerktoertje bamdren door den kristalligen nacht en als 'n vlucht onzichtbare veugels ruischten de slagen weg, wijd weg, over de eindeloze wateren, die den donkeren sterrenhemel opvingen in den zwarten spiegel.

Toen werd 'n veer geslepen in dieën zwarten kristal. 'n Veer van wondere teekening. 'n Veer van manestrep: 'n ratje (denk ik) zwom door de sterren! En de stilte streek langs m'n kop.

En ik „bad“: God, God, wat is oew schepping schoon, zelfs als oew engeltjes 't er 'nen keer neffen doen.

En toen... toen snee 'n helblaauwe vuurstreep

den ouwen Dré 'n pak op m'n donderement kost krijgen. En — ik nam den strop grif! Want ik zag ze zoo gèren, m'n Truike!

Maar toen had ik 'n excuus.... 'k was jong. En eh nou?

Nou heb ik dat excuuske nie.

Maar ik ben verliefd op al wat schoon is, ook al heb ik er strop aan. Sjuust als mee m'n zestien jaren....!

Trui — ik geef 't vlot toe — Trui is veul verstandiger. Trui is tenminste kwaad op „al dat vergimde nat“. Maar 't wordt er nie droog mee, amico. Ze hebben 't daarboven, platweg gezeed, over 't potje gedaan. Maar ze dejen 't zóó schoon, da'k er alleen maar mee 'n bietje weemoed en lach naar kijken kan.

den tooverpoel in tweeën: 'n ster „viel“. Ik keek, keek en 'k had geen gedachten meer. Ze waren verzengd in die helle vuurstreep, die door de meren had gebliksemd.

'n Zuid-Oosterke scheerde den vloed. En 'n gouwen eiland van maneschervels lag daar plotselings in 't nachtelijk water.

Maneschervels zoo teer, zoo oliedun, of 't gestolden muziek was uit 'nen harp mee gouwen snaren....

Stond ik op zolder? Keek ik uit m'n dakraam? Over m'n eigen dorpke? Of droomde-n-ik?

Toen scheurde de plechtige stilte in profaan lawijt. „Van Gekumm! Mot ge 'n kou pakken? Allee, doe dat raam dicht, zekkoe!“

Neeë, ik droomde nie. De onaankaarbare, tooverachtige pracht was.... echte, wezenlijke werkelijkheid!

En ik was er blij mee!

Want zooals ge de stilte pas hoort bij 't gehuid, 't licht pas ziet bij den schaduw, zoo onderging ik nou de diepe blijheid van deuzen-scheppingspracht, toen Trui me naar binnen schold!

Stillekes was ze den steenweg opgegaan om mij te betrappen uit 't dakraam.

„Docht ik 't nie....? As ik 't nie docht!“ — Zoo kakelde m'n Trui, als ik weer naar beneden kwam. „Leugeneer! Om net te doen of je ratten op zolder hoort en dan uit 't dakraam gaan hangen om naar al dieën natten rommel te kijken. Om 'n ziekte op oewen nek te halen! Jawel, dat kunnen we 'r nog sjuust bij hebben. Straks d'akkers droog en dan den baas in de bedstee. Toe maar, 't kàn nie op!“

„Trui?“

„Jawadist?“

„Als g'oewen kop nie houdt, ee....?“

„Wadannog?“

„Dan timmer ik drie boomen aan malkaar tot 'n vlot en 'k ga subiet door de sterren boomen!“

Toen keek ze me efkens aan, of ze aan me twijfelde. Ik knikte. Knikte mee veul overtuiging, want ik kreeg plazier in 't vlot....!

„Ge zijt er gek genogt voor,“ barstte ze uit.

„Ik hou van 't schoone, Trui! Daarom heb ik jou ook genomen indertijd!“ Dat was zalf op Trui d'r overstroomingswonde.

„Gek!“ zee ze weer. Maar 't klonk veul anders, dan den eersten keer, amico!....

Voor 't eerst kwam op Trui's strakke overstroomingsgezicht 'n bietje lach en 't was als daarstraks dat manelicht over den poel!

„Toeteloeris?“

„Ja, Dré?“

„Wat hebben we geboft, dat ons huiske aan deuzen kant van den weg leet en dus droog is gebleven, ee?“

„Gedank wel!“

Ja, amico, bij den Blaauwe is dat sjuust andersom! Bij hem staat z'n huiske onder. Hij huist mee Aantje en de kinders, de kiepen en konijnen, en mee den scheldenden ekster op den zolder!

„Al 't pluimvee heb ik boven gebrocht,“ zee-t-ie, „ee, Aantje?“

„Hoor ik daar ook bij?“ vroeg Aantje.

„Wees je donders!“ zee den Tiest: „gij zijt m'n schoonste broeikiep!“

En Aantje was ook weer content....!

Ja, bij huilie is 't sjuust andersom gesteld als bij ons. Den Blaauwe z'n akkerske ligt droog. En nou — daarom was ik bij 'm — nou verkoop ik den Tiest z'n groentes, ziede? Nou hou ik m'n klantjes vast en m'n goeien kameraad mee z'n wefke, zuilie hebben 'nen dubbelen afzet.

En zoo, amico, zoo is den Blaauwe content mee zijnen drogen grond en ik mee m'n droge huis!

Waaruit ge alweer ziet: Onzelievenheer määkt 't altij weer wel 'n bietje voor z'n kwiebussen!

Maar schoon....! Schoon als 't hier is....! 'k Ben benieuwd naar oew prentekes in oewen schoonen illustratie! 'k Stuur ze op, naar onzen Dré in Amsterdam. Trui heeft dat bedocht!

Ocherm! Best wijf, horre! Maar ze motten heur nie onder water zetten. En aangezien dat maar ééns in onzen trouw gebeurde, heb ik niks te murmieren!

Wa gij?

Veul groeten van m'n „werkelijkheid“ en als altij geen haarke minder van oewen

t. a. v.

DRÉ.

D'N DRÉ AAN 'T DICHTEN OVER 'T HOOG WATER!

De heer W. Rijcks, eerste seinhuiswachter te Roermond, vierde zijn zilveren jubilé bij de Ned. Spoorwegen.

In Roermond nam de plechtige begrafenis (te Maastricht) een aanvang van den doodelijk verongelukten wachtmeester der marrechaussee, den heer Kraayenhagen. — Het afscheid van zijn collega's aan de Kapellelaan. Inzet: het jeugdige slachtoffer.

De „Aurora” in vlammen. — Te Gennep brandde de moutfabriek „Aurora” geheel uit. Een kiek na de catastrofe.

UIT ONS GEBIED

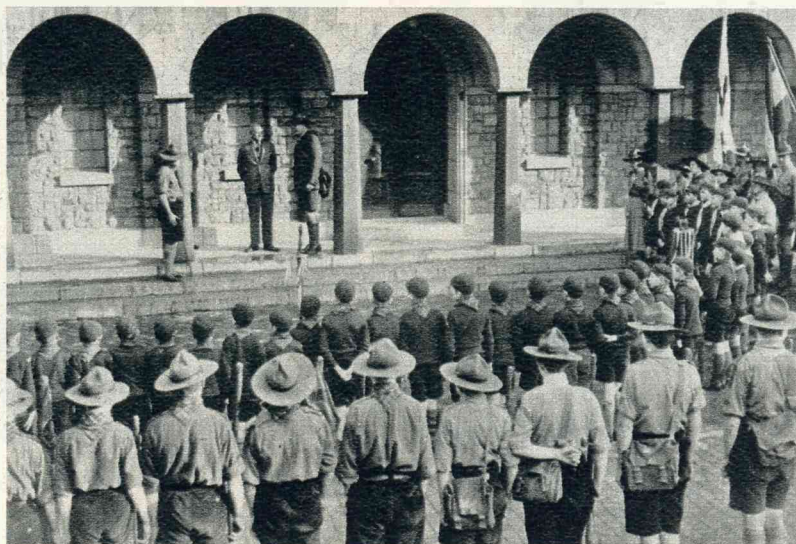
De heer H. Versteeg was veertig jaar in betrekking bij de Kon. Schoenfabriek Van Schijndel, te Waalwijk. De jubilaris gekiekt met heeren directeuren en collega's.

Een eeuw geleefd! — Op zeven Maart hoopt de heer J. Vols te Hooge Zwaluwe zijn honderdsten verjaardag te vieren. — Onze gelukwensen.

Tweemaal vier! Links de vier geslachten der familie Aretz-Janssen te Sittard; rechts die der familie Dirk-Vlrorako te Nuth.

De Jamboree nadert. De Maastrichtse verkenners boden, op plechtige wijze, het eerste exemplaar der Wereldjamboree-brochure aan Limburgs gouverneur, mr. dr. van Sonsbeeck. — Een foto van 't gebeuren.

Een toren onthoofd! — Deze merkwaardige foto stelt het moment voor, waarop de spits van den ouden toren te Zundert wordt gesloopt. Links de nieuwe toren van Zundert.

EVEN HET LICHTJE VAN EEN GEDICHTJE

Regenliedje

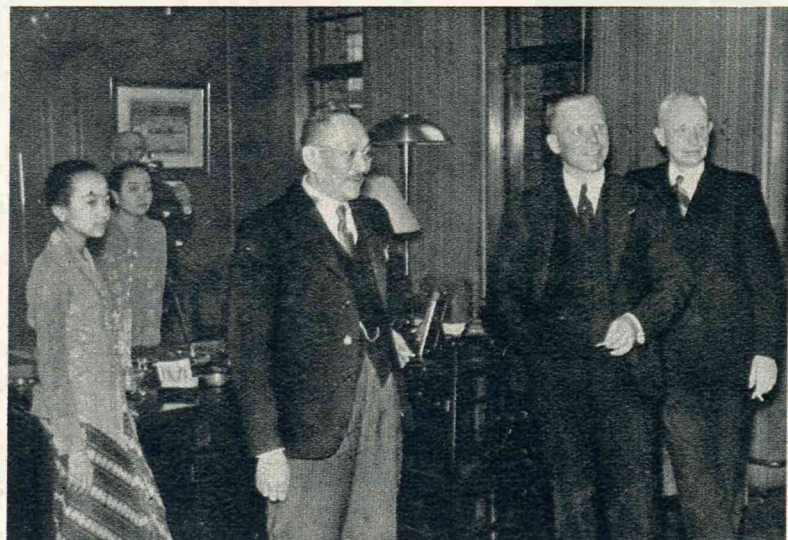
Het regent, het regent,
Het ruischt over de stad.
O, zoet' muziek, o, regen,
Die mijn ziel in zich bevat.

Het regent, het regent.
Stil in het glazen licht
Staan d' huizen en de boomen
Recht en rustig opgericht!

Het regent, het regent.
Van teere tinten schoon
Scheem'ren de vergezichten
En deemoediglijk van toon.

Het regent, het regent,
Het ruischt over de stad.
O, zoet' muziek, o, regen,
Die mijn ziel in zich bevat.

K. d. H.

Wij plaatsen hier nog de foto van het bezoek aan de Philipsfabrieken te Eindhoven van den Indischen prins, Zijne Hoogheid Mangkoe Negoro, met familie. — In den salon de réception; v.l.n.r.: de dochter en de gemalin, de Mangkoe, ir. P. Otten, directeur van „Philips” en de heer Haver Droeze.

Hoog bezoek aan de „Mosa”. De gouverneur van Limburg en de bisschop van Roermond brachten o.m. een bezoek aan de Muurtegel- en Porseleinfabriek „Mosa”, te Maastricht. Mgr. Lemmens en mr. dr. van Sonsbeeck bewonderen de ceramiek.

Lijders aan suikerziekte en allen, die suiker moeten mijden

prijzen **Hermesetas**

tabletten uit zuivere kristal-saccharine,

zonder eenigen bij- of nasmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Gegarandeerd onschadelijk, zelfs voor de gevoeligste maag.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A.G. „Hermes“ Zürich 2, Zwitserland

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Laat Ovo voor hun gezondheid waken!

Ovomaltine geeft ze juist dat, waaraan ze zoo'n behoefte hebben, meer kracht en meer uithoudingsvermogen. Het prikkelt niet tot een tijdelijk grotere activiteit, maar versterkt op natuurlijke grondslag, doordat het een extract is van de beste natuurlijke voedingsmiddelen. Zegt het U iets, dat anderhalve dessertlepel Ovomaltine de voedingswaarde van een beker melk verdubbelt en bovendien de melk smakelijker maakt?

Laat Ovomaltine van Uw kinderen sterke mensen maken.

OVOMALTINE

meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

POLITIE!

MARÉCHAUSSEE
MILITAIRE POLITIE
KOMMIES BIJ DE DOUANE

Regelmatig wordt een groot aantal van onze Cursisten bij deze corpsen geplaatst. Wij leiden sinds jaren jongelui, die alleen de lagere school hebben doorlopen, met succes op. Vraag inlichtingen; het verplicht U tot niets. Vermeld Uw geboortedatum. In ons antwoord delen wij U namen en adressen mede van onlangs geslaagde en geplaatste Cursisten.

ASSO INSTITUUT VOOR
BRIEFONDERWIJS
Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem

Dir. J. VAN DER BIJ - HOOFDONDERWIJZER

GOUDBLOND MEISJE

Vervolg van pag. 23

„Denk er maar eens over. Die post van dertienduizend zooveel staat er nog altijd, en ik heb een pakje brieven van je. Heel aardige lectuur voor sommige mensen, als ze gedrukt werden.” Hij stond op en ging de deur opensluiten. „We zullen elkaar moeten helpen,” besloot hij kalm. „Denk er maar eens over na.”

Toen zij weg was, liep hij fluitend naar zijn bureau terug. Er was toch nog wel iets te bereiken. Die juffrouw Staunton had geld genoeg, om hem aan een aardig inkomen te helpen. Frances Payne moest hem de deftige wereld binnenloodsen. . . . misschien trouwde hij wel. . . in ieder geval, met een beetje handigheid was er nog best een leventje zonder zorg uit het geval te slaan.

Hij liep langzaam de kamer door, wegen en middelen bedenkend, en bleef verstrooid staan naast 'n groot cylinderbureau in een hoek. Hij moest eens tegen Stevens zeggen, dat hij dat lompe onderwetsche ding in 't groote kantoor zette. 't Misstond hier.

Zijn blik dwaalde het bureau langs en bleef plotseling steken. Hij bukte zich, om iets te bekijken, dicht bij den vloer.

Draden!

Hij keek naar het licht, de telefoon, de zoemknopjes op zijn bureau. Gek, dat hij die draden nog nooit gezien had. Ze schenen door den vloer heen te gaan. Waar liepen ze heen?

Hij ging naar zijn bureau, om een elektrische zaklantaarn te halen, en liet den scherp lichtstraal achter het cylinderbureau vallen.

Toen hij zich weer oprichtte, stonden zijn oogen helder en schichtig, maar koud. Hij bleef dicht bij het bureau staan en sprak duidelijk, alsof hij een telefoonverbinding aanvraagde.

„Geeft u me Chelsea 5207.”

Hij wachtte even, sprak toen weer.

„Hallo, Saunders. Kom om half twee even in Grandon, en breng alles mee. Ik zal ze hier mee naar toe nemen. Ik kan ze nu wel in mijn brandkast bergen. Nee, kom maar niet hier. In Grandon, half twee.”

Hij liep op zijn teenen de kamer door en sloot een deur open. Daarachter had hij altijd een koffertje klaar staan, voor een week-end of een noodgeval. Hij greep het, ging naar de brandkast, sloot die open en begon zacht pakjes uit te zoeken, die hij in den koffer deed; contanten, effecten, al, wat nu of later verzilverd kon worden.

Hij werkte snel en stil. Tegen tweeën ging er een Italiaansche boot. Die zou hij nemen, terwijl de lui aan den anderen kant van die dictaphoon-draden in Grandon op hem zaten te wachten.

In de kamer daaronder trok Jack de koptelefoon van zijn hoofd. Hij wou naar de deur, maar Murphy hield hem tegen, met een hand op zijn schouder. „Kalm aan, vriend — da's ons werk.” Jack bleef staan en keek hem aan.

„Maar, kerel, je begrijpt 't niet! Ze is. . . ze is mijn vrouw! Die lui willen haar dwarszitten. . . geld afpersen. . . moet haar naam nu nog door de modder gesleept worden ook? Je móét haar er buiten houden, Murphy!”

„Natuurlijk,” zei Murphy nuchter. „Daarom heb ik je 'n tip gegeven, om hier te komen. We wisten, hoe de zaken stonden met jullie tweeën. Snuffelen is nou eenmaal ons vak, niet? Maar dit is een extra-karweitje van onzen vriend boven — in de zaak Rosario

zal het heelemaal niet voorkomen.” Hij wendde zich naar den anderen luisteraar.

„We moesten nu maar naar boven gaan.”

„En die ontmoeting in Grandon?”

„Dat lijkt me geen zuivere koffie. Gorham sprak veel duidelijker dan eerst, ofschoon hij zijn telefoonnet aan den anderen kant van de kamer heeft, dus verder van de dictaphoon. Hij heeft zeker iets gezien, en angst gekregen. Wou je mee, Jack?”

Zij verlieten het vertrek. De man met het uitdrukkingloze gezicht bleef zitten, twee rechercheurs namen de lift, en Jack en Murphy gingen de trap op, één verdieping hoger. Daar stond in de gang, niet ver van Gorham's deur, nog een politie-man.

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Toen zij boven aan de trap waren, zag Jack Frances Payne. In haar gejaagdheid had ze blijkbaar een verkeerd hoek genomen in het net van gangen, en nu kwam zij terug, om de lift te zoeken.

„Hé, Jack!” groette zij met 'n lachje.

Murphy liep met een onverstoord baar gezicht door. Jack bleef staan.

„Ik zou maar heel gauw maken, dat ik hier vandaan kwam,” zei hij.

„Maar. . . Jack! Wat bedoel je?”

Haar gezicht werd bleek, haar donkere oogen, niet meer trotsch, zagen hem angstig aan. „Wat bedoel je?” fluisterde zij nog eens.

„Ik bedoel, dat je vriend Gorham al weken onder politie-toezicht staat en over tien seconden gearresteerd wordt. Er staat een dictaphoon in zijn kantoor. Ik heb beneden zitten luisteren, 't laatste half uur. Begrijp je, Frances?”

Zij scheen ineen te krimpen, haar gezicht werd flets. Schaamte en vrees schrijnden haar. Zij hield haar adem in, bijna met een snik.

„Jack! Kijk me niet zoo aan! Laat 't me uitleggen! Ik kon niet. . . er waren dingen, die ik. . .”

„Wees nu wijs en ga,” zei hij geduldig. Hij had geen spier van zijn gezicht vertrokken. „Ze kunnen hem ieder oogenblik buiten brengen. Ik zal probeeren, je naam er buiten te houden. Meer kun je niet van me verwachten. . . of van mijn vrouw.”

Hij nam zijn hoed af en liet haar staan. Een oogenblik keek zij hem na, met een wilden aandrang hem te volgen. Verderop in de gang stond een man, zijn voeten stevig neergeplant voor Gorham's deur. Zij keerde zich om en liep kalm naar de lift.

Gorham, voor zijn safe knielend, hoorde opeens gerucht — met een ruk zag hij om, en vond zich bedreigd door twee revolvers, in de handen van koelbloedige mannen. Een derde persoon stond in de deur van de gang. Die laatste kwam binnen en deed de deur dicht, terwijl Gorham nog op zijn knieën zat, roerloos, maar met al zijn zenuwen gespannen voor 't eerst mogelijke wegje van ontsnapping. Toen kwam ook Jack Moreland, bedaard, ernstig, met geen spoor van herkenning in zijn oogen.

„De pret is uit, Gorham — of Harper, als je dat liever hoort,” snauwde Murphy. „We hebben je in de gaten gehouden sinds dien moord op Endicott. We nemen je mee voor dien

Rosario-zwendel, van nu en vroeger, en we hebben ook nog een bevel tot inhechtenisneming voor een steekpartijtje, in New Orleans. Die meneer stond niet meer op, zooals je misschien nog weet."

Gorham haalde verstokt zijn schouders op. Nu 't tóch eenmaal zoo was, scheen hij er zich niets van aan te trekken.

"Ga je gang, heeren — jullie zijn vier tegen één." Hij wierp zijn revolver op 't bureau. "Dat is zeker de bedoeling... Iets op tegen, dat ik rook?" Zijn handen gingen naar zijn jaszak.

"Als we je gefouilleerd hebben," zei Murphy kortaf. "Handen omhoog."

Gorham gehoorzaamde schouderophalend. Hij stond op en leunde tegen de brandkast.

"Mag ik vragen," zei hij langzaam, "hoe jullie aan jullie interessante kennis komen?"

"De dame, waar je 't zoeven over had, is je te slim afgeweest," zei Murphy. "Ze heeft een paar detectives op je afgestuurd. Die zochten Parsons, en ze vonden jou. Kom midden in de kamer staan."

Gorham deed langzaam een stap, nam toen opeens een sprong naar een deur naast de telefoon.

Er kualde een schot. Gorham viel, en bleef stil liggen.

Een taxi stopte voor de Ritz; Jack Moreland sprong er uit en holde langs den portier heen. De bediende achter de toonbank schudde met ergerlijke kalmte zijn hoofd.

"Juffrouw Staunton is de stad uit." "Weet u ook, wanneer ze terugkomt?"

"Zou ik u heusch niet kunnen zeggen. Ze heeft vanmorgen telefonisch haar kamers afgezegd."

"Dan zal ik 't haar kamenier vragen, als die nog hier is," zei Jack.

"Dat geloof ik niet." De bureaulist permitteerde zich 'n lachje. "Ik geloof, dat zij uit rijden is met den chauffeur. We hebben een boodschap voor haar, dat ze de koffers van juffrouw Staunton morgenochtend naar 't Grand Central moet laten brengen, maar ze is nog niet terug."

"Dank u."

Zenuwachtig liep Jack weg. Waar kon Gloria zijn, en waarom had ze besloten, zoo plotseling de stad te verlaten — als haar belagers haar niet tot tot zoo'n stap gedreven hadden? Hij peinsde zich moe om menschen te vinden, die haar verblijfplaats konden weten. Toen rende hij naar een telefooncel en belde Sophie Daimler op.

Sophie was thuis en zei, wat ze wist. "Glory Staunton? Nee, Jack — ik wist niet beter, of ze was nog in de Ritz! Ik heb haar Maandag gesproken — we hebben samen thee gedronken. Ik vertelde haar, wat je uitvoerde, en ze scheen 't erg interessant te vinden."

De klank van Sophie's stem noodde duidelijk tot vertrouwelijkheid uit, maar hij was te gejaagd, om 't op te merken.

"Merci," zei hij verstrooid, en hij hield een geluid in, dat naar zijn keel wou. Gloria had hem den volgende dag probeeren te treffen! Wat was hij 'n idioot geweest! Een oogenblik later belde hij de Granliden Apartments op.

Nee, mevrouw Moreland was er niet.

De conciërge dacht, dat ze op reis was, misschien naar 't buitenland, want de flat had zoowat aldoor leeg gestaan, van dat ze gehuurd was af.

De liftjongen werd aan de telefoon geroepen, en die kon nadere inlichtingen geven. Mevrouw Moreland was er zoowat een maand geleden geweest. Hij dacht tenminste, dat het mevrouw Moreland was. Er waren dien middag twee dames geweest, de eene was een beetje later gekomen dan de andere. De eerste was blond, en de tweede was klein en donker. Hij wist 't nog heel goed, want 't was net die dag van den moord op juffrouw Endicott, en hij had al gedacht, of die Moreland misschien familie was.

Jack smiet den ontvanger op den haak en bleef er even naar zitten starren. Als hij haar zien wou, zat er niets anders op, dan den volgende dag naar het Grand Central te gaan, en naar haar te zoeken onder de menigte reizigers.

Een half uur later zag Morton, de directeur van Garrett en Hudson, hem op den drempel verschijnen.

"Tijd dat je komt," riep hij hem toe. "Er ligt al den heelen dag 'n telefoontje op je te wachten. 't Schijnt iets dringens te zijn."

Hij greep naar een bloc-note.

"Ik hoop, dat 't nog niet te laat is," ging hij gemoedelijk voort.

"Wie sprak er?"

"Een zekere juffrouw Dalton."

Jack bleef een paar seconden op het bekrabbelde blaadje staan kijken.

"Telefoon voor Moreland. Dadelijk op Berkenwoud komen. Hoogst belangrijk."

Wat kon er aan haperen op Berkenwoud? 't Was niet eens meer van hem. En wat moest juffrouw Dalton daar nog?

Kleine aanwijzinkjes begonnen samen te dringen. Juffrouw Dalton was een vriendin van Gloria. Zij was het, die hem Gloria's adres had gegeven, maanden geleden, en toen hij naar dat armoedige flatje was gegaan, had hij den naam Dalton op de deur zien staan. "Ik zal er dadelijk heen moeten," zei hij snel, en de volgende seconde was hij de deur uit.

Het duurde nog twee uur, eer er 'n trein naar Berkenwoud ging, maar hij wist wel een vluggeren weg. Hij ging regelrecht naar de garage van McGilvary, die gelukkig niet ver weg was, en de eigenaar kwam hem tegemoet met een rood, gemoedelijk gezicht en een verwelkomend gebrinnik.

"Hallo, McGilvary. Mijn wagen is hier, heb ik gehoord."

"Dat is ie — en 't was niet veel zaaks meer, toen we 'm kregen. Uw vriend, meneer Daimler, heeft 'm hier gebracht zoodra de politie 'm los wou laten, en we moesten 'm maar netjes opknappen, zei ie, dan had u 'm weer in orde als u beter was. Dus dat hebben we gedaan. U kunt er weer mee rijden en hij ziet er keurig uit, zoo goed als nieuw. Alleen is ie niet meer grijs. Ik ben zoo vrij geweest er een potje Iersch groen op te smeren, voor de verandering."

"Dank je wel, hoor. Ik vind 't erg prettig."

Slot volgt

Het Wond-en Wrijfmiddel

bij uitnemendheid is de vanouds beroemde Akker's Kloosterbalsem, want die heeft een verrassend snelle wond-zuiverende en wond-heelende werking, met tegelijkertijd een wondere uitwerking op spieren en gewrichten. Daarom is Akker's Kloosterbalsem onmisbaar in elk gezin en komt telkens goed van pas.

Gesprongen handen, winter aan handen en voeten genezen in 24 uur ermee. Kloosterbalsem bijt niet, verzacht dadelijk en geeft 'n gave huid. Onovertroffen bij brandwonden en kneuzingen.

Bij Rheumatiek en Spierpijn

helpt wrijven met Kloosterbalsem in één nacht, want Kloosterbalsem dringt door de huid diep in de weefsels, welke pijn-veroorzakende stoffen bevatten, lost deze op en tast daardoor de pijn in hun oorzaak aan. Eenmaal geprobeerd, altijd gebruikt, zegt elk gebruiker:

AKKER'S "Geen goud zoo goed!"

KLOOSTERBALSEM

tegen oude en nieuwe wonden, ontvellingen, blaren. Schroefdoos 35 ct.
tegen kloven, winterhanden, schraalheid, ruwe huid. Potten van 62 1/2 ct.,
tegen rheumatiek, spit in den rug, spierpijnen. f 1.04 en f 1.82.

Nieuw! "EXTRA ZACHT" HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd — en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK

ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

"Ik heb het!" Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta, die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden aan de Firma B. Meindersma - Westerbouwenstraat 154 - Den Haag.

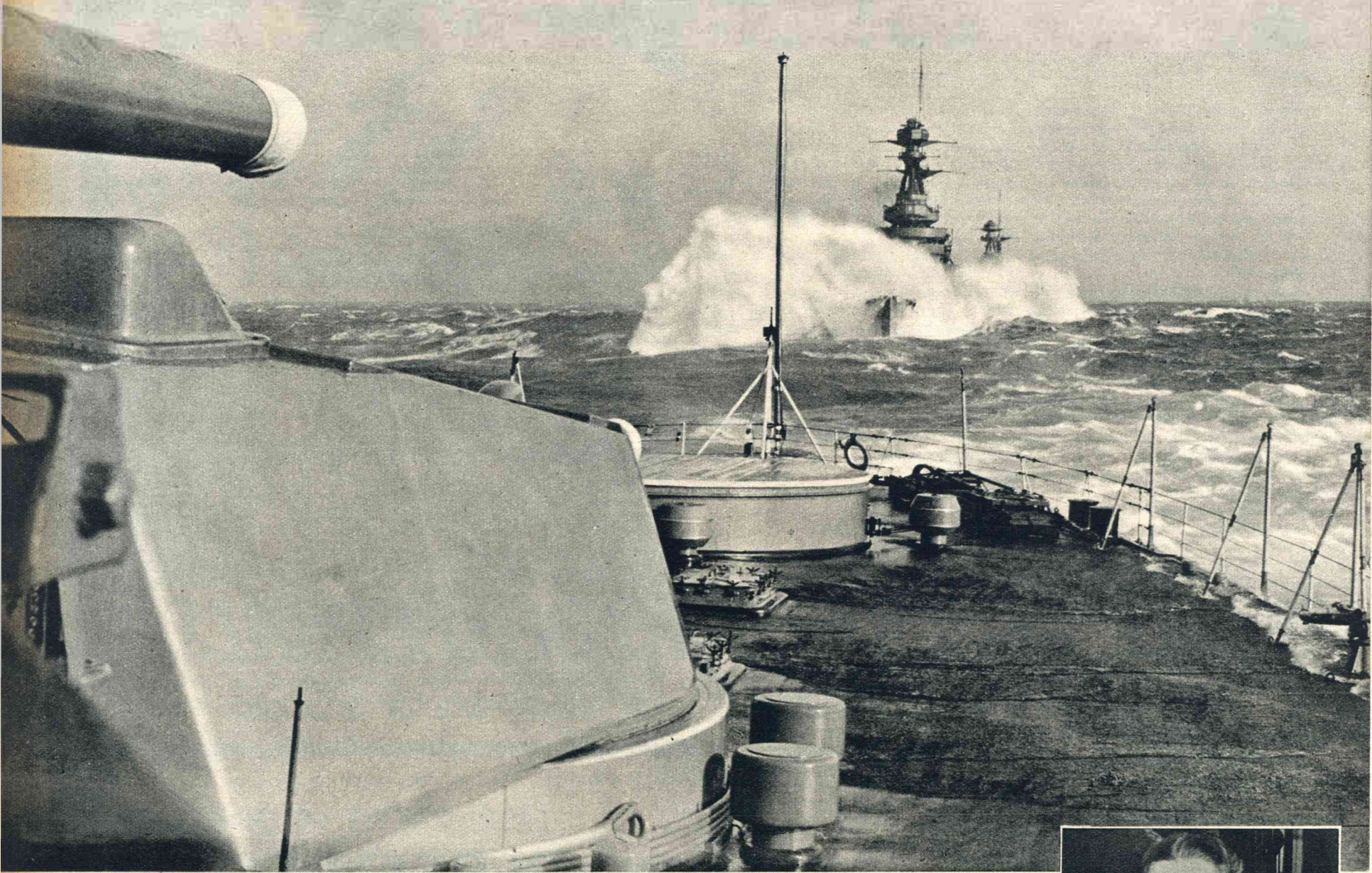
Naam:

Adres:

1-P-H

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land. Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 2.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Voorjaarsoefeningen van de Engelsche Homevloot nabij de Kanarische eilanden. Foto genomen van het dek der „Royal Sovereign”. Het slagschip „Resolution” baant zich moeizaam een weg door de zware zeeën.

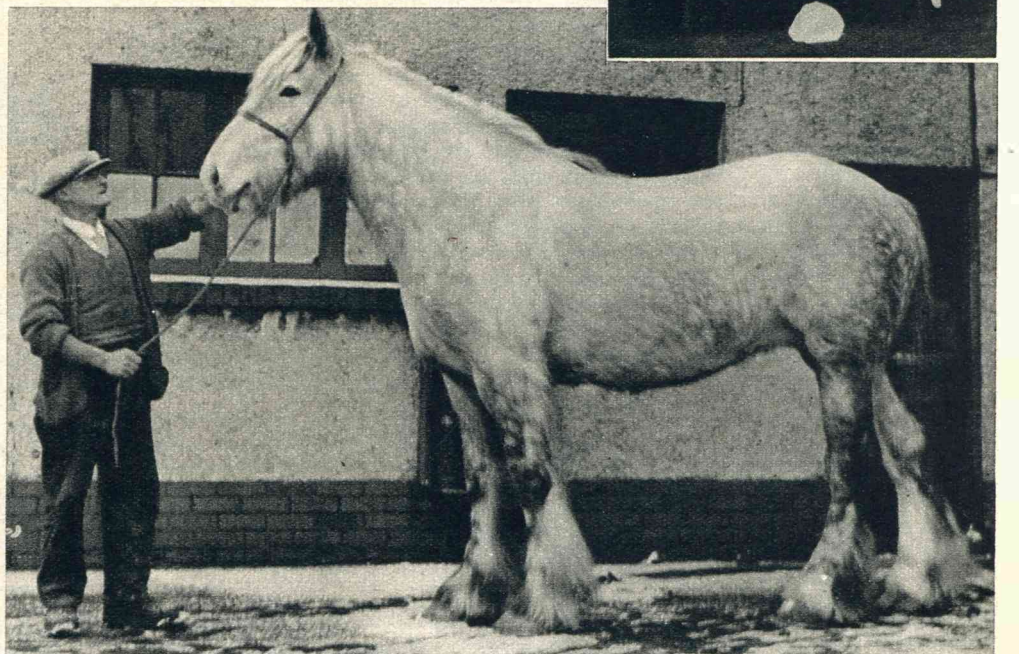

VARIA

Rechts: De befaamde Jonker-diamant, welke twee jaar geleden in Afrika gevonden werd en 726 karaat woog, is thans in twaalf kleine steenen gekloofd. Onder op de foto een glazen model van de kostbare vondst.

Links: De schoenmaker John Presaris te Cleveland (Ver. Staten) verdient z'n foto in de krant, omdat hij dit „kunstwerk”, bestaande uit 5700 lucifers, op den kop van 'n flesch wist te bouwen!

Een transportonderneming te Cardiff heeft 't grootste Engelsche paard als een bezienswaardigheid naar de landbouwtentoonstelling te Londen gezonden. Dit paard, „Lady Grey”, is pas vijf jaar oud, heeft een hoogte van 190 cm. en weegt meer dan een ton.

EEN DRAMA OP DEN ETNA

DOOR HERBERT BAILY

Goedendag, signor Pacelli. Mag ik mij even voorstellen — John Vernon uit Londen. Ik behoor tot het Engelsche toeristengezelschap, dat gisteren den Etna heeft beklommen. Ik vernam dat u hier in het dorp voor manusje-van-alles speelt en ook zoo'n beetje de apothekerij beoefent.

U begrijpt er natuurlijk alles van. Jawel, het gaat om die rechtervlerk van me. Ik had graag, dat u daar voor een paar lires verband omheen zwachtelde met een lapje jodoformgaas ertusschen. Ik moet zwaargewond ruiken, begrijpt u. Maar wat ik u bidden mag: spreek zachtjes, want mijn meisje staat in uw winkel.

Ha, signor Pacelli, ik lees de vraag al in uw oogen. Natuurlijk is het een vrouwenkwesitie. Sicilië, nietwaar! Maar wacht even, ik zal eerst dat laken van mijn hand afwinden. Zóó. Wát zegt u — ziet u niets aan die vlerk? Haha, ik ook niet, signor Pacelli. Die hand mankeert niets. Maar pakt u haar tòch maar goed in. Héb ik nogal wat zwachtel voor tien lires? Van hier tot Rome, zegt u? Heel goed, begint u dan maar.

Een grap, vraagt u? Welneen, het was een heuschelij drama. Elly Nugent heet ze. Ik leerde haar kennen op de reis — we zijn lid van dezelfde reisvereniging, begrijpt u. Een beeld van een meisje, maar zoo romantisch als Romeo en Julia samen. Die kent u wel. Zij reist met haar tante, een heel aardig mensch. Jammer, dat zij niet meer invloed heeft op haar nichtje. Enfin, het is nu toch in orde gekomen, al is het op een vreemde manier.

Als ik in Londen terug ben en aan de geschiedenis terugdenk, krijg ik beslist nog eens wat van het lachen, signor Pacelli. Den eersten avond, dat ik haar leerde kennen, probeerde ik het kunstje al. Maar ik kreeg géén kans. Ze wou alleen iemand, tegen wien ze hoog op kon zien — een held, of zooiets. Nou, ik was heelemaal niet van plan van die lollige reis een treurspel te maken en aan 'n dooien held had zij toch ook niets. En dus klampte ik haar tante maar eens aan. „Elly,” zei ze, „dat is het vreemdste schepseltje

van al mijn nichtjes. Het knapste ook en een hart van goud. Maar zij droomt graag en van droomen komt dwepen. Ze wil alleen een man, die haar imponeert. Tegen wien zij hoog op kan zien, zooals ze zelf zegt. Imponeer, overdonder haar desnoods en je zult haar winnen...”

Nou, het was een raar recept, dat die tante me voor m'n kwaal meegaf. Ik wist er geen raad mee; u kunt me gelooven, signor Pacelli. Toen we in de Middellandsche Zee waren, dacht ik erover overboord te springen en de schuit achterna te zwemmen. Maar ik heb nogal gauw last van kramp en in de zaak, waar ik werk, kunnen ze me beslist niet langer missen dan drie weken.

Nou, en toen kwamen we hier. We zouden met z'n allen den Etna bestijgen en boven overnachten. Dat was gistermorgen. We gingen op stap en gisteravond bereikten we den top. We sliepen in de tenten en vanmorgen ontbeten we in dat kleine Siciliaansche kroegje daarboven. Allemaal tegelijk konden we er niet in en toevallig trof ik het, dat ik bij de laatste ploeg was. M'n meisje en de tante natuurlijk óók, want ze noemden ons allang „de onafscheidelijken”.

Ja, het is 'n beetje langs een omweg, signor Pacelli, maar ik bezweer u, dat alles bij het stuk hoort. Neen, knoopt u dien zwachtel nog maar niet vast. 't Is nog een beetje te mager om die vlerk. Geef er maar tien lires bij — laten we zeggen een eindje van Rome tot Parijs...

Nu had ik daarboven toevallig de eieren zien koken voor de eerste ploegen. Lekkere halfzachte eitjes — zoowat tien minuten. En toen wij dan eindelijk aan de beurt waren, zeg ik tegen Elly: „Er staat hier nog een middeleeuwsch fornuis in de keuken, heelemaal van steen. Ik denk dat het antiek is. Ga je mee eens kijken?”

Natuurlijk ging ze terstond mee. Ze dweept met alles wat middeleeuwsch is en met de middeleeuwsche liefde het meest.

Nou, u kent het fornuis in dat kroegje misschien wel en er stond juist 'n pan water op voor ónze eieren.

Het kookte nog niet, maar veel scheelde het niet meer.

Ik zei: „Eigenaardig fornuis, vind je niet, Elly?”

„Beeldig,” zei ze.

„Lieveling,” zei ik, „ik laat het precies eender in onze keuken nabouwen, als je ja zegt. Toe, zeg nu maar ineens ja, dan neem ik de maten even op. Den centimeter had ik ook van de zaak meegenomen, begrijpt u?”

Enfin, ze wou er nóg niet van weten en het water in de pan begon te koken.

„Lieveling,” hernam ik wanhopig (want elke seconde was kostbaar), „ik weet dat je alleen kunt houden van een man, die tot iets grootsch in staat is. Harnassen en tournooien zijn allang uit den tijd — zeg me, wat ik moet doen, en ik zal geen seconde aarzelen. Hier! Voor jou wil ik m'n rechterhand in die pan kokend water steken.”

„Dat meen je niet,” bespote ze me.

Nou, en tóén had ik haar natuurlijk precies waar ik haar hebben moest. Ik stak pardoos m'n hand in dat kokende water en ik vertrok geen spier van m'n gezicht. U had haar moeten hooren gillen, signor Pacelli. Ze rukte aan mijn arm, maar m'n hand bleef in die pan. Toen viel ze me snikkend om mijn hals. „Lieveling,” schreide ze. En daarmee was eindelijk alles in orde. Alles! Ze deed haar oogen dicht, toen ik m'n hand te voorschijn haalde. En huilen van je welste! Nou, d'r lagen schoone tafellakens genoeg en in tijd van een ommezien had ik m'n vlerk opgedirkt met een pracht van 'n verband. Net of ik zóó uit den zeeslag bij Trafalgar kwam. En geen spier van m'n gezicht vertrok. 't Was wél een beetje beroerd, dat Elly het zich zoo aantrok. Ze hilde tranen met tuiten, maar dat ging over, toen ze me voeren mocht.

Enfin, signor Pacelli, we zijn samen, heelemaal alleen naar beneden gekomen. En natuurlijk had ze geen rust, vóór die vlerk goed nagekeken en verbonden was. Doe er nou nog een eind jodoformgaas op en 'n kilometer of wat zwachtel tot Londen. Dan lijkt het tenminste wat. En dan zullen we haar binnenroepen. Ze zal u wel vragen, of er levensgevaar bij is. Zegt u gerust álles wat u wilt. Maar ik bezweer u bij Amor: zeg haar *niet*, dat water op drieduizend meter hoogte reeds bij 'n zóó lage temperatuur begint te koken, dat je er gerust voor eenige oogenblikken je hand in kunt houden, zónder je te branden of pijn te doen.”

Erst was hun eenige bad OLIJF-OLIE nu gebruikt de vijfeling alleen PALMOLIVE...

MERKWAARDIGE FEITEN:

- 1 Er was minder dan één kans op de VIJFTIG MILLIOEN dat zij levend ter wereld zouden komen.
- 2 Zij kwamen twee maanden eerder dan zij werden verwacht.
- 3 Toen alle vijf één uur hadden geleefd was een record in de wereld-geschiedenis gevestigd!
- 4 Allen tezamen wogen zij bij de geboorte slechts twaalf pond en bijna twee ons!
- 5 Maar vóór zij anderhalf jaar oud waren, wogen zij elk bijna achttien pond!
- 6 Nu zijn er geen gezonder kinderen dan Cécile, Yvonne, Emilie, Annette en Marie Dionne!

World Copyright reserved — Nadruk verboden.

„De vijfeling Dionne werd na haar geboorte en gedurende eenige tijd daarna in olijfolie gebaad. Toen de babies met water en zeep gewasschen konden worden, verkozen wij voor het dagelijksch bad dezer wereldberoemde vijfeling uitsluitend Palmolive zeep.”

Dr. Allan Roy Daffoe

Uit de hiernaast afgedrukte verklaring van Dr. Daffoe, de zorgzame dokter van de Canadeesche vijfeling, kunt U gemakkelijk Uw eigen gevolgtrekkingen maken!

Toen men een middel moest vinden om haar teere huidjes te wasschen, koos men olijfolie en later, als logisch gevolg, de met olijfolie bereide zeep: Palmolive. De zeep, die overal wordt gebruikt wegens haar zachtheid.

„Natuurlijk Palmolive”, zullen tienduizenden vrouwen met U

zeggen. Zij weten hoe zacht en toch hoe grondig, de huid door Palmolive wordt gereinigd. Iedere vrouw die haar jeugdige frisheid wenschte te bewaren of te herwinnen en zóó haar charme te verhoogen, kan niet beter doen dan regelmatig Palmolive gebruiken voor gelaat en hals zoowel als voor het bad.

In de bereiding van Palmolive gaan groote hoeveelheden verzachtende olijfolie. Daarom is zij de niet irriterende zeep, zoowel voor U als voor Uw kinderen.

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frissche teint!

12½ ct.
PER STUK

Een kijkje in een der ruime en lichte vogelverblijven.

EEN VOLIERE MET TWINTIGDUIZEND ☆ VOGELS ☆

'N PARADIJS VOOR DEN VOGELLIEFHEBBER

De vogels, die uit het buitenland zijn aangekomen, worden direct in de verblijven losgelaten.

In Nederland wonen honderdduizenden vogelliefhebbers en de vogelkooi, vanaf de eenvoudige zelfgetimmerde met 't vinkje tot de luxe-kooi met den krijschenden papegaai, ziet men in duizenden onzer huiskamers.

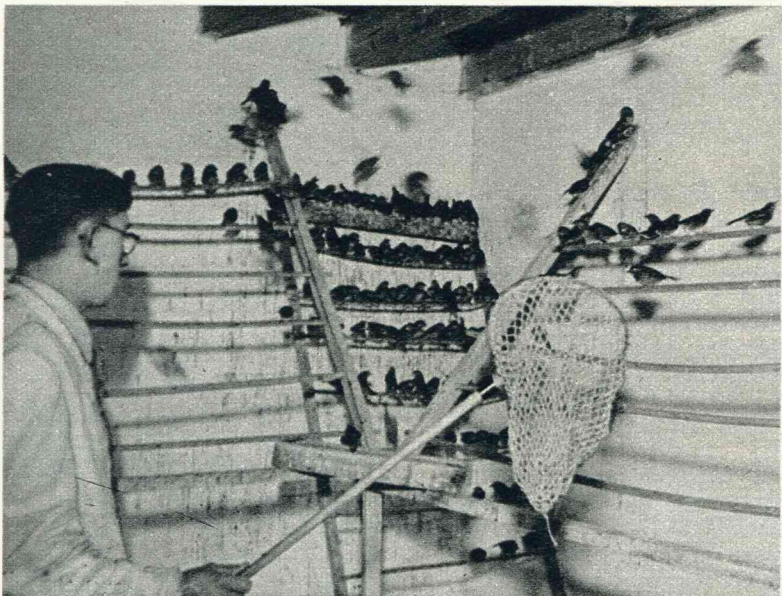
De droom der droomen van den amateur, 't summum van genot voor den waren liefhebber — de volière, bevolkt met velerlei bonte, kwinkeleerende vogels, kan slechts door weinigen verwezenlijkt worden. Deze dagen hadden wij het genoegen de mooiste volière van Nederland te bezichtigen. Volière kan men 't eigenlijk niet noemen. Vogel-paleis is een weidscher en tegelijk juist benaming.

Een groot gebouw, met goede ventilatie en verwarming en een legertje vogelverzorgers, ingericht voor verblijf van méér dan twintig-duizend vogels.

Welke liefhebber zou hier z'n oogen niet wijd openzetten en zuchten van puur genot! Ontelbare soorten van allerlei pluimage en afkomst huizen hier, soort bij soort, in enorme verblijven. Opgetogen

Het vangen der vogels met 'n schepnet.

Rechts: De vleugels der kanaries worden van een stempel voorzien.

De kooitjes, waarin de vogels de reis naar Zuid-Amerika zullen maken, worden grondig gereinigd.

van vreugde zou iedere liefhebber van afdeeling tot afdeeling, van kooi tot kooi ijlen en er gezwind de namen noemen dezer gevederde zangers.

Uit alle deelen van de wereld komen de diertjes, hetzij per trein, hetzij per boot of vliegtuig naar 't Brabantsche industriestadje Helmond, want daar bevindt zich dit paradijs. Hier verblijven ze eenigen tijd, om tenslotte over den ganschen aardbol te worden verspreid.

De eigenaresse van deze enorme volière, de fa. Corstens-Verschuren, heeft vogelvangsters in verschillende werelddelen. In haren dienst beoefenen negers in West-Afrika, o.a. in Senegal, intens de vogelvangst. Deze inboorlingen hebben een zeer listige manier gevonden om de diertjes te verschalken. Onze zwarte broeders weten, dat de vogels meestal ééns per dag op een vaste plaats komen om te eten. De drinkplaatsen zijn in den regel uren vliëgens van de eetplaatsen verwijderd. Willen de dieren dus drinken na den maaltijd, en dat is natuurlijk noodzakelijk, dan moeten ze eerst 'n langen tocht maken. Van deze omstandigheid profiteeren de vangsters door in de nabijheid van de plek waar veel vogels eten een lange geul in den bodem te graven, deze met lijm te bestrijken en dan met water te vullen; de lijm is noodzakelijk om 't wegzakken van het water te voorkomen.

De vlucht vogels nu, van zaden verzadigd, vliegt op om te gaan drinken; en de dieren vinden tot hun vreugde water in de nabijheid en strijken er dorstig bij neer. Op dat moment klappen de zwarten de boven de geulen aangebrachte netten dicht en de vreugde keert in verdriet. Tenminste voor de vogels. Spoedig vangt de bootreis naar Helmond aan en in Dakar zien ze voor 't laatst de Afrikaansche kust.

In Afrika worden gevangen: Oranje-kaakjes, Napoleonne-tjes, vuurvinken, paradijs- en dominicaner-wida's, gekleurde wevers, bandvinken, Mozambique-sijsjes etc.

Uit Ned.-Indië komen, door eigen menschen gevangen en tot Rotterdam begeleid, duizenden rijstvogels, witkopuonnen, drie-keurnonnen, muskaatvinken e.a. Den tijd van de reis aan boord, uiteraard de gevaarlijkste periode, kunnen de vogels dank zij de goede verzorging door deskundigen overleven. De sterfte is dan ook zeer gering.

Een ziek vogeltje krijgt 'n zorgvolle behandeling

De hoeveelheid zaad, die door een zending van twintigduizend vogels wordt verorberd gedurende een negendaagsche reis van Dakar naar Rotterdam, is ongeveer duizend kilo.

Ook Hollandsche vogels dartelen in de Helmondsche volière, zooals sijsjes, vinken, putters, robijntjes, groenvinken, geelgorzen etc.

Wat zou dit alles echter zijn zonder den koning der gevederde zangers, den populaireren kanarie?

Eigen kanariekeukerijen in Holland en in den Harz zorgen voor voldoende aanvoer dezer edele gele zangers en België zorgt voor de zg. Belgische waterslagers, die helaas niet in grooten getale verkrijgbaar zijn.

Des zomers gaan wekelijks vier- à vijfduizend vogels van Helmond uit de wereld in en slechts 20 % van alle verhandelde dieren is bestemd voor Nederland. De overige 80 % gaat naar Zuid-Amerika, Engeland, Frankrijk, België en Noorwegen. Vijfzeventig procent van alle kanaries vindt z'n weg naar Zuid-Amerika.

't Zou voor de hand liggen, dat de liefhebber, die slechts 'n paar vogels bezit, deze diertjes beter kon verzorgen dan de handelaar, die er tienduizenden heeft na te loopen, doch de practijk wijst 't tegendeel uit. De eigenaars van deze zaak constateeren nog dagelijks, dat de amateur z'n dieren niet te best verzorgt.

De opzet bij dezen handel is zóó, dat de dieren bij aankomst uit hun geboorteland reeds verkocht zijn.

Zou men hierin niet slagen, dan vielen ze in grooten getale in de dorre handen van den grooten kooper „Pietje de Dood", zooals een der firmanten 't uitdrukte.

De oude heer Corsten, die de vogelzaak vóór vijfendertig jaar stichtte, beluistert persoonlijk den zang der kanaries, alvorens ze worden verkocht.

Voor den liefhebber is 't een genot in dit vogelparadijs te vertoeven: het gefluit, getjielp en gefladder der duizenden vogels vormen samen 'n geluid als van 'n stormwind, die door hooge boomen raast. Urenlang zitten de toekomstige koopers en beluisteren geduldig den zang der edele zangers, totdat eindelijk 'n keus gedaan is.

Foto Hoffotograaf F. Ziegler

Nieuwe Verbeterde Officieele Bruidsfoto

van

H. K. H. Prinses Juliana en Z. K. H. Prins Bernhard

van den Hoffotograaf Ziegler

(formaat 36 bij 27 c.M. met passepartout 60 bij 46 c.M.)

De Directie der

N.V. Hollandsch Zwitsersche Chocoladefabriek

bericht hiermede, dat boven omschreven

Nieuwe Verbeterde Bruidsfoto

op het prachtige formaat van 60 bij 46 c.M. **UITSLUITEND** bij haar verkrijgbaar is en wel:

voor de consumenten van haar

NIEUWSTE EN FIJNSTE PRODUCT

de

TJOKLAT

Chocolade

namelijk na inzending van:

3 omslagen van de	5 Cts. Tjoklat reepen
plus 1 omslag ..	een 10 reep
plus 1	.. 25 tablet

te adresseeren aan de

N.V. HOLLANDSCH ZWITSERSCHE CHOCOLADEFABRIEK
VAARTSTRAAT 84. AMSTERDAM. Z.

In fraaie, bijpassende lijst kunt U de foto ontvangen na inzending van Fl. 1.—, hetzij per postwissel of postgiro No. 113538 aan bovengenoemd adres. Dit bij Uw inzending te vermelden.

Op de enveloppe. (linker bovenhoek) te vermelden: „BRUIDSFOTO". Ter voorkoming van onnoodige portokosten is het voldoende van het 25 Cts. tablet alleen den zijkant in te zenden, waarop de naam „Hollandsch Zwitsersche" voorkomt.

Deze aanbieding is geldig tot 31 Maart 1937.

BELANGRIJKE TOEVOEGING.

Wanneer men bedenkt, dat deze Bruidsfoto de beeltenissen weergeeft van onze toekomstige

KONINGIN en HAAR GEMAAL

en wel op den voornaamsten en gelukkigsten dag Huns Levens, dan zal een ieder Nederlander begrijpen, dat deze

OFFICIEELE FOTO

juist op dit

KLOEKE en FRAAIE FORMAAT

een waardevol bezit is voor een ieder, die meeleeft met onze

VORSTELIJKE FAMILIE

een bezit, waarvan de waarde nog van dag tot dag en van jaar tot jaar zal toenemen.

EEN CADEAUTJE VAN AMOR

DOOR JOHN CLIFFORD

Ergens in Hydepark nabij New York bevindt zich een keurig ingerichte theesalon, met model-aangelegde tennisbanen achter het huis. De zaak is al oud, maar zij werd de laatste jaren verwaarloosd en leidde nog slechts een kwijnend bestaan. Sinds Johnny Lamers haar overnam en geheel opnieuw liet inrichten, gaan de zaken echter schitterend.

Meer zou er niet van te zeggen zijn, indien de zaak niet zoo'n zonderlingen naam droeg. Zij heet namelijk X.I.J.Z. En aan dien zonderlingen naam is een nog zonderlinger geschiedenis verbonden.

Het is nog niet zoo lang geleden, dat een zekere Rudy Beck een aardig meisje in den bus leerde kennen. Zij heette Lea Morrison en voor zij nistapte sprak Rudy met haar af, dat zij elkander dien avond om acht uur weer zouden ontmoeten voor het „Odeon“-theater.

Een van Rudy's vrienden was dien dag jarig, welke heugelijke gebeurtenis na afloop van kantoortijd werd gevierd met een gezellige bijeenkomst en een borrel. Het was diens gevolg zeven uur voor Rudy naar huis terugkeerde. Hij dineerde haastig, zette zich in een fauteuil, om even uit te rusten van de velerlei vermoeienissen... en viel vast in slaap.

Telefoongerinkel wekte hem. „Hallo,” zei hij slaperig.

„Hier Lea,” kreeg hij driftig terug. „Weet je hoe laat het is? Acht uur geweest. Ik sta reeds een vol uur voor „Odeon” te wachten. 't Is 'n schandaal! Ik wist niet dat je zóó was. Gelukkig dat ik het bijtijds ontdekt heb. Ik heb er meteen genoeg van. Je hoeft me niet meer te vragen, menéer Rudy Beck. Adieu...!”

De verbinding werd verbroken, voor Rudy Beck ook maar één woord in het midden had kunnen brengen.

Toen belde hij haar op. Maar nauwelijks had hij zijn naam genoemd, of de verbinding was alweer verbroken.

Hij sliep er nog eens een nachtje over en besloot haar op te zoeken. Zij gaf echter „niet thuis” en dat maakte hem opnieuw boos. Maar hij werd bepaald wóést, toen hij haar een maand later met een ander ontmoette.

Teleurstelling en jaloezie wekken leelijke gedachten in den mensch. Rudy Beck zag het paar nog verscheidene malen terug en toen hij hen op een dag gearmd zag lopen, zon hij op wraak. Hij kwam te weten, dat het robuuste jongmensch John Lamers heette en chef was in een lunchroom. En vanaf dien dag waren al zijn gedachten erop gespitst, dien fortuinlijken gunsteling een poets te bakken.

Een booze geest is vindingrijk. Toen Rudy Beck op een nacht uit zijn onrustige dromen ontwaakte, kwam hij op een inval. 's Middags, toen het andere kantoorpersoneel was gaan lunchen, nam hij het adresboek, zocht er den naam uit van een willekeurigen millionaire en zette zich voor zijn schrijfmachine.

„Mr. Murphey,” tikte hij. „Ik ben op de hoogte van een belastingfraude, waaraan u zich hebt schuldig gemaakt. Aangezien ik mij in behoeftige omstandigheden bevind, ben ik van plan van die wetenschap gebruik te maken, om de zaak bij de belastinginspectie aan te brengen en de aanbrenghpremie op te strijken. U kunt mijn stilzwijgen koopen met een bedrag van vijfduizend

dollar inééns. Die vijfduizend dollar dient u in banknoten te deponeren in café „De Tunnel”. Morgenavond vóór acht uur. Motto X.I.J.Z. Begrijp uw belang! X.I.J.Z.”

Hij veegde den brief zorgvuldig af, zoodat er geen vingerafdrukken op gevonden konden worden, sloot hem in een couvert en postte hem terstond. Daarna belde hij John Lamers op.

„U kent mij niet, maar ik zou u graag eens willen spreken,” begon hij. „Ik ben van plan een groot restaurant te beginnen en zoek er een bedrijfsleider voor. Lijkt u zoo'n verantwoordelijke baan?”

John Lamers hapte in het aas als een uitgehongerde snoek. „'t Is juist wat ik zoek, voor ik ga trouwen, meneer.”

„Prachtig, misschien worden we het wel eens,” lachte Rudy Beck. „Kom morgenavond om acht uur in café „De Tunnel”, dan zullen we eens praten. Zeg tegen den bediende, dat u voor X.I.J.Z. komt, dan zal hij u wel zeggen waar ik zit...”

Grinnikend van leedvermaak verbrak hij de verbinding. Als John Lamers morgenavond in „De Tunnel” kwam, kon hij erop rekenen een paar rechercheurs te vinden. Poging tot afpersing van een millionaire — ze zouden hem minstens een paar dagen vasthouden, vóór ze aan een grap geloofden...

Het was Rudy Beck twee weken lang gegund te zwelgen in zijn wraak. Totdat hij op een avond twee berichten in de krant las, die zijn wraakzuchtige dromen op een vreemde en wreede manier verstoorden. Het eerste bericht was slechts kort:

„Mr. John Murphey, de oud-president van de „Rio Luzia”, heeft zich heden voor Europa ingescheept, waar hij zich voorgoed zal gaan vestigen.”

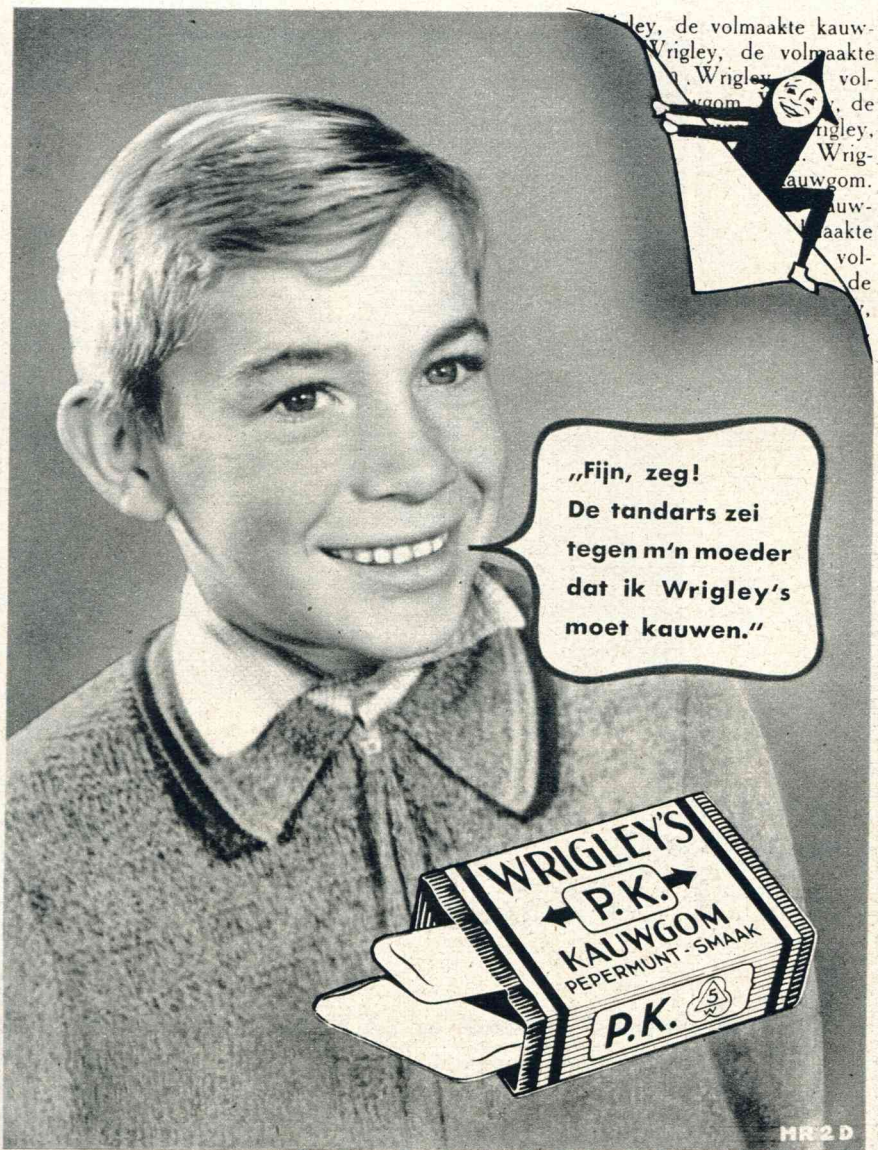
En het tweede, uitvoeriger bericht luidde:

„Een zekere mr. John Lamers is een dezer dagen een geheimzinnig, alhoewel niet onaangenaam avontuur overkomen. Hij werd opgebeld door een onbekende, die hem naar een café ontbood, teneinde zaken met hem te bespreken. Toen hij zich op den afgesproken tijd voegde, werd hem tot zijn verrassing een pakje overhandigd, dat 's middags voor hem afgegeven was en bij opening vijfduizend dollar bleek te bevatten.

Aangezien mr. Lamers de geheimzinnige geschiedenis niet vertrouwde, wendde hij zich tot de politie. Deze heeft in alle richtingen gespeurd naar den bezorger, of oorspronkelijken eigenaar van het geld, doch haar naspeuringen zijn vruchteloos gebleken. Wilt er niet de minste aanwijzing bestaat, dat het geld van misdrijf afkomstig is, heeft de politie mr. Lamers heden weer in het bezit gesteld van zijn op zoo'n geheimzinnige manier verkregen fortuintje.”

„Wel verd...!” vloekte Rudy Beck, terwijl hij de krant woest neersmeet.

En op hetzelfde oogenblik hing John Lamers zijn hoed en zijn jas aan den kapstok in Lea's pension. „Schat,” zei hij blij, „ik heb dien verloopen theesalon in Hydepark voor een prikje overgenomen. Die vijfduizend dollar kopen goed van pas, om hem heelemaal opnieuw in te richten. We zullen het maar beschouwen als een cadeautje van Amor. En den theesalon zullen we met den naam X.I.J.Z. doopen. Uit dankbaarheid...”

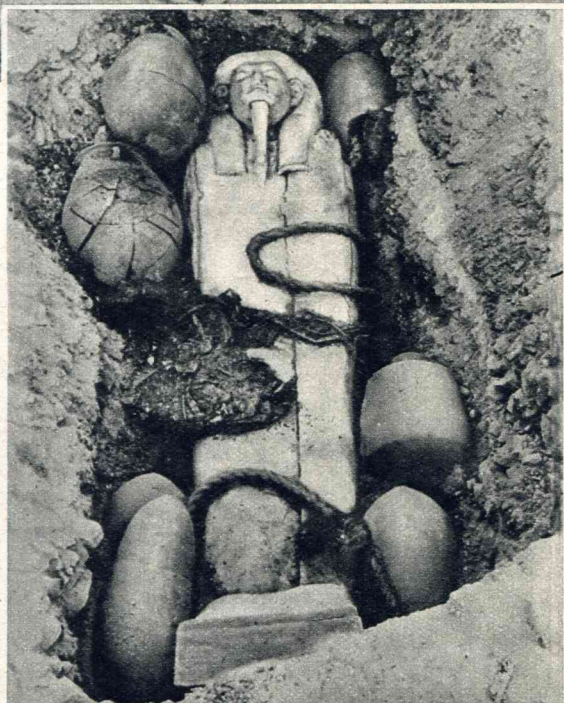

DOOIWEER TE ARANDA IN SPANJE

NAAR EEN AQUAREL VAN L. H. H. SCHUTTE

Moderne vliegtuigen boven Kaïro en de pyramiden. Voor deze laatste ziet men de plaatsen waar de opgravingen worden verricht.

Een blootgelegd maar niet aangeraakt graf. De aarden kruiken bevatten verschillende welriekende stoffen waarmee het lichaam werd gebalsemd.

WORDEN DE FARAO'S WEER BEGRAVEN?

Toen Mohammed Ali, sultan van Egypte, in 't begin der XIXe eeuw toestemming gaf om den Egyptischen bodem te gaan omwoelen, op zoek naar overblijfselen uit het verleden, zal hij er vermoedelijk geen idee van gehad hebben, dat de wetenschappelijke nieuwsgierigheid van den mensch rust noch duur zou kennen, voordat zij achter de grootste geheimen van dat verleden was gekomen.

Van 't begin der XIXe eeuw tot voor enkele jaren zijn de opgravingen in verschillende deelen van Egypte dan ook geregeld voortgezet. Franschen, Engelschen en Duitschers hebben hun best gedaan om met koortsige haast eenig licht te werpen op de vele duistere punten die 't verleden van Egypte — en met name de geschiedenis der Farao's — nog bevatte.

Er valt ook niet aan te twijfelen dat deze opgravingen veel hebben bijgedragen tot de betere en grondiger kennis van de geschiedenis van Egypte, tot een breeder en dieper inzicht in zijn bouwkunde, zijn beeldhouwkunst, zijn letterkunde enz. Hoeveel namen van Farao's, hoeveel namen van hooge-

Een sarcophaag, die door Amerikaansche onderzoekers te Thebe werd opgegraven. Rechts het houten omhulsel, waarin zich de binnenste kist (links) bevond. In dit laatste omhulsel werd de mummie van een Egyptische prinses aangetroffen.

Opgravingen te Meydum. De arbeiders zijn bezig met het blootleggen van een 5000 jaar oud graf.

De ingang van de groote pyramide, die van Chéops, een der zeven wereldwonderen. Zij is 138 m. hoog en 227 m. lang aan de basis.

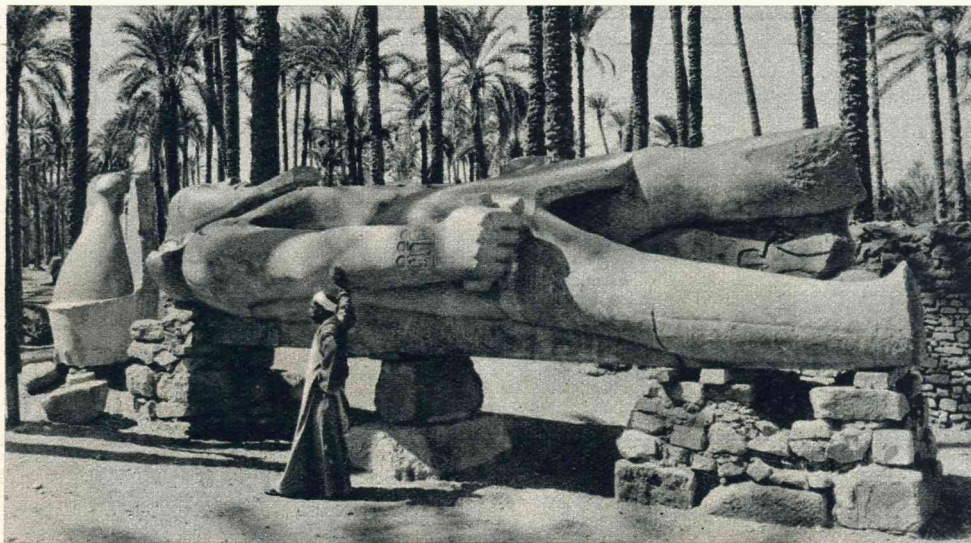
priesters, hoeveel papyri van de grootste waarde zijn niet aan de vergetelheid ontruikt en voor het nageslacht bewaard gebleven, dank zij den onvermoeiden ijver van mannen der wetenschap, die geen gevaar of moeite ontzagen om die wetenschap met eenige gegevens te verrijken. Die opgravingen hebben in den loop der jaren én in Egypte én in het buitenland heel wat stof doen opwaaien, vooral de opgravingen van November 1922, waarbij het beroemde koningsgraf van Toutankhamon door Lord Carnavon en Carter werd blootgelegd. Iedereen zal zich nog herinneren hoe de wereld in opschudding werd gebracht door de talrijke sterfgevallen die elkaar opvolgden onder de rijen dergenen die aan die opgravingen hadden deelgenomen, zoodat het leek of het domme bijgeloof in 't gelijk gesteld werd en de vloek der Farao's na zooveel duizenden jaren nog van kracht was.

Thans schijnt men voorgoed een punt te willen zetten achter de geschiedenis dezer koningsgraven. De regeering van Egypte is tot de conclusie gekomen dat een soort eerherstel voor de ontwijde koningsgraven noodzakelijk is en de koningen — ditmaal voor altijd — recht hebben een veilige en onschendbare rustplaats te krijgen. De twintig thans opgegraven en vaak tentoongestelde koningsmummies zullen derhalve binnen afzienbaren tijd — en met de noodige statie — weer worden begraven in een soort onderaardsch mausoleum, dat in vorm en omvang zal gelijken op de mausolea der oude Egyptenaren.

Tot nog toe had men ze ondergebracht in een kleiner mausoleum, dat eigenlijk bedoeld was als graf voor den nationalen held van Egypte, Zaghloul Pasha. Toen men dezen — negen jaar na diens dood — in dit mausoleum onderbracht, moesten de koningsmummies er plaats ruimen en een nieuw onderkomen vinden.

De regeering heeft den knoop doormidden gehakt en besloten — vermoedelijk — te Giza een passende begraafplaats te bouwen, waar de koningen geen

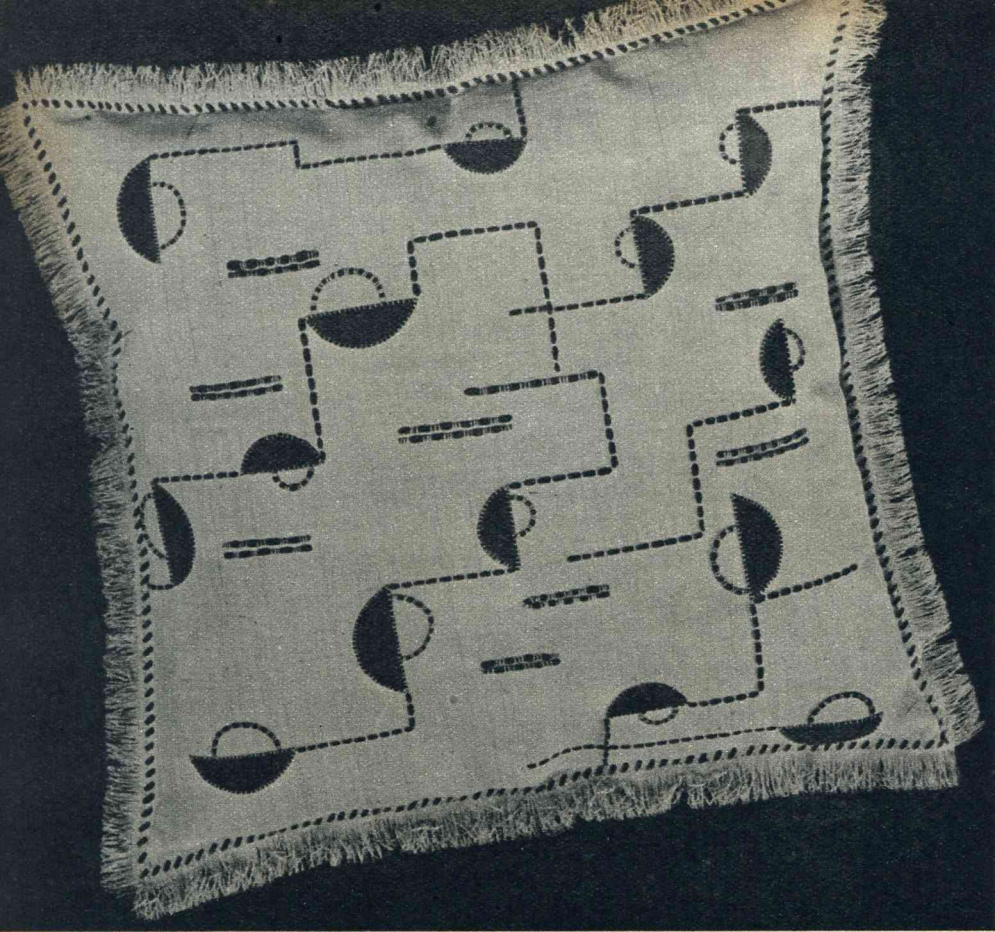
Graven van mummies die 3500 jaar oud zijn. Deze graven werden ontdekt in de buurt van Luxor en bevatten de mummies van hoogwaardigheidsbekleeders. Op den voorgrond bevindt zich de tempel Hatshepsut.

Het omgevallen beeld van Ramses II te Memphis. Het weegt meer dan 1000 ton en bestaat uit rose gekleurd graniet.

verderen last van 's menschen weetgierigheid meer zullen hebben. Het spreekt van zelf dat deze begrafenis — na zooveel honderden jaren! — gepaard zal gaan met de vereischte plechtigheden, maar het zal niettemin steeds een eigenaardig en typisch verschijnsel blijven dat vertegenwoordigers van lang vervlogen dynastieën aldus door hun verre nakomelingen nog ter aarde worden besteld.

KUSSEN

MET APPLIQUES VAN WILDLEDER

We gaan eens ijverig zoeken in onze restendoos en vinden misschien wel een paar oude wildlederen handschoenen, die we — ja, waarvoor deden we het eigenlijk? — reeds langen tijd bewaard hebben.

Gelukkig dat we ze niet hebben weggegooid, want ze kunnen nog prachtig dienst doen voor dit aardige kussen, dat gemaakt werd van raffia en met appliques van wildleer werd versierd.

Hebt u geen handschoenen van wildleer? Dan toch zeker nog wel een ouden vilthoed, die al even goed voor het doel kan gebruikt worden.

We knippen van het leer of het vilt halfeirkelvormige figuren met een middellijn van respect. 6 en 4½ cm. Deze „halve maantjes” gaan we nu op een ondergrond van raffia, fluweel, duvetine, een fijne, gladde weefstof, peau de pêche of laken appliceren.

Het spreekt vanzelf, dat we rekening houden met de kleur van onze leer- of viltrestjes en daarom voor een donkere tint een lichte achtergrond kiezen en voor lichte applicatiemotieven een donker materiaal, dat voor het kussen bestemd is.

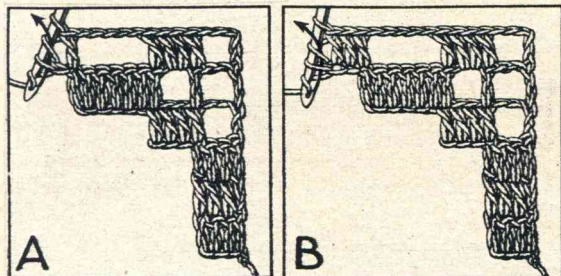
We naaien de uitgeknipte stukjes leer of vilt op het kussen, zooals we dit op het plaatje duidelijk kunnen zien.

Even met een rijgsteekje vastzetten en daarna met een aardige afstekende tint wol, perlégaren of splitzijde in festonneersteek omwerken.

De knoopjes der festonneerstekken worden natuurlijk alle aan den buitenkant gemaakt.

Boven de halvemaantjes maakt men, eveneens in halven cirkelvorm, een rijgsteekje. Om den juiste vorm van dit figuur te verkrijgen, knipt men ronde kartonnetjes, legt ze op de stof en trekt deze langs den rand gedeeltelijk om. Over de geteekende lijn kunnen we nu gemakkelijk de rijgsteekjes werken.

Ten slotte worden de geapliceerde motieven onderling door rechthoekige lijnen verbonden volgens de afbeeldingen op ons plaatje. Hier en daar worden tevens nog enkele rechte lijntjes met een rijgsteekje aangebracht. Daarna het kussen met franje of met een koord afwerken.

GORDIJNEN

MET GEHAAKTE KANT EN TUSSCHENZETSEL OOK VOOR LAKENS EN SLOOPEN TE GEBRUIKEN

Het mooie motief van de gehaakte kant en tusschenzetsel dezer gordijnen zal in niets behoeven onder te doen voor de kant, die wij in den winkel kunnen kopen.

Daarbij hebben we nog het groote voordeel, dat deze gordijnenversiering echt handwerk is, zoodat haar waarde daardoor nog aanmerkelijk vergroot wordt. We haken kant en tusschenzetsel van wit glanzend haakgaren nr. 80 en beginnen te haken met 't tusschenzetsel, dat geheel volgens het hierbij afgebeelde telpatroon gewerkt wordt. Dit telpatroon nemen we met de smalle zijde vóór ons en beginnen bij B met een opzetrand van 67 lossen. Vervolgens haken we:

1e toer: 1 dubbel stokje in de 11e losse, 1 blaadje (hiervoor wordt 3 × 1 dubbel stokje gehaakt, die te zamen als één stokje worden afgewerkt) in de daarop volgende 4e losse, 3 lossen, 1 dubbel stokje in dezelfde losse, 3 lossen, 1 blaadje in dezelfde losse, 1 dubbel stokje in de daarop volgende 4e losse, 1 filetpatroontje (hiervoor 3 lossen en 1 dubbel stokje in de 4e daarop volgende losse), 1 blaadje in de daarop volgende 4e losse, 3 lossen, 1 dubbel stokje in dezelfde losse, 3 lossen, 1 blaadje in dezelfde losse, 1 dubbel stokje in de daarop volgende 4e losse, 3 filetpatroontjes (zie boven), 1 blaadje, 3 lossen, 1 dubbel stokje, 3 lossen en nog 1 blaadje in de daarop volgende 4e losse, 1 dubbel stokje in de 4e daarop volgende losse, 1 filetpatroontje, 1 blaadje, 3 lossen, 1 dubbel stokje, 3 lossen, 1 blaadje in de 4e daarop volgende losse, dan 1 dubbel stokje in de 4e daarop volgende losse, 1 filetpatroontje, 5 lossen, omkeeren.

2e toer: 1 dubbel stokje in het volgende gaatje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 3 lossen, 1 blaadje in het dubbele stokje waarboven het laatst gehaakt is, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 blaadje, 3 lossen en nog 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 filetpatroontje, 3 lossen, 1 blaadje in hetzelfde dubbele stokje, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende gaatje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 3 lossen, 1 blaadje in hetzelfde dubbele stokje, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het vol-

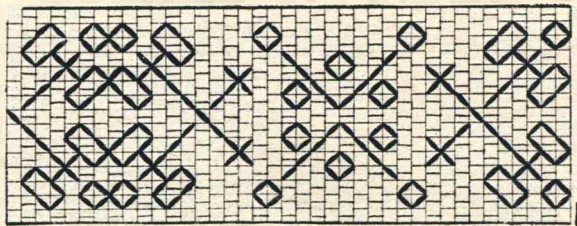
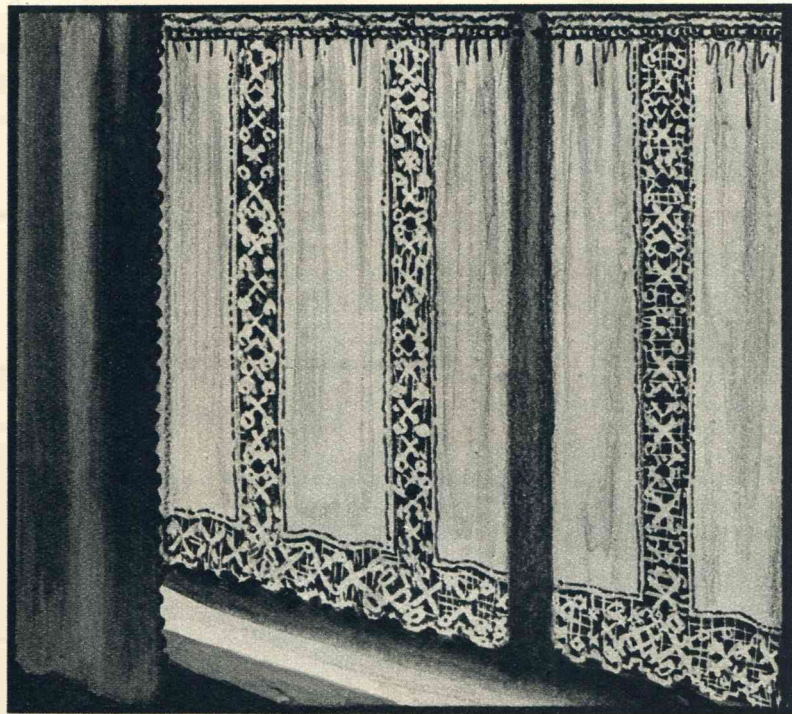
gende gaatje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 blaadje, 3 lossen en nog 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, dan 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende gaatje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 blaadje, 3 lossen en dan nog 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 3 lossen, 1 blaadje in het dubbele stokje, waarin het laatst gehaakt is, 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 blaadje, 3 lossen en nog 1 dubbel stokje in het volgende dubbele stokje, 1 losse, 1 dubbel stokje in het volgende gaatje, 1 losse, 1 dubbel stokje in de 2e volgende losse, 7 lossen, omkeeren. Nu het tusschenzetsel volgens telpatroon (let op de teekens!) verder haken. Op deze wijze wordt eveneens de kant gehaakt, waarvoor men de meerderingen en minderingen als volgt uitvoert:

Bij het meerderen op het einde van den toer slaat men voor het 1e nieuwe stokje den draad 1 × om de naald, haalt uit het laatste stokje van den vorigen toer, waarin reeds een stokje gehaakt is, een lus te voorschijn door den draad door te halen, haakt dan 1 losse en maakt dan het stokje zooals een gewoon stokje af (zie werkproefje a). De overige stokjes, die er nog bij gehaakt moeten worden, worden op gelijke wijze gemaakt, waarbij men nu de lusjes haalt uit de losse, die men bij het vorige nieuwe stokje gehaakt heeft (zie werkproefje b).

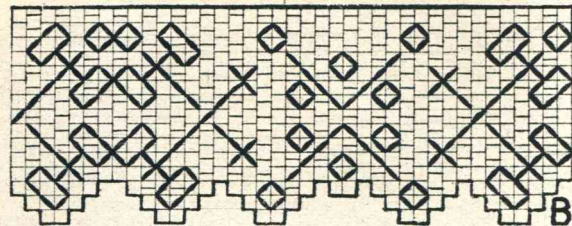
Bij het meerderen aan het begin van een toer haakt men voor het eerste nieuwe vierkantje 6 lossen, voor ieder ander vierkantje nog 4 lossen méér en maakt dan het eerste stokje in de 5e losse, gerekend vanaf het einde van dit opzetrandje.

Bij het minderen haakt men boven één of meerdere vierkantjes niet.

N.B. Daar er hier van dubbele stokjes gesproken wordt, moet men natuurlijk bij het meerderen telkens 1 dubbel stokje maken.

Telpatroon van het tusschenzetsel.

Telpatroon van het kantje.

3 lossen en 1 dubbel stokje in den 4en volgenden steek. of te zamen afgewerkte dubbele stokjes in den 4en volgenden steek of in den steek waarin het laatst gehaakt is.

SCHOONHEID

Gelukkig zijn er in dit „tranendal” toch altijd nog heel wat mensen te vinden, die schoonheid weten te zien, waar anderen slechts schaduwen en sombere wolken kunnen ontdekken, en de omgang met zulke mensen mag ongetwijfeld een weldaad worden genoemd.

Schoonheid is nu eenmaal een betrekkelijk begrip; zij is overal te vinden — ook in mensen die wij misschien niet kunnen uitstaan; in een leven dat hard en moeilijk is; ook in onszelf — maar... zij wil opgezocht worden, en wij kunnen haar slechts vinden, wanneer wij de schoonheid in ons eigen hart niet als in een toren gevangen houden!

Wij moeten de schoonheid liefhebben, haar opzoeken — doch niet te ver weg! — en dan pas zullen wij haar ten volle kunnen genieten.

Of wij dan niet kritisch mogen zijn?

Ongetwijfeld, maar alle kleinheid en bekrompenheid moet verre van ons zijn! Het gevaar is immers niet denkbeeldig, dat wij, wanneer het personen betreft, hen, in al te kritische gezindheid, steeds plaatsen tegen den volmaakten achtergrond, dien wij ons gedacht hebben.

Ik ken een vrouw, die het eerlijk meende in haar streven om niet alleen haar man en kinderen, doch ook de andere mensen, met wie zij in aanraking kwam, gelukkig te maken, en zij slaagde hierin ook voor een groot deel. Zij was een echte idealiste, hield hartstochtelijk veel van alles wat mooi, edel en goed was. Maar vooral waar het haar eigen huisgenooten betrof, beging zij een groote fout: zij was te kritisch en te ongeduldig. Zij zag direct de fouten en gebreken en maakte daar haar opmerkingen over.

Haar eigen zitkamer was een toonbeeld van goeden smaak en menigeen — niet alleen haar huisgenooten — die er graag eens binnenwipte.

Zij vond het heerlijk iemand te ontvangen, maar... bedierf het genoegen van de aanwezigen maar al te vaak door haar kritische opmerkingen! „Hallo, kind, blij je weer te zien. Je bent zeker de stad in geweest? Je haar zit tenminste zoo verschrikkelijk slordig.” — „Wat heb jij vandaag een typische jurk aan. Zij is veel te lang, zeg, en ze maakt je beslist breed!” — „Maar, Jan, hoe heb je nu toch die das kunnen uitzoeken bij je pak? Zij past er heelemaal niet bij!”

Gelukkig bezat zij een goede zelfkennis, en zoo kreeg zij zelf ook verschrikkelijk het land aan haar kritische opmerkingen. Maar zij kon het eenvoudig niet laten! Als zij er in slaagde, om bij de begroeting haar minder aangenaam klinkende woorden in te slikken, kon zij toch meestal de verleiding niet weerstaan, deze een poos later op de een of andere wijze te uiten.

Zij vond het verschrikkelijk, deed haar best, faalde en faalde telkens opnieuw en dacht ten slotte nog eens lang en diep na om een middel te vinden om deze onprettige gewoonte af te leren.

Het lezen van een boek, waarin het een en ander over het eerbiedigen van een anders opvattingen werd gezegd, bracht haar op een idee. Zij wilde zo lang de mensen bij haar op haar zitkamer waren, hun opvattingen, ook in allerlei kleinigheden, eerbiedigen en kritische opmerkingen dus achterwege laten. Ten slotte meende zij dat best vol

te kunnen houden, omdat er nog genoeg andere vertrekken in het huis waren, waarin zij wel haar eigen meening direct en ongevraagd mocht zeggen!

Maar ook dat bleek nog lang niet mee te vallen, hoewel gezegd moet worden, dat zij langzaam maar zeker slaagde. Niet dat zij geen critiek meer uitte, maar zij deed het niet meer wanneer de mensen bij haar op haar kamer gezellig een kopje thee kwamen drinken, doch wist er mee te wachten.

En heel langzaam en geleidelijk had zij ook dezen uitlaat niet meer nodig. Zij leerde inzien, dat het er voor haar ten slotte toch al heel weinig op aan kwam, of die en die hun uiterlijk den eenen dag wat beter verzorgden dan den anderen, of hun uitspraak wel heelemaal perfect was en honderd andere dingen meer. Zij ging beseffen, dat een groote kritische gezindheid heel goed kan zijn in zoverre die op de eigen persoon wordt toegepast, maar dat zij zich niet mocht inbeelden, verantwoordelijk te zijn voor de onvolmaaktheden van anderen.

En deze nieuwe houding, waarbij zij alle onnodige en ongevraagde critiek liet varen, had tot gevolg, dat zij voortaan *schoonheid* zag in mensen en dingen, waar zij die eerst nooit had kunnen ontdekken! Nu pas besepte zij, hoezeer zij die schoonheid tevoren gemist had, juist door op het gebied der schoonheid té hoge eischen te stellen!

NUTTIGE WENKEN

Is er in een kamer veel gerookt, dan kunnen we de rooklucht laten verdwijnen door b.v. 's nachts een schotel water in het vertrek te plaatsen.

Biervlekken verdwijnen na een behandeling met spiritus en water.

Vuil geworden waschknijpers maken we schoon in een lauwwat zeepsopje, waarbij we 'n stevig borsteltje kunnen gebruiken.

Wit zijden kleedingstukken blijven mooier wit, wanneer we een scheut azijn in het wasch- of spoelwater doen.

Het is aan te raden, goud- en zilverbrocaat (schoentjes zoowel als kant enz.) steeds in donkerblauw of zwart papier te wikkelen en zoo te bewaren. Het behoudt dan beter zijn oorspronkelijke kleur.

Tandenborstels moeten geregeld schoongemaakt en van tijd tot tijd ook gedesinfecteerd worden. Daartoe zetten we ze een poos in een glas met waterstofsuperoxyde (3% oplossing).

Wanneer we uien bij het vuur of onder water schillen, zullen we geen last hebben van tranen.

Thermosflesschen moeten we steeds open bewaren wanneer ze niet gebruikt worden, anders worden ze spoedig muf.

Foto's kunnen we opknappen, door ze af te wrijven met wat spiritus.

Ivoor behandelen we met een zacht penseeltje of doekje, dat in melk gedoopt is.

Herstelt De Natuurlijke Blankheid Van Doffe Verkleurde Tanden

Kolynos verwijderd snel aanslag en verkleuring en maakt de tanden weer mooi en blank. Probeer Kolynos en let eens op het verschil in blankheid en schittering van Uw tanden.

Wees zuinig—koop de groote tube

14H

HEVIGE HOOFDPIJNEN

★
Voor
altijd
verdwenen
★

Een merkwaardig geval van beterschap door gebruik van Kruschen Salts werd ons beschreven door mevr. H. E. te S.

„Elken morgen opnieuw stond ik op met ondragelijke hoofdpijnen. Ik was altijd moe en het leven scheen nauwelijks de moeite waard. Maar ik had zooveel over Kruschen Salts gelezen, dat ik besloot het ook eens te probeeren. Toen ik het ongeveer een maand lang genomen had, merkte mijn vriendin plotseling op: „Je ziet er veel beter uit, voel je je net zoo goed?” Toen ik ja zei, en dat het door Kruschen Salts kwam, schoot zij in den lach, en zei: „Och, waarschijnlijk zou je je zonder dat goedje wel zoo goed voelen.” Maar ik hield vol en na ongeveer drie maanden zei ze: „Werkelijk, ik heb nog nooit iemand zoo zien veranderen. Je bent een heel andere vrouw en als dat door Kruschen Salts komt, ga ik het ook probeeren.”

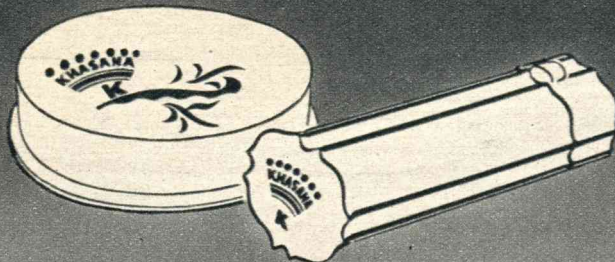
(Origineele brief ter inzage.)

Kruschen Salts bestaat uit 6 zouten, die de werking van ingewanden en nieren

bevorderen, en zodoende voor meer afdoende verwijdering van afvalstoffen zorg dragen. Hierdoor wordt de oorzaak weggenomen van klachten als hoofdpijn, gevoel van vermoeidheid e.d. Probeer eens een tijdlang de dagelijksche dosis Kruschen Salts en U zult zich in alle opzichten prettiger voelen: geen hoofdpijnen meer, maar nieuwe levenslust en een onverstoorebare opgewektheid.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam voorkomt.

KHASANA

Rouge en Lippenstift voor een frisch en jeugdig uiterlijk. Tegen weer en water bestand en kissproof. Rouge Fl. 1.-. Lippenstift Fl. 1.25, -.75. • Kleine formaten elk Fl. -.35.

HET MANTELPAKJE EN WAT ER ZOOAL BIJKOMT

Het mantelpakje, de groote mode van voorjaar 1937! Grappige fantasiepakjes, sportieve costuums en vooral ook de klassieke tailleurs. Voor de eerste soort, de fantasiepakjes, zien we graag de combinatie van een effen rok met een gewerkt manteltje; voor het tweede genre, de sportieve uitrusting, verlangen wij bij voorkeur een mooie tweed, die momenteel ook in flatteuze kleuren gebracht wordt, of een mooi flanel en ten slotte begeeren wij voor de strenge tailleurs over het algemeen kamgaren.

Flatteus en aardig zijn de pakjes die bestaan uit 'n effen koker-rokje met 'n fleurig geruit jasje. Een typisch onderscheid tusschen

de Fransche en Deutsche modellen is, dat de Française radicaal gebroken heeft met den verbreedten schouder, terwijl Berlijn de mouwen nog steeds met een kopje inzet. De rokken zijn niet alleen nauw maar worden ook enkele centimeters korter dan zij in de vorige jaren waren. Op de effen fantasiepakjes brengt men veel garneering van soutache aan. Vandaar dat er prachtige stoffen in den handel gebracht worden, die reeds geheel gesoutacheerd zijn. Het mooiste is dus als men bij een rokje van effen stof een bijpassend gesoutacheerd manteltje kiest.

Het vlotte kwieke mantelpakje vraagt heel wat zorg. Allereerst is er de blouse, die weer een geduchte concurrent van de zoo geliefde jumper dreigt te worden. Vooral glanzend satijn maakt goede kansen, hoewel ook andere zijdesoorten en kant op het lijstje voorkomen. Bij een sportief geheel kiest

men natuurlijk 't liefst een shirt van doffe zijde, een mooie wollen cachemire of 'n jersey.

Bij een donker of lichtgrijs geheel doet het aardigst de finishing touch van *groene* of *roode* handschoenen. Deze moeten op hun beurt echter passen bij hoed en schoeisel, eventueel ook bij de haast onontbeerlijke shawl.

Handschoenen, die een iets minder lange kap vertoonen, blijven toch nog steeds de troetelkinderen van Vrouw Mode. Als garneering komen veel stiksels voor, plooitjes en perforatie, terwijl er ook een groote voorliefde bestaat om twee verschillende soorten materiaal te bezigen: suède bovenop, leer van binnen. Ook combineert men graag twee verschillende kleuren: wit van boven met 'n palm van zwart; groen met bruin; grijs met donkerblauw.

Bij het niet-gekleede mantelpakje moet men vooral geen schoenen met al te hoge hakken dragen, hoewel de niet-lange vrouw over het algemeen toch beter doet zich niet te buiten te gaan aan de vierkante platte hak, die vooral Engeland voor meer sportieve doeleinden propageert.

Laat ten slotte ook de hoed in overeenstemming zijn met het geheel. Neem vooral geen coquet, klein dopje met 'n lang-afhangende voile bij 'n tailleur of sportief tweed-pakje, maar daarnaast zéér zeker óók niet het jolige hoedje van ons plaatje bij een gekleed middag-costuum.

Wie de harmonie in de verschillende onderdelen van haar toilet vindt, kent nog altijd de oplossing van het groote geheim om goed gekleed te gaan.

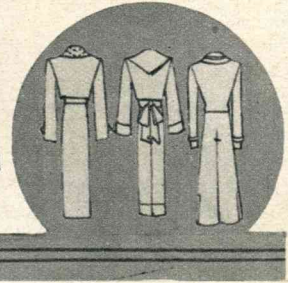
WARM EN ELEGANT

151a. Morgenjapon van effen stof, doorgestikte satijnen kraag, manchetten en zakbies. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

152a. Morgenjapon van geruite stof, donkere kraag, manchetten, ceintuur en bies, twee rijen knopen. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

153a. Pyama van koordfluweel, sluiting met koord, kraag en split in pantalon gegarneerd met koord. Benodigde stof: 6 m. à 70 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleedinz. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPELLE 1. HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Zondag:** Kerriesoep.
Kalfslapjes.
Rabarbermoes.
Aardappelen.
Koffievla.
- Maandag:** Wittekool met spek en aardappelpuree.
Broodschotel met rabarber.
- Dinsdag:** Runderrollade.
Brusselsch lof.
Aardappelen.
Gruttenpap met melk.
- Woensdag:** Koude rollade.
Spruitjes.
Aardappelen.
Gebakken grutjes met stroopsaus.
- Donderdag:** Gehakt.
Gestoofde koolraap.
Aardappelen.
Chocoladepudding.
- Vrijdag:** Gebakken schol.
Bietensla.
Aardappelen.
Vermicellischotel.
- Zaterdag:** Erwtensoup met hamschijf.
Pannekoekjes met jam.

UIT ONS MENU

ERWTENSOEP (6 personen)

3½ l. water, 350 gram spliterwten, 20 gram zout, 1 knolselderij, een paar stukken prei, wat selderijgroen, 500 gram hamschijf, dobbelsteentjes, ge-roosterd brood.

Zout 't vleesch, liefst een dag tevoren, daar de soep en ook het vleesch dan veel smakelijker zullen zijn.

Breng het water aan de kook, voeg er de spliterwten bij en laat deze onder af en toe roeren gaar koken. Wasch de groenten en snijd ze fijn. Voeg ze bij de erwtensoup en tevens ook het vleesch.

Doe er desverkiezend nog wat bouillon-extract bij en laat de soep koken tot de hamschijf volkomen gaar is.

Dien ze op met kleine stukjes in boter gebakken of geroosterd brood.

In plaats van hamschijf kan men ook worst, varkensoren of varkenspooten, versch spek, schenkkelvleesch enz. nemen. Van vleesch met beenen moet men natuurlijk een grotere hoeveelheid nemen.

GEBAKKEN GRUTJES MET STROOPSAUS

Deze maakt men van overgebleven gruttenpap, die met melk of karnemelk is bereid. Men rekent op 1 l. melk 100 gram boekweitgrutten en wat zout, laat de melk aan de kook komen, strooit er de grutten in, voegt er het zout bij en roert voortdurend tot de grutten gaar zijn (ongeveer 15 minuten). Dan laat men de pap koud en stijf worden, snijdt er plakjes van, bakt deze plakjes in wat boter bruin en dient ze op met basterdsuiker of met stroopsaus. Teneinde te voorkomen, dat de plakjes aan de pan blijven kleven, bestrooit men ze vóór het bakken met wat meel.

Voor stroopsaus wordt stroop gesmolten, een stukje boter toegevoegd, waarna deze saus wordt geïmporteerd bij de gebakken grutten of ook wel bij trommelkoek, broeder enz.

KOFFIEVLA (6 personen)

1 l. melk, 80 gram suiker, 2 eierdooiers 30 gram maïzena, ½ dl. koffie-extract of zéér sterke koffie.

Breng de melk met de suiker aan de kook. Roer de eierdooiers met de maïzena tot een gladde massa. Voeg er de kokende melk voorzichtig bij, doe alles in de pan terug en laat de vla onder voortdurend roeren aan de kook komen en een paar minuten doorkoken. Roer er, van het vuur, het koffie-extract doorheen en dien de vla op met biscuits.

DE GEHEELE WERELD KENT DE BEROEMDE DIONNE VIJFLING

Maar kent U deze verbazingwekkende
feiten?

World Copyright reserved - Nadruk verboden

1 Het is de eerste keer, dat een vijfpling langer dan een uur in leven is gebleven.

2 De geboorte van een vijfpling is buitengewoon zeldzaam; slechts 1 keer op 57 miljoen geboorten komt een vijfpling voor.

3 In de afgelopen vijf eeuwen werd slechts 32 maal de geboorte van een vijfpling geregistreerd.

4 De vijf Dionnetjes waren zevenmaandsch kindertjes, die bij hun geboorte te zamen slechts 12 pond en 24 gram wogen.

5 Het is wonderbaarlijk, dat deze vijfplingen in leven bleven en dat zij in blakende gezondheid voorspoedig opgroeiën. Dit is voor een goed deel te danken aan het voorgeschreven voedsel, w.o. het wereldbekende Quaker Havermout.

6 In juni 1935, toen ze 13 maanden oud waren, woog elk Dionnetje 15 pond en 201 gram. In September 1935 was hun gemiddelde gewicht 17 pond en 107 gram en bedroeg hun lengte 78½ cm.

De verbazingwekkende levenskracht van deze vijfpling wordt in hoge mate toegeschreven aan het Quaker Havermout, dat beroemde medische specialisten hun, reeds vóór hun eersten verjaardag, voorschreven.

★ Quaker en H-O Havermout worden, in de Nederlandsche Quaker fabriek, van de beste haver ter wereld gemaakt, welke volgens een speciaal procédé wordt geroosterd, waardoor die unieke nootachtige smaak verkregen wordt

GRATIS BESCHIKBAAR

zolang de voorraad strekt, vijf groote kleurenreproducties (elk 18x23 cm.) zonder eenigen reclame-opdruk, van de Canadeesche vijfplingen, tegen inzending van de uit 2 pakken geknipte Quaker-mannetjes, franco als drukwerk met Uw adres aan: Quaker, Postbus 905, Rotterdam.

QUAKER EN H-O

(GED.MERK) HAVERMOUT (GED.MERK)

DE WERELD IN VOGELVLUCHT:
INTERLAKEN MET OP DEN ACHTER-
GROND DEN MÖNCH EN DEN JUNGFRAU

FOTO WHERLI & VOUGA & Co., ZÜRICH.

